RUTH HOGAN

COLECȚIONARUL DE OBIECTE PIERDUTE

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
HOGAN, RUTH
Colecţionarul de obiecte pierdute / Ruth Hogan. - Bucureşti : RAO Distribuţie, 2018
ISBN 978-606-006-152-6

821.111

RAO Distribuție
Str. Bârgăului nr. 9-11, sect.1, București, România
www.raobooks.com
www.rao.ro

RUTH HOGAN
The Keeper of Lost Things
Copyright © 2017 by Ruth Hogan
Toate drepturile rezervate

Traducere din limba engleză
GRAAL SOFT

© RAO Distribuție, 2018
Pentru versiunea în limba română

2019

ISBN 978-606-006-152-6

Lui Bill, credinciosul meu camarad,
şi Prinţesei Tilly Bean

„Acela care nu îndrăznește să apuce spinul
Nu ar trebui niciodată să râvnească la trandafir.“

Anne Brontë

1

Charles Bramwell Brockley călătorea singur și fără bilet în trenul de 14.42 de la London Bridge spre Brighton. Cutia de biscuiți Huntley & Palmers din tablă în care se afla se clătină periculos pe marginea scaunului, atunci când trenul trepidă și se opri în Haywards Heath. Dar chiar când cutia se înclină spre podeaua vagonului, o pereche de mâini sigure o apucară.

Bărbatul era bucuros că se află acasă. Padua era o vilă victoriană solidă din cărămidă roșie, cu o verandă încadrată de caprifoi și clematită atârnătoare. Holul de la intrare răcoros, plin de ecouri și în care mirosea a trandafiri, te întâmpina după strălucirea neobosită a soarelui de după-amiază. Își lăsă geanta jos, puse la loc cheile în sertarul mesei din hol și își atârnă pălăria de panama pe suportul de pălării. Era extenuat, dar liniștea casei îl alina. Liniștea, nu tăcerea. Se auzea ticăitul constant al unui ceas cu pendul și murmurul îndepărtat al unui frigider antic, iar undeva, în grădină, cânta o mierlă. Dar casa era lipsită de zumzetul tehnologiei. Nu exista computer, televizor, nici vreun DVD sau CD-player. Singurele legături cu lumea exterioară erau un vechi telefon de bachelită în hol și un radio. În bucătărie, lăsă robinetul să curgă până când apa era rece ca gheața, iar apoi își umplu un pahar. Era prea devreme pentru gin cu lămâie și prea cald pentru ceai. Laura terminase pe ziua de azi, dar

lăsase un bilet și o salată cu șuncă în frigider, pentru cină. Draga de ea! Dădu pe gât paharul de apă.

Ajungând din nou în hol, scoase din buzunarul pantalonilor o cheie și descuie o ușă grea de stejar. Își luă geanta de pe podea și intră în cameră, închizând ușor ușa în spatele lui. Rafturi și sertare, rafturi și sertare, rafturi și sertare. Trei pereți erau complet acoperiți, fiecare raft era plin, iar fiecare sertar fusese umplut cu amalgamul trist a patruzeci de ani ce fuseseră adunați acolo, etichetați și găzduiți. Ferestrele franțuzești erau acoperite de perdele de dantelă ce filtrau lumina puternică a soarelui de amiază. O singură rază pătrundea prin spațiul lăsat liber și străpungea întunericul, presărată de fire de praf. Bărbatul luă din geantă cutia de biscuiți Huntley & Palmers din tablă și o puse cu grijă pe o masă mare de mahon, singura suprafață din cameră ce era liberă. Ridicând capacul, cercetă conținutul, o substanță gri, deschisă la culoare, ce avea textura nisipului. În urmă cu mulți ani, împrăștiase ceva similar în grădina de trandafiri din spatele casei. Doar nu era vorba de rămășițe umane. Lăsate în tren, într-o cutie de biscuiți?! Puse la loc capacul. Încercase să le predea la gară, dar controlorul de bilete, convins fiind că era vorba doar de gunoi, îi sugerase să arunce cutia în cel mai apropiat coș.

– Ați fi uimit ce gunoaie lasă oamenii în trenuri, spusese el, invitându-l să plece cu un ridicat din umeri.

Pe Anthony nu îl mai surprindea nimic, dar mereu un obiect pierdut, fie mare sau mic, îl emoționa. Scoase dintr-un sertar o etichetă maro de bagaje și un stilou cu peniță de aur. Scrise cu grijă, cu cerneală neagră, data, ora și locul – foarte exact:

Cutie metalică de biscuiți Huntley & Palmers conținând rămășițe umane?
Găsită în al șaselea vagon din față, trenul de 14.42 de la London Bridge la Brighton.
Decedat necunoscut. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace.

Lovi ușor capacul cutiei, cu grijă, căutându-i un loc pe unul dintre rafturi, și apoi împinse cutia la locul său. Auzind bătăia

pendulului de pe hol, realiză că era timpul pentru gin cu lămâie. Luă câteva cuburi de gheață din frigider și le duse în camera dinspre grădină pe o tavă argintie de băuturi, într-un pahar verde de cocktailuri, alături de un vas mic cu măsline. Nu îi era foame, dar spera ca acestea să îi stârnească pofta de mâncare. Nu voia s-o dezamăgească pe Laura, renunțând la salata pe care i-o preparase cu grijă. Puse jos tava și deschise fereastra spre grădina din spatele casei.

Gramofonul era un obiect frumos din lemn, cu un corn impozant, auriu. Ridică acul și îl așeză cu grijă pe discul de culoarea lemnului-dulce. Vocea lui Al Bowlly pluti prin aer și răzbătu până în grădină, luându-se la întrecere cu mierla.

The very thought of you.[1]

Fusese cântecul lor. Se așeză într-un fotoliu din piele, cu spătar înalt pentru a-și odihni mâinile și picioarele lungi și slabe. Când era în floarea vârstei, statura lui ajungea la înălțimea spătarului. Era pe atunci o prezență impresionantă, dar odată cu bătrânețea carnea i se împuținase, iar pielea aproape i se lipise de oase.

Ținând paharul într-o mână, îl închină în cinstea femeii a cărei fotografie o avea în mâna cealaltă.

– Noroc, fata mea dragă!

Luă o înghițitură și sărută îndelung, drăgăstos, sticla rece a fotografiei, iar apoi o puse înapoi pe măsuța de lângă fotoliu. Nu era o frumusețe clasică, ci o femeie tânără, cu păr ondulat și ochi mari, întunecați, ce străluceau chiar și într-o fotografie veche, alb-negru. Avea o prezență încântătoare, ce încă răzbătea până la el, după atâția ani, și îl captiva. Era moartă de patruzeci de ani, dar reprezenta încă viața lui, iar moartea ei îi dăduse lui scop. Făcuse din Anthony Peardew colecționarul de obiecte pierdute.

---

[1] Melodie celebră ce a făcut parte, de-a lungul timpului, din repertoriul unor cântăreți precum Billie Holiday și Nat King Cole. Melodia a fost lansată în 1934, în interpretarea lui Al Bowlly. (n.red.)

2

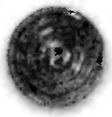

Laura fusese pierdută, rătăcind fără speranță. Rămăsese pe linia de plutire doar datorită unei combinații nefericite de Prozac, Pinot Grigio și pentru că ignorase lucrurile ce se petreceau în jur. Lucruri precum aventura lui Vince. Anthony Peardew și casa lui o salvaseră.

Când ajunse și parcă mașina lângă casă, calculă cât timp era de când lucra acolo – cinci, nu, aproape șase ani. Acum șase ani stătea în sala de așteptare a doctorului, frunzărind nerăbdătoare revistele, când un anunț din *Lady* îi atrăsese atenţia:

Menajeră/Asistentă personală pentru domn scriitor.
Vă rugăm aplicați în scris, la Anthony Peardew – CP 27312.

Intrase în sala de așteptare cu intenția de a mai cere medicamente care să îi facă existența nefericită suportabilă și plecase de acolo hotărâtă să aplice pentru un post care, după cum s-a dovedit, avea să-i schimbe viața.

Când întoarse cheia în broască și păși pe ușa din față, liniștea casei o îmbrățișă ca întotdeauna. Merse în bucătărie, umplu ceainicul și îl puse pe plită. Anthony își făcea plimbarea de dimineață. Ea nu îl văzuse deloc ieri. Fusese la Londra să își vadă avocatul. Așteptând să fiarbă ceainicul, frunzări prin teancul ordonat de documente pe care i le lăsase în grijă: câteva facturi de plătit, niște

scrisori la care să răspundă și solicitarea de a-i face o programare la medic. Simți o strângere de inimă. Încercase să nu îl vadă cum se trecuse în ultimele câteva luni, ca un portret lăsat prea mult timp în lumina nemiloasă a soarelui, ce-și pierde claritatea și culoarea. Când o intervievase cu atâția ani în urmă, era un bărbat înalt, musculos, cu un păr bogat și negru, ochi ca de tanzanit[1] și o voce ca a lui James Mason. Îl crezuse mult mai tânăr decât era, la cei șaizeci și opt de ani ai lui.

Laura se îndrăgostise atât de domnul Peardew, cât și de casă, de îndată ce intrase pe ușă. Iubirea pe care o simțea nu era dragoste propriu-zisă, ci mai mult iubirea unui copil pentru unchiul preferat. Puterea lui blândă, felul liniștit de a fi și aerul de orășean get-beget, toate acestea erau calități pe care ea învățase să le aprecieze la un bărbat, chiar dacă puțin cam târziu. Prezența lui îi ridica mereu moralul și o făcea să își prețuiască viața într-un fel în care nu o mai făcuse de mult. El era o constantă liniștitoare, ca Radio 4, Big Ben și „Land of Hope and Glory". Dar întotdeauna ușor distant. Avea o latură pe care nu o arăta niciodată, un secret pe care îl păstra mereu. Pe Laura, acest lucru o încânta. Intimitatea, fie aceasta fizică sau emoțională, o dezamăgise mereu. Domnul Peardew era angajatorul perfect, ce devenise ulterior Anthony, un prieten drag. Dar unul care nu se apropia niciodată prea mult.

Cât despre Padua, șervetul pus pe tavă a fost cel care a determinat-o pe Laura să se îndrăgostească de casă. La interviu, Anthony îi făcuse un ceai. I-l adusese în camera dinspre grădină: un ceainic cu învelitoare, cană de lapte, zaharniță și clești, căni și farfurii, linguriță de argint, strecurătoare de ceai și suport. Toate acestea, așezate pe o tavă pe care se afla un șervet de un alb pur, din in, cu tiv de dantelă. Șervetul a fost crucial. Și-a dat seama că Padua era o casă unde toate aceste lucruri, inclusiv șervetul, făceau parte din viața de zi cu zi, iar domnul Peardew ducea exact genul de viață la care tânjea Laura.

---

[1] Piatră prețioasă de culoare albastru-deschis, descoperită în Tanzania. (n.red.)

După ce se căsătoriseră, Vince o tachinase din cauza încercărilor ei de a introduce asemenea lucruri în casa lor. Dacă era vreodată nevoit să își facă singur ceaiul, lăsa plicul de ceai folosit pe scurgător, indiferent de câte ori îl rugase Laura să îl arunce la coșul de gunoi. Bea lapte și suc de fructe direct din cutie, mânca având coatele pe masă, ținea cuțitul ca pe un pix și vorbea cu gura plină. Luate separat erau lucruri minore, ca multe alte lucruri neînsemnate pe care le făcea și le spunea și pe care Laura încerca să le ignore, dar care, cu toate astea, îi rodeau sufletul. De-a lungul anilor, deveniseră tot mai multe și mai dese, ceea ce înăsprise inima femeii și o îndepărtase de aspirațiile pe care le dobândise în scurtele perioade petrecute în casele prietenilor de la școală. Când tachinările lui Vince s-au transformat în batjocură, un șervet de tavă a devenit un obiect demn de luat în râs. Ca și Laura.

Interviul avusese loc în ziua în care ea împlinea treizeci și cinci de ani, și fusese surprinzător de scurt. Domnul Peardew o întrebase cum prefera ceaiul, iar apoi l-a turnat. Urmaseră alte câteva întrebări de fiecare parte înainte ca el să îi ofere Laurei slujba și ea să o accepte. Fusese pentru ea cadoul perfect, iar speranța renăscuse.

Șuieratul ceainicului îi întrerupse șirul amintirilor. Laura luă ceaiul, împreună cu o perie de praf și niște praf de curățat, și se duse în camera dinspre grădină. Acasă detesta să facă curățenie, mai ales pe când împărțea căminul cu Vince. Dar aici era un act de iubire. Când sosise pentru prima oară, casa și lucrurile din ea erau ușor neglijate. Nu murdare sau ponosite, doar vag trecute cu vederea. Multe camere nu erau locuite. Anthony își petrecea mare parte din timp în camera dinspre grădină sau în birou și nu avea niciodată oaspeți în restul dormitoarelor. Încet, cu blândețe, cameră cu cameră, iubirea Laurei readusese casa la viață. Cu excepția biroului. Nu intrase niciodată acolo. Anthony îi spusese de la început că nimeni în afară de el nu intra în birou, iar când el nu era acolo, stătea încuiat. Ea nu adusese niciodată în discuție acest aspect. Dar toate celelalte camere erau mereu curate și luminoase, pregătite pentru

oricine avea să se bucure de ele, chiar dacă nu venea nimeni niciodată.

În camera de la grădină, Laura luă fotografia cu rama de argint și lustrui sticla și argintul până străluciră. Anthony îi spusese că pe femeie o chema Therese, iar Laura știa că trebuie s-o fi iubit foarte mult pentru că fotografia ei era una din singurele trei pe care le puteai zări în toată casa. Celelalte două erau copii ale unei fotografii cu Anthony și Therese împreună, una aflându-se pe o măsuță lângă patul lui, iar cealaltă pe masa de toaletă din dormitorul mare, din spatele casei. De când îl cunoștea, nu îl văzuse niciodată mai fericit ca în acea fotografie.

Când Laura l-a părăsit pe Vince, ultimul lucru pe care l-a făcut a fost să arunce la gunoi fotografia lor de nuntă, mare, înrămată. Dar nu înainte să calce pe ea, frecând sticla spartă de fața lui zâmbitoare, cu tocul. Selina de la „Service“ avea să se căpătuiască cu el. Era un ticălos nenorocit. Pentru prima oară, recunoștea și ea asta. Lucru care n-o făcuse să se simtă mai bine. O întristase, gândindu-se că irosise atâția ani cu el. Dar, ținând cont că n-avea studii finalizate, vreo ocupație și alte mijloace de a se întreține singură, nu prea avusese de ales.

Când își termină treaba în camera dinspre grădină, Laura traversă holul și urcă scările, ținându-se de balustrada aurie, în timp ce urca. Își punea adesea întrebări în legătură cu biroul, desigur. Dar respecta intimitatea lui Anthony, la fel cum el o respecta pe a ei. La etaj, cel mai mare dormitor era și cel mai frumos și avea o fereastră mare care dădea spre grădina din spate. Era camera pe care Anthony o împărțise odată cu Therese, dar acum el dormea în camera de alături, ceva mai mică. Laura deschise fereastra ca să aerisească. Trandafirii din grădina de dedesubt erau în plină floare, unduiri de petale stacojii, roz și crem, fiind înconjurați pe margine de bujori fâlfâitori și, din loc în loc, de nemțișori de grădină. Mirosul de trandafiri plutea în aerul cald, iar Laura trase adânc in piept parfumul îmbătător. În această cameră mereu mirosea a

trandafiri. Chiar și în mijlocul iernii, când grădina era înghețată și adormită, iar ferestrele erau pecetluite de îngheț. Laura îndreptă cuverturile ce erau deja aranjate și bătu pernele de pe canapea. Setul pentru masa de toaletă, din sticlă verde, strălucі în lumina soarelui, fiind deja șters de praf. Însă nu totul în cameră era perfect. Micul ceas albastru de email se oprise din nou. Arăta 11.55 și nu mai ticăia. În fiecare zi se oprea la aceeași oră. Laura se uită la ceasul ei și resetă limbile ceasului. Întoarse cu atenție rotița din spate, până când ticăitul ușor se reluă, apoi îl puse la loc pe masa de toaletă.

Sunetul ușii de la intrare închizându-se fu semnalul că Anthony se întorsese din plimbarea lui. Fu urmat de descuierea, deschiderea și închiderea ușii de la birou. Era o succesiune de sunete foarte familiară Laurei. În bucătărie, făcu un ibric de cafea pe care îl puse pe o tavă împreună cu o cană și o farfurie, un urcior argintiu pentru frișcă și un platou cu biscuiți digestivi. Trecu prin hol, bătu ușor la ușa biroului, și când se deschise, îi pasă tava lui Anthony. Părea obosit, mai mult slăbit decât înviorat de plimbarea sa.

– Îți mulțumesc, draga mea.

Observă tristă că mâinile lui tremurară ușor când îi luă tava.

– Doriți ceva anume la prânz? întrebă cu convingere.

– Nu, nu. Sunt sigur că orice decizie ai lua va fi ceva delicios.

Ușa se închise. Întorcându-se în bucătărie, Laura spălă cana murdară care apăruse în chiuvetă – lăsată, fără îndoială, de Freddy, grădinarul. Acesta începuse să lucreze la Padua în urmă cu doi ani, dar se intersectau rareori, spre dezamăgirea Laurei, care ar fi vrut să îl cunoască mai bine. Era înalt și brunet, dar nu atât de chipeș cât să fie un clișeu. Avea o cicatrice abia vizibilă care se întindea vertical între nas și buza de sus și îi încreștea puțin gura într-o parte, dar cumva asta îl avantaja, în loc să fie ceva respingător, oferind zâmbetului său un farmec anume, pieziș. Când se întâlneau era destul de amabil, dar nu mai mult decât cereau regulile politeței, aspect care nu o încuraja pe Laura să încerce să-i câștige prietenia.

Laura luă în primire teancul de documente. Urma să ia scrisorile acasă și să le scrie la laptop. Când începuse să lucreze pentru Anthony, întâi îi corecta manuscrisele și le transcria apoi la o mașină electrică de scris, veche, dar el nu mai scria de câțiva ani, iar ea ducea dorul acelor vremuri. Când era mai tânără se gândise c-ar putea face din scris o carieră; scriind romane sau, poate, la vreun ziar. Avusese tot felul de planuri. Era o fată isteață ce obținuse o bursă la școala locală de fete și, ulterior, un loc la universitate. Ar fi putut – ar fi trebuit – să își facă o viață mai bună. Însă l-a întâlnit pe Vince. La șaptesprezece ani era încă vulnerabilă, necoaptă; nesigură de valoarea ei. Era fericită la școală, dar bursa o făcea mereu să se simtă puțin nelalocul ei. Tatăl ei, muncitor în fabrică, și mama ei, vânzătoare, erau atât de mândri de fiica lor deșteaptă! Găseau bani – adunați de ici și colo – să cumpere fiecare obiect necesar pentru uniforma ei scumpă. Lucruri inutile și nemaiauzite, precum pantofi de interior și de exterior. Totul trebuia să fie nou. Nimic la mâna a doua pentru fata lor, iar ea era recunoscătoare, era cu adevărat. Cunoștea prea bine sacrificiile pe care le făcuseră părinții ei. Dar nu era suficient. Faptul că era deșteaptă și arătoasă nu era niciodată suficient pentru ea cât să se poată strecura și să se simtă în largul ei în mijlocul celor care frecventau școala. Acolo erau fete pentru care vacanțele în străinătate, mersul la teatru, cinele dansante și weekendurile petrecute pe mare reprezentau ceva obișnuit. Sigur că își făcuse prietene, fete bune și generoase, iar ea le acceptase invitațiile de a sta în casele mari, cu părinți buni și generoși. Case în care ceaiul se servea în ceainice, pâinea prăjită pe suporturi, untul era servit pe farfurii speciale, laptele în urcioare și gemul cu o linguriță de argint. Case cu nume în loc de numere, care aveau terase, terenuri de tenis și grădini cu plante sculptate. Și șervete pentru tăvi. Văzuse un alt stil de viață și era încântată. Avea speranțe tot mai mari. Însă laptele la sticlă de acasă, margarina în cutie, zahărul la pungă și ceaiul la cană îi atârnau ca niște pietre în buzunare, o trăgeau în jos. La șaptesprezece ani, se blocase undeva în spațiul dintre cele două

lumi și simțea că nu mai aparține nicăieri cu adevărat. Iar apoi l-a cunoscut pe Vince.

Era mai mare decât ea, chipeș, sigur pe el și ambițios. Era flatată de atențiile lui și impresionată de siguranța lui. Vince avea o siguranță de nezdruncinat. Își găsise chiar și o poreclă: Vince Invincibilul. Era dealer de mașini și conducea un Jaguar roșu E-Type, un adevărat clișeu pe roți. Părinții Laurei erau îngrijorați, dar nu spuneau nimic. Speraseră ca pentru ea educația să fie cheia către o viață mai bună, mai bună decât a lor. Să-și trăiască viața din plin, nu să se chinuie. Nu s-or fi priceput ei la șervete de tavă, dar știau că genul de viață pe care și-l doriseră pentru Laura nu se rezuma la bani. Nici în cazul Laurei, viața nu limitase niciodată la bani. Pentru Vince Invincibilul însă, viața reprezenta doar bani și statut. În curând, tatăl Laurei îi găsi propria poreclă lui Vince Darby: VD[1].

După mulți ani nefericiți, Laura se întreba adesea ce văzuse Vince la ea. Era o fată drăguță, dar nu frumoasă și în mod sigur nu combinația de dinți, țâțe și cur pe care o prefera el de obicei. Fetele cu care se întâlnea Vince de regulă își dădeau chiloții jos la fel de natural precum vorbeau. Poate că o considerase o provocare. Sau o noutate. Orice variantă lua în calcul, fusese suficient pentru el cât să creadă că va fi o soție bună. În cele din urmă, ajunsese la concluzia că cererea lui în căsătorie fusese mânată de dorința unui plus de statut, pe cât era de dorința fizică. Vince avea mulți bani, dar asta nu-i era de ajuns ca să intre în masonerie sau să fie ales președintele clubului de golf. Cu bunele ei maniere și educația dobândită la școala privată, Laura urma să-i confere lui Vince o notă sofisticată, însă acesta avea să-și dea seama că se înșelase amarnic. Dar nu la fel de mult ca Laura.

Când a aflat prima oară despre aventura lui Vince, îi fusese ușor să arunce asupra lui toată vina, prezentându-l drept mitocanul orașului, ca într-un roman de Austen, cu Laura în rolul eroinei

---

[1] Joc de cuvinte. În engleză VD este și prescurtarea de la *venereal diseases*, boli venerice. (n.tr.).

virtuoase, rămasă acasă ca să tricoteze învelitoare pentru rola de hârtie igienică sau funde pentru bonetă. Dar undeva în sinea ei, Laura știa că se minte singură. Disperată să găsească un refugiu în fața realității ce nu-i mai convenea, îi ceruse medicului antidepresive, dar acesta insistase ca ea să vadă un psiholog înainte. Laura considerase asta un pretext. La psiholog, se așteptase să dea de o Pamela timidă, între două vârste, îmbrăcată în poliester, de la care să obțină rețeta. A dat în schimb de o Rudi, blondă, la costum, aprigă, care a forțat-o să înfrunte realitatea neplăcută. I-a spus Laurei să își asculte vocea interioară, ce-i scotea în evidență adevărurile incomode și venea cu argumente neplăcute. Rudi numea asta „antrenarea limbajului interior" și spusese că va fi o „experiență foarte plăcută" pentru Laura. Laura o denumi confruntarea cu Zâna Adevărului și i se păru la fel de plăcută de parcă ar fi ascultat un disc zgâriat.

Zâna Adevărului avea o natură foarte bănuitoare. O acuza pe Laura că s-a supus presiunii generate de așteptările părinților, că s-a măritat cu Vince ca să evite să meargă la facultate. Era de părere că Laura s-a temut să meargă la universitate de teama unui eșec și c-a evitat să fie pe cont propriu ca să n-o dea în bară. Evocase și amintirea nefericită a avortului spontan al Laurei, precum și încercările acesteia de a avea copii, scop devenit o obsesie, și care n-a fost atins, în cele din urmă. De fapt, Zâna Adevărului o neliniștise pe Laura. Dar când și-a primit Prozacul, a încetat s-o mai asculte.

Ceasul de pe hol bătu ora unu, iar Laura începu să adune ingredientele pentru prânz. Bătu ouă, amestecându-le cu brânză și cu mirodenii proaspete din grădină, vărsă amestecul într-o tigaie fierbinte pe aragaz și privi cum bolborosește, se umflă și apoi se așază într-o omletă pufoasă și aurie. Tava era pregătită, cu un șervet apretat, alb, de in, un cuțit și o furculiță de argint și un pahar de socată. La ușa biroului, ea făcu schimb cu Anthony primind resturile cafelei lui de dimineață. Biscuiții erau neatinși.

3

Eunice

Cu patruzeci de ani în urmă . . . mai 1974

Se hotărî să ia pălăria albastru cobalt. Bunica ei îi spusese odată că puteai pune urâțenia cuiva pe seama genelor și ignoranța pe seama educației, dar nu exista absolut nicio scuză pentru a fi anost. Școala fusese anostă. Eunice fusese o fată deșteaptă, dar neliniștită, pe care lecțiile o plictiseau prea tare, ca să facă performanță. Își dorea mai mult entuziasm, o viață mai plină. Biroul în care lucra era anost, plin de oameni anoști, ca și munca ei: scris și îndosariat la nesfârșit. Părinții ei spuneau că este o muncă respectabilă, dar aceasta era doar un alt cuvânt pentru anost. Singura ei evadare era în filme și cărți. Citea de parcă viața ei depindea de asta.

Văzuse reclama în *Lady*:

Se caută asistentă pentru publicist consacrat. Salariu jalnic, dar munca deloc anostă!

Slujba era evident făcută pentru ea, așa că aplică în aceeași zi.

Interviul era programat la 12.15 la prânz, iar ea-și rezervase suficient timp să ajungă acolo, așa că putea parcurge restul drumului în voie, atentă la priveliștea și sunetele orașului, ce aveau să se transforme în viitoare amintiri. Străzile erau aglomerate, iar Eunice pluti

prin mulțimea omogenă de oameni, remarcând ocazional câte o figură care, dintr-un motiv sau altul, se distingea în valul nedefinit. Dădu din cap aprobator la vederea chelnerului care fluiera și mătura trotuarul din fața restaurantului The Swish Fish și viră ca să evite o coliziune neplăcută cu o turistă grasă și transpirată, prea ocupată să studieze ghidul ca să se uite și pe unde merge. Remarcă bărbatul înalt care aștepta la colțul străzii Great Russell[1] și îi zâmbi, pentru că arăta drăguț, dar îngrijorat. Când trecu pe lângă el observă fiecare detaliu. Era bine făcut și chipeș, cu ochi albaștri și o privire blândă. Își verifica nerăbdător ceasul și privea în susul și în josul străzii. Era evident că aștepta pe cineva care întârziase.

Eunice încă mai avea timp. Era doar 11.55. Își continuă plimbarea. Gândurile i se îndreptară spre interviul ce urma și persoana care avea să-l susțină. Spera să fie cineva asemenea bărbatului pe care îl lăsase așteptând la colț. Dar poate că era o femeie, o femeie aprigă, țepoasă, încordată ca o agrafă de hârtie, cu părul prins în coc și rujată cu roșu. Când ajunse la ușa verde, lucioasă, de la adresa ce-i fusese indicată pe strada Bloomsbury, abia observă mulțimea adunată pe trotuar, peste drum și sunetul îndepărtat al unei sirene. Apăsă soneria și aștepță, cu spatele drept, picioarele lipite, fruntea sus. Auzi sunetul pașilor care coborau scările și ușa se deschise.

Eunice se îndrăgosti de bărbat imediat ce îl văzu. Părțile corpului său nu se făceau remarcate luate individual: înălțime medie, constituție medie, păr șaten-deschis, chip plăcut, doi ochi și două urechi, un nas și o gură. Dar împreună se transformau ca prin magie într-o capodoperă. O luă de mână de parcă ar fi salvat-o de la înec și o trase sus pe scări în urma lui. Rămas fără suflare de la efort și entuziasm, i se adresă, pe măsură ce înaintau pe scări:

– Tu trebuie să fii Eunice. Încântat de cunoștință. Spune-mi Bomber. Așa îmi spune toată lumea.

---

[1] Stradă din Londra unde se află celebrul British Museum (n.red.)

Biroul din capul scărilor în care intrară era mare, luminos și foarte bine organizat. Rafturi și sertare tapetau pereții, iar sub fereastră se aflau trei dulapuri cu arhiva. Eunice descoperi cu surprindere că erau etichetate „Tom", „Dick" și „Harry".

– După tuneluri, explică Bomber, urmărindu-i privirea și observând expresia de uimire de pe chipul ei. Expresia rămase.

– *Marea evadare?* Steve McQueen, Dickie Attenborough, saci de noroi, sârmă ghimpată și o motocicletă? zâmbi Eunice.

– L-ai *văzut*, așa-i? Absolut minunat!

El începu să fluiere melodia tematică.

Eunice se hotărâse deja. Era evident locul de muncă potrivit. Ba chiar era în stare să se lege cu lanțuri de unul din dulapurile de arhivă, ca să nu-l piardă. Din fericire, nu fu nevoie. Faptul că văzuse *Marea evadare* și că era fană se pare că era suficient. Bomber pregăti un ibric de ceai în bucătăria mică de lângă birou, ca să îi sărbătorească numirea. Un zgomot ciudat de păcănit de roți îl urmă când reveni în cameră. Sunetul venea de la un mic terier bej cu alb cu o ureche pe jumătate ridicată și o pată brună pe ochiul stâng. Era fixat într-un cărucior de lemn cu două roți pe care îl trăgea după el mergând cu picioarele din față.

– Acesta este Douglas. Mâna mea dreaptă. Ei bine, câinele.

– Bună ziua, Douglas, îl salută Eunice solemn. Bader[1], presupun.

Bomber bătu ușor în masă, încântat.

– Am știut din start că tu ești ce-mi trebuie. Acum, cum preferi ceaiul?

Cât timp serveau ceaiul și biscuiții (Douglas își bea ceaiul dintr-o farfurie), Eunice află că Bomber îl găsise pe Douglas abandonat când era cățeluș, după ce fusese lovit de o mașină. Veterinarul îl sfătuise să îl eutanasieze, dar Bomber l-a luat acasă.

---

[1] Douglas Bader, pilot al Forțelor Regale Aeriene în timpul celui de-al Doilea Război Mondial, rănit într-un accident în urma căruia și-a pierdut ambele picioare. (n.tr.)

– Am făcut chiar eu căruțul. E mai mult un Morris 1000 Traveller decât un Mercedes, dar își face treaba.

Căzuseră de acord ca Eunice să înceapă lucrul săptămâna următoare pe un salariu care era mai degrabă foarte potrivit decât „jalnic" și ca îndatoririle ei să includă cam orice era de făcut. Eunice era euforică. Dar când își aduna lucrurile să plece, ușa se deschise și în cameră intră femeia-agrafă. Era un ansamblu colțuros de nas, coate și genunchi, neîndulcit vreun pic de învelișul de carne și cu o față pe care, de-a lungul anilor, se întipărise un zâmbet disprețuitor.

– Văd că e încă în viață, șobolănelul deformat, exclamă ea, arătând spre Douglas cu țigara în timp ce își lăsă geanta pe un scaun. Zărind-o pe Eunice, un zâmbet schimonosit îi apăru pe chip.

– Dumnezeule, frate! Nu-mi spune că ți-ai găsit o țiitoare.

Scuipă afară ultimul cuvânt de parcă ar fi fost un sâmbure de strugure. Bomber i se adresă cu o mină plictisită și răbdătoare.

– Aceasta este Eunice, noua mea asistentă. Eunice, aceasta este sora mea, Portia.

O măsură din priviri pe Eunice cu ochii ei reci și cenușii, dar nu îi oferi mâna.

– Ar trebui să spun că sunt încântată să te cunosc, dar probabil ar fi o minciună.

– Asemenea, răspunse Eunice.

Abia se auzise, iar Portia deja își îndreptase atenția spre fratele ei, dar Eunice putea să jure că îl văzu pe Douglas dând din coadă. Îl lăsă pe Bomber cu sora lui odioasă, coborî scările și ieși în lumina strălucitoare a soarelui de după-amiază. Ultimul lucru pe care îl auzi când închise ușa în spatele ei fu rostit de Portia, pe un ton cu totul schimbat, dar tot neplăcut, lingușitor:

– Acum, dragă, când îmi vei edita cartea?

La colțul străzii Great Russell se opri o clipă, amintindu-și de bărbatul la care zâmbise. Spera ca persoana cu care se întâlnea să nu-l fi lăsat prea mult să aștepte. Chiar atunci, prin praful și mizeria de la picioarele ei, îi atrase privirea strălucirea unui obiect de aur și sticlă. Se aplecă, luă obiectul mic și rotund din canal și îl strecură în buzunar.

4

De fiecare dată era la fel. Privind în jos, fără a-şi ridica ochii spre cer, cerceta trotuarele şi canalele. Spatele îl ardea, iar ochii îi erau umezi, plini de praf şi de lacrimi. Iar apoi se prăbuşea din nou în întuneric, în cearşafurile umede şi mototolite ale patului. Visul era mereu acelaşi. Căuta la nesfârşit şi nu găsea niciodată singurul lucru care i-ar aduce, în sfârşit, liniştea.

În casă se lăsase întunericul adânc, moale, al unei nopţi de vară. Anthony îşi coborî picioarele din pat şi rămase în poziţia asta, scuturându-se de rămăşiţele visului, care persistau în minte. Trebuia să se scoale. Somnul nu avea să mai revină, noaptea asta. Coborî scările, iar scârţâitul lemnului străbătu ca un fior oasele ce-l dureau. Nu avu nevoie de lumină până ajunse în bucătărie. Îşi făcu un ceai la ibric şi îl luă în birou, iar prepararea acestuia îl linişti mai mult decât atunci când îl bău. Lumina palidă a lunii se prelinse pe marginile rafturilor şi se focaliză în centrul mesei de mahon. Sus pe un raft, în colţ, capacul auriu al cutiei de biscuiţi licări spre el când traversă camera. Luă cu atenţie cutia şi o aşeză în cercul strălucitor de lumină, de pe masă. Dintre toate lucrurile găsite vreodată, acesta îl tulbura cel mai tare. Pentru că nu era „ceva", ci „cineva", de asta era absolut sigur. Încă o dată, scoase capacul şi cercetă conţinutul, aşa cum făcuse în fiecare zi în ultima săptămână, de când o adusese acasă. Găsise cutiei de metal mai multe locuri, în incinta biroului, aşezând-o undeva sus sau într-un loc ascuns privirii, dar atracţia ei

rămăsese irezistibilă. Nu o putea trece cu vederea. Își băgă mâna în cutie și trecu ușor nisipul gri, aspru, printre vârfurile degetelor. Amintirea îl străbătu, tăindu-i respirația și răscolindu-l ca o lovitură în stomac. Încă o dată, ținea moartea în mâini.

Viața pe care ar fi putut-o avea împreună era o fantezie chinuitoare, la care Anthony visa câteodată. Până acum ar fi putut fi bunici. Therese nu adusese niciodată în discuție faptul că dorea copii, deoarece porniseră amândoi de la premisa că vor avea cu siguranță suficient timp la dispoziție. O iluzie nefastă, după cum s-a dovedit. Ea mereu își dorise un câine. Anthony rezistase cât putuse, arătându-se îngrijorat cu privire la stricăciunile din grădina de trandafiri și gropile ce aveau să apară în peluză. Dar ea l-a dat pe brazdă în cele din urmă, așa cum făcea întotdeauna, cu un amestec fatal de farmec și încăpățânare pură. Au stabilit să ia câinele din Battersea, la o dată care, în cele din urmă, căzu în prima săptămână după moartea ei. Anthony își petrecuse ziua aceea rătăcind prin casa goală, agățându-se cu disperare de orice rămășiță a prezenței ei, urma lăsată de capul ei pe pernă, firele de păr din perie sau o pată de ruj stacojiu pe un pahar. Urme mărunte, dar prețioase, ale unei vieți acum stinse. În lunile mizerabile ce au urmat, Padua a păstrat ecourile existenței ei între zidurile sale. Anthony intra într-o cameră cu senzația că ea doar ce ieșise de acolo cu câteva momente în urmă. Zi de zi se juca de-a v-ați ascunselea cu umbra ei. Asculta muzica ei în camera dinspre grădină, prindea din zbor râsul ei în grădină și îi simțea sărutul pe gură în întuneric. Dar încet-încet, imperceptibil, infinitezimal, îi dădu pace. Îl lăsă să își construiască o viață fără ea. Urma care persistă și rămase până în ziua de azi fu mirosul de trandafiri ce se făcea simțit în cele mai neașteptate locuri.

Anthony își șterse pudra gri de pe vârfurile degetelor și puse la loc capacul pe cutie. Într-o zi și el va ajunge așa. Poate că de aceea îl tulbura atât de tare cenușa. El nu trebuia să se piardă, ca acest suflet amărât din cutie. El trebuia să fie cu Therese.

Laura era trează, cu ochii închiși, încercând fără succes să adoarmă. Grijile și îndoielile pe care le ținuse la distanță de-a lungul zilei se furișau înapoi spre ea la adăpostul întunericului, destrămând țesele vieții confortabile ca moliile un pulover de cașmir. Sunetul unei uși trântite împreună cu vocile și râsetele zgomotoase din apartamentul alăturat distruseră și ultima șansă de a mai adormi. Cuplul care se mutase alături ducea o viață socială trepidantă și extrem de plină, în detrimentul celorlalți rezidenți. La câteva minute după ce se întorseseră, însoțiți de alți aproximativ zece petrecăreți, pereții subțiri ai apartamentului Laurei începură să vibreze pe ritmuri de tobe și basi, ce nu se mai opreau.

– Doamne Sfinte, nu din nou!

Laura se dădu jos din pat și bătu din călcâie pe marginea divanului, neputincioasă. Era a treia oară pe săptămâna asta. Încercase să cadă la pace cu ei. Îi amenințase cu poliția. În final, spre rușinea ei, recursese la înjurături. Răspunsul lor era mereu același: o mulțime de scuze urmate de promisiuni deșarte, după care nu se schimba nimic. Pur și simplu o ignorau. Poate că ar trebui să le taie cauciucurile de la Golf-ul GTi sau să le pună bălegar de cal în cutia poștală. Zâmbi în sinea ei, în ciuda furiei. De unde să fi făcut rost de bălegar de cal?!

În bucătărie, Laura încălzi într-o oală lapte ca să prepare o ciocolată fierbinte și cu altă oală bătu cu exasperare în peretele petrecăreților. O bucată de tencuială se desprinse și căzu pe podea.

– Drace!

Se încruntă acuzator la oala pe care încă o ținea strâns în mână. Se auzi sâsâitul laptelui ars după ce conținutul celeilalte oale a fiert și a dat pe dinafară.

– Drace! Drace! Drace!

După ce curăță și încălzi alt lapte, Laura se așeză la masă, ținând strâns cana fierbinte. Simțea cum deasupra ei se adună norii și cum pământul îi fugea de sub picioare. Urma o furtună, era sigură de asta. Nu erau doar vecinii care o tulburau, era și Anthony. În ultimele

câteva săptămâni se schimbase ceva. Declinul lui fizic era gradual, inevitabil odată cu vârsta, dar mai era ceva. O schimbare de nedefinit. Simțea ca și cum s-ar fi îndepărtat de ea ca un iubit dezamăgit care își face valiza în secret, pregătindu-se să plece. Dacă îl pierdea pe Anthony, atunci va pierde și Padua, ce împreună cu el îi oferea un refugiu în fața nebuniei lumii.

De la divorț, cele câteva repere în funcție de care se ghidase în viață se îndepărtaseră. Renunțase la universitate și la șansa unei cariere în scris pentru a se căsători cu Vince și sperase să aibă copii și tot ce urma să îi ofere maternitatea, iar mai apoi, poate, avea să obțină o licență de la Open University. Dar nu se întâmplase nimic din toate astea. Rămăsese gravidă o singură dată. Perspectiva unui copil le salvase temporar căsnicia și așa fragilă. Vince nu se zgârcise deloc și pregătise camera copilului într-un singur weekend. În săptămâna următoare, Laura avortase spontan. Următorii câțiva ani și-i petrecuseră încercând din răsputeri să înlocuiască copilul care nu apucase să se nască. Sexul devenise ceva groaznic și un exercițiu de supunere. Se supuseseră tuturor intervențiilor necesare invazive, inutile și nedemne pentru a descoperi unde era problema, dar toate rezultatele erau normale. Vince deveni mai mult furios decât trist că nu putea să aibă ceea ce credea că își dorea. În cele din urmă și spre ușurarea Laurei, nu mai făceau deloc sex.

Atunci ea începuse să își planifice evadarea. Când se măritase cu Vince, el insistase că nu era nevoie ca ea să muncească, iar când fu limpede că ea nu va deveni mamă, lipsa de experiență și a unei calificări se dovediră un handicap serios când a început să își caute un loc de muncă. Or, ea avea nevoie de un loc de muncă, pentru că avea nevoie de bani. Avea nevoie de bani, ca să-l părăsească pe Vince. Își dorea doar cât era necesar ca să aibă un apartament al ei și să se poată întreține; să fugă de acasă într-o zi când Vince era la muncă și apoi să divorțeze, când s-ar fi aflat la o distanță sigură. Dar singurul loc de muncă pe care îl putea obține era cu jumătate de normă și prost plătit. Nu era suficient, așa că se apucă de scris,

visând la un bestseller. Lucra la romanul ei în fiecare zi timp de ore întregi, ascunzând mereu de Vince orice urmă. În șase luni manuscrisul fu gata și, cu mari speranțe, Laura începu să îl trimită agenților. Șase luni mai târziu, teancul de scrisori de respingere și e-mailuri era aproape la fel de gros ca romanul însuși. Era deprimant de consistent. Scriitura Laurei avea mai mult stil decât consistență. Scria „frumos", dar intriga ei era prea „potolită". În disperare de cauză, răspunse la un anunț de angajare dintr-o revistă de femei. Garanta un venit scriitorilor care reușeau să conceapă povești scurte, care să se încadreze într-un anumit format, pentru o publicație de nișă cu tot mai mulți cititori. În cele din urmă, Laura plăti avansul pentru apartament cu banii obținuți de pe urma unor povestiri erotice siropoase, mai multe scrieri jenante și destul de consistente publicate de *Feathers, Lace and Fantasy Fiction* – „o revistă pentru femei fierbinți cu dorințe arzătoare".

Când începuse să lucreze la Padua, încetase să mai scrie. Din fericire, nu mai avea nevoie de povestiri pentru a-și asigura un venit, iar romanul ei sfârși la gunoi. Nu mai avea nicio urmă de încredere pentru a începe altul. În momentele cele mai întunecate, se întreba în ce măsură își pregătise propriile eșecuri. Devenise oare o lașă, ce se temea de succes, de teamă să nu cadă? La Padua, alături de Anthony, nu trebuia să se gândească la asta. Casa era fortăreața ei emoțională și fizică, iar Anthony, cavalerul ei în armură strălucitoare.

Atinse cu vârful degetului pielița ce se formase la suprafața ciocolatei calde, după ce se răcise. Fără Anthony și Padua, ar fi pierdută.

5

Anthony agită amestecul de gin cu lămâie din pahar și ascultă sunetul cuburilor de gheață ce se ciocneau în lichidul incolor. Era abia amiază, dar alcoolul rece îl retrezi la viață, era exact ce trebuie. Luă o înghițitură și apoi puse paharul pe masă, printre obiectele etichetate pe care le scosese dintr-unul din sertare. Își lua la revedere de la obiecte. Se simțea mic în scaunul de stejar noduros, ca un băiat care poartă haina tatălui său, dar conștient fiind de propria sa micime, nu se temea. Pentru că acum avea un plan.

Când începuse să adune lucruri pierdute, cu mulți ani în urmă, nu prea avusese unul. Voia doar să le păstreze într-un loc sigur, în caz că acestea s-ar putea reîntâlni cu oamenii care le pierduseră. De multe ori nu știa dacă ceea ce găsea era un lucru de nimic sau o comoară. Dar exista cineva, undeva, care știa. Apoi începuse din nou să scrie, țesând povești scurte în jurul obiectelor pe care le găsea. De-a lungul anilor își umpluse sertarele și rafturile cu fragmente din viețile altor oameni și cumva ele îl ajutaseră să-și repare propria viață, atât de zdruncinată, și-l împliniseră. Era departe de a fi perfect, după ce trecuse prin atâtea – viața lui încă purta cicatricile trecutului, era fărâmițată și diformă, dar merita trăită. O viață cu petice de cer albastru printre cenușiu, ca peticul de cer pe care îl ținea acum în mână. Îl găsise în rigola de pe strada Copper, în urmă cu doisprezece ani, potrivit etichetei. Era o piesă dintr-un puzzle; albastru-deschis cu o pată albă pe margine. O simplă bucată de carton colorat. Cei mai mulți

oameni nici nu l-ar fi observat, iar cei care îl vedeau l-ar fi luat drept gunoi. Dar Anthony știa că pentru cineva, valoarea sa putea fi inestimabilă. Întoarse piesa de puzzle din palmă. Unde îi era locul?

Piesă de puzzle, albastră cu pată albă.
Găsită în rigolă, strada Copper, 24 septembrie...

Numele nu li se potriveau. Maud era așa un nume modest și firav, cu totul diferit față de femeia care îl deținea. Dacă o descriai ca fiind stridentă ar fi fost un compliment. Iar Gladys, un nume atât de vioi și vesel, avea până și cuvântul „glad" (bucuros) inclus în el. Dar biata femeie căreia îi fusese atribuit avea rareori vreun motiv să fie bucuroasă. Surorile trăiau împreună, nefericite, într-o casă cu terase, elegantă, de pe strada Copper. Fusese casa părinților lor și locul unde amândouă se născuseră și crescuseră. Nașterea lui Maud nu fusese un câștig pentru lume: era gălăgioasă, neatrăgătoare, cerșind mereu atenție. Fiind primul copil la părinți, o răsfățaseră până când devenise prea târziu pentru a mai putea salva vreo urmă de sensibilitate sau altruism din caracterul ei. Fusese și rămăsese singura persoană care conta din lumea ei. Gladys însă era un copil tăcut, liniștit, care se descurca bine, deși mama ei abia putea să îi acopere nevoile de bază, deoarece se străduia să facă față solicitărilor epuizante ale surorii ce era cu patru ani mai mare. Când, la optsprezece ani, Maud găsi un pretendent aproape la fel de dezagreabil ca ea, familia scoase la unison un oftat de ușurare, pentru care nici măcar nu se simțiră vinovați. Logodna și mariajul lor erau încurajate cu entuziasm, mai ales când ieși la iveală că logodnicul lui Maud trebuia să se mute în Scoția, din cauza afacerilor. După o petrecere de nuntă costisitoare și somptuoasă, pe care Maud inițial și-o dorise și apoi o criticase, plătită în întregime de părinții ei, aceasta se duse să dea piept cu un oraș necunoscut din vestul îndepărtat al Scoției, iar viața de pe strada Copper deveni liniștită. Gladys și părinții ei erau fericiți, ducându-și viața în liniște. Mâncau cartofi și pește la cină, vinerea

și sandviciuri cu somon și salată de fructe cu frișcă la cutie, la ceaiul de duminică. Mergeau la film în fiecare seară de joi și la Frinton în fiecare vară, timp de o săptămână. Uneori, Gladys se ducea să danseze cu prietenii ei la centrul cultural comunitar. Își cumpărase un peruș, îi pusese numele Cyril și nu se măritase niciodată. N-a fost alegerea ei, ci simpla consecință a faptului că nu a avut niciodată ocazia. Găsise bărbatul potrivit, dar, din nefericire, femeia potrivită pentru el se dovedise a fi una dintre prietenele lui Gladys. Gladys își făcuse singură rochia de domnișoară de onoare și ciocnise șampanie în cinstea lor, vărsând lacrimi amare. Rămăsese prietenă cu amândoi și deveni nașa celor doi copii ai lor.

Maud și soțul ei nu aveau copii.

– O treabă a naibii de bună, îi spunea tatăl ei lui Cyril, dacă subiectul era abordat vreodată.

Pe măsură ce părinții ei îmbătrâneau și își pierdeau din puteri, Gladys avea tot mai mult grijă de ei. Îi îngrijea, îi hrănea și îi spăla, le crease un climat de confort și siguranță. Maud era în Scoția și trimitea ocazional câte un cadou inutil. Dar când în cele din urmă părinții au murit, i se păru stresant să participe la înmormântare. Conținutul contului de economii de la oficiul poștal fu împărțit egal între cele două surori și, în semn de recunoștință față de devoțiunea ei, părinții îi lăsaseră casa lui Gladys. Dar testamentul era însoțit de un codicil catastrofal. Acesta stipula că, dacă vreodată Maud rămânea fără adăpost, putea să locuiască în casa de pe strada Copper până când circumstanțele se îmbunătățeau. Fusese considerată o prevedere bine-venită, ce acoperea o împrejurare pe care părinții ei o credeau extrem de improbabilă și, din acest motiv, le fusese ușor să introducă acest punct. Dar „foarte improbabil" nu însemna „imposibil". Când soțul lui Maud a murit, a lăsat-o fără adăpost, fără niciun ban și mută de furie. Pierduse la jocurile de noroc tot ce agonisise și, decât să o înfrunte pe Maud, preferase să moară.

Maud se întoarse pe strada Copper – un vas de vitriol sub forma unei femei bătrâne. Viața tihnită, fericită, de care se

bucura Gladys fu distrusă din clipa în care Maud sosi la ușa de la intrare cerându-i surorii ei bani ca să plătească șoferul de taxi. Fără vreo urmă de recunoștință, Maud aduse cu sine nefericirea, ce se transformă într-un un oaspete permanent. Apelând la repertoriul consacrat, presărat de elemente de tortură, își chinuia sora cu orice ocazie. Îi punea zahăr în ceai, deși știa foarte bine că Gladys nu-l bea așa, uda excesiv plantele din casă și lăsa în urma ei numai dezordine și haos. Refuza să ridice un deget ca să ajute la treburile casei și stătea toată ziua degeaba, devenind din ce în ce mai grasă și plină de emfază, mâncând prăjituri, făcând puzzle-uri și ascultând radioul dat la maximum. Prietenii lui Gladys nu o mai vizitau, iar ea pleca de acasă de câte ori își făcea curaj. Dar la întoarcere era mereu întâmpinată de câte o pedeapsă: un ornament prețios ce se spărsese „accidental" sau o rochie preferată ce fusese arsă inexplicabil cu fierul de călcat. Maud speriase până și păsările din grădină, pe care sora ei le hrănea plină de dragoste, atunci când lăsa resturi de mâncare pentru pisica vecinilor. Gladys nu ar fi putut niciodată să nesocotească dorințele părinților, și ori de câte ori încerca să discute sau să se împotrivească surorii ei, i se răspundea cu dispreț sau violență. Pentru Gladys, Maud era un gândac dăunător, un parazit nepoftit care îi invadase casa și care îi spulberase fericirea.

Și ciocănea. La fel ca un gândac dăunător, ciocănea. Ciocănea cu degetele grase în masă, pe mânerul fotoliului, pe marginea chiuvetei. Ciocăneala deveni cea mai rea tortură dintre toate: neîncetată și invazivă, o bântuia pe Gladys zi și noapte. Macbeth poate că pusese cruce somnului, dar Maud ucisese pacea. În ziua aceea stătea la masa din sufragerie și ciocănea în masă, în timp ce contempla puzzle-ul uriaș pe jumătate terminat din fața ei. Era taboul The Hay Wain de Constable – o reproducere monstruoasă din o mie de piese și cel mai mare pe care încercase vreodată să-l facă. Stătea aplecată în față, ca o broască, deasupra puzzle-ului, un exces de fese ce se revărsa peste marginile unui scaun care gemea sub greutatea ei, și ciocănea.

Gladys închise încet ușa de la intrare în urma ei și porni în jos pe strada Copper, zâmbind în timp ce vântul sufla și învârtea frunzele încreștite de toamnă prin rigole. În buzunar, degetele ei pipăiau marginile unei bucăți mici de carton, tăiate la mașină, albastră, cu o pată mică, albă.

Degetele lui Anthony mângâiară marginile piesei de puzzle pe care o ținea în palmă. Se întrebă în viața cui reprezentase, cândva, o mică parte. Sau poate nu atât de mică. Poate că pierderea sa fusese disproporționat de mare în comparație cu dimensiunea, făcuse lacrimi să curgă, furii să se dezlănțuie sau frânsese inimi. Așa se întâmplase în cazul lui Anthony și al lucrului pe care îl pierduse cu atât timp în urmă. Pentru restul lumii era o zorzoană, mică și fără valoare, dar pentru Anthony avea o valoare inestimabilă. Pierderea sa se transformase într-un chin zilnic, ce se insinua ca o bătaie pe umăr: amintirea nemiloasă a promisiunii pe care o încălcase. Fusese singura promisiune pe care Therese o scosese vreodată de la el, iar el dăduse greș. Așa că începuse să adune lucrurile pe care le pierdeau alți oameni. Era singura lui șansă de izbăvire. Era îngrijorat pentru că nu găsise o cale de a aduce laolaltă obiectele și stăpânii lor. Încercase să facă asta de-a lungul anilor: anunțuri în presa locală și în buletinele de știri și chiar anunțuri în coloanele cotidienelor, dar nu primise răspuns de nicăieri. Iar acum rămăsese foarte puțin timp. Dar el spera ca în sfârșit să fi găsit pe cineva care să preia totul: cineva suficient de puternic și de deștept care să aibă idei noi; cineva care ar găsi o cale de a returna obiectele pierdute acolo unde le era locul. Își vizitase avocatul și făcuse modificările necesare în testament. Se lăsă pe spătarul scaunului și se întinse, simțind barele tari de lemn cum îi apăsau spinarea. Sus pe raft, cutia de tablă de biscuiți strălucea sub lumina soarelui de amiază. Era atât de obosit! Simțea că rămăsese mai mult decât se cădea, dar oare făcuse suficient? Poate că venise timpul să stea de vorbă cu Laura, să îi spună că pleca. Lăsă piesa de puzzle să cadă pe masă și luă paharul de gin. Trebuia să îi spună repede, înainte să fie prea târziu.

6

Eunice
Iunie 1974

Eunice puse cheile de la cutia de bani la locul lor și închise sertarul. Sertarul ei. De la biroul ei. Lucra deja de o lună pentru Bomber, iar el o trimisese să cumpere gogoși glazurate pentru ei trei, ca să sărbătorească. Luna trecuse repede, iar Eunice sosea mai devreme și pleca mai târziu în fiecare zi, petrecând mai mult timp în locul și în compania celor care o făceau să întrezărească posibilități nebănuite. În aceste câteva săptămâni și-a dat seama că Bomber era un șef corect și generos, pasionat de munca lui, de câinele său și de filme. Era și idolul ei, când venea vorba de matinee. Avea obiceiul de a cita replici din filmele sale preferate, iar Eunice îi urma exemplul. Gusturile sale erau ceva mai contemporane, dar el o învăța să aprecieze unele dintre cele mai bune filme ale Ealing Studios, iar ea deja îi stârnise suficient interesul încât să vadă două filme noi ce fuseseră lansate la cinematograful local. Erau de acord că *Kind Hearts and Coronets* era minunat, iar *Scurta întâlnire* tragic, *Exorcistul* era șocant, dar partea cu capul care se învârte era puțin amuzantă, *Omul de răchită* înfricoșător, *The Optimists of Nine Elms* magic și *Nu privi acum* de atmosferă și bântuitor, dar expunea în mod excesiv fesele dezgolite ale lui Donald Sutherland. Eunice chiar se gândea să-și cumpere o haină roșie, cum era aceea purtată de pitic în film, și să înceapă să bântuie. Și, desigur,

Marea evadare era perfect. Bomber spunea că lucrul cel mai minunat, în cazul cărților, era că semănau cu niște filme care ți se derulau în minte. Eunice mai aflase și că lui Douglas îi plăcea să iasă la o mică plimbare pe la ora 11.00 ziua, mai ales dacă traseul trecea pe lângă brutăria care vindea delicioasele gogoși glazurate și că mereu mânca glazura mai întâi și apoi gogoașa. Și, în sfârșit, aflase că Portia cea plină de otravă era la fel de odioasă ca un castron de măruntaie putrede.

Bomber era în bucătărie, preparând ceaiul, iar Douglas îl sâcâia tropăind cu saboții lui maronii, insistând să primească o gogoașă glazurată. De la fereastră, Eunice privea strada dedesubt, azi plină de viață, dar care paralizase deodată din cauza unei morți: pietonii și traficul se opriseră pe loc din cauza unei inimi care încetase să bată pentru totdeauna în fața ochilor lor. Potrivit doamnei Doyle de la brutărie, Eunice fusese acolo. Dar nu văzuse nimic. Doamna Doyle își amintise însă exact data și ora și fiecare detaliu al întâmplării. Fană înrăită a serialelor polițiste de la televizor, se mândrea cu faptul că ar putea fi oricând un martor ocular excelent, dacă ar fi fost nevoie. Doamna Doyle îi inspecta atent pe clienții necunoscuți, memorând detalii precum ochi cu strabism, mustăți subțiri, dinți de aur și cărări pe stânga, pe care le considera semne ale unui caracter moral îndoielnic. Iar femeile cu pantofi roșii și genți verzi nu erau niciodată de încredere. Și nici tânăra care murise nu fusese. Îmbrăcată într-o haină de vară albastru-deschis cu pantofi și geantă asortate, se prăbușise și murise chiar acolo în fața brutăriei doamnei Doyle, langă locul unde se serveau cele mai bune prăjituri și torturi. Se întâmplase în ziua interviului lui Eunice, la ora 11.55 fix. Doamna Doyle era sigură de oră pentru că avea o tavă de prăjituri Bath la cuptor, care trebuiau scoase la ora douăsprezece.

– S-au ars toate, îi spusese doamna Doyle lui Eunice. Eram prea ocupată să sun la ambulanță ca să-mi amintesc de prăjituri, dar nu am dat vina pe ea. Nu a fost vina ei că a picat lată și a murit, biata de ea. Ambulanța a venit suficient de repede, dar când a ajuns, deja murise. Moartea n-a lăsat niciun semn, ca să vezi. Atac de cord

bănuiesc. Bert al meu spune că a fost un anevrism, dar eu pun pariu c-a fost atac de cord. Sau o comoție.

Eunice își amintea o mulțime adunată și o sirenă auzindu-se la depărtare, dar asta era tot. O întrista că ziua cea mai bună din viața ei fusese ultima zi a altcuiva, iar tot ce o separase de moartă fuseseră câțiva metri de pavaj.

– Ceaiul e gata! Bomber puse tava pe masă. Să fac eu oficiile?

Bomber turnă ceaiul și puse gogoșile cu glazură pe farfurii. Douglas ținea gogoașa între labe și începu să lucreze la glazură.

– Acum, fată dragă, spune-mi ce părere ai despre ultima ofertă a bătrânului Pontpool. E bună de ceva sau s-o dăm la vale?

Era felul lui Bomber de a se referi la teancul revărsat de manuscrise respinse. Teancul de povești refuzate devenea invariabil atât de înalt, încât cădea pe podea înainte să îl arunce la gunoi cineva. Percy Pontpool aspira să devină un autor pentru copii și Bomber o rugase pe Eunice să se uite pe ultimul său manuscris. Eunice mesteca gânditoare gogoașa glazurată. Nu avea nevoie de timp ca să se decidă ce gândea, ci se gândea doar cât să fie de sinceră. Oricât de amabil era Bomber, era totuși șeful ei, iar ea era totuși fata cea nouă ce încerca să demonstreze că își merita locul. Percy scrisese o carte pentru fetițe numită *Tracey se distrează în bucătărie.* Printre aventurile lui Tracey se număra spălatul vaselor împreună cu Daphne, cârpa de spălat vase, măturatul podelelor cu Betty mătura, spălatul ferestrelor cu Sparkle buretele și curățarea cuptorului cu Wendy, buretele de sârmă. Din păcate, ratase ocazia de a o pune pe Tracey să desfunde chiuveta cu Portia pompa de desfundat, ce putea fi o circumstanță atenuantă. Una peste alta, Tracey se distra la fel de mult ca un ponei într-o mină de cărbune. Eunice își imagina că Percy lucra deja la o continuare numită *Howard se distrează în magazie*, cu dalta Charlie, Freddy fierăstrăul și Dick șurubelnița.

Era o porcărie sexistă. Eunice își traduse gândurile în cuvinte.

– Îmi e greu să îmi închipui un public potrivit pentru ea.

Bomber aproape că se înecă cu gogoașa. Luă o înghițitură de ceai și își recompuse pe chip o expresie serioasă, în ton cu momentul.

– Acum, spune-mi ce crezi cu adevărat.

Eunice oftă.

– E o porcărie sexistă.

– Exact! spuse Bomber și înșfăcă manuscrisul jignitor de pe biroul lui Eunice, aruncându-l prin aer spre colțul în care se revărsaseră manuscrisele respinse. Se prăbuși în grămadă cu o bufnitură înfundată. Douglas își terminase gogoașa și adulmeca în speranța că pe farfuriile prietenilor săi rămăseseră firimituri.

– Despre ce este cartea surorii tale?

Eunice își dorise din prima zi să întrebe asta, dar înainte ca Bomber să răspundă, se auzi soneria de la parter.

Bomber sări în picioare.

– Trebuie să fie ai mei. Au spus că vor veni în vizită, când trec prin oraș.

Eunice era dornică să întâlnească perechea care produsese niște urmași atât de diferiți unul de altul, iar Godfrey și Grace erau o dublă încântare. Bomber era un amestec perfect al caracteristicilor lor fizice, având nasul acvilin și gura generoasă a tatălui și ochii cenușii și ageri ai mamei sale. Godfrey arăta splendid în pantaloni de catifea de culoare roz somon, cu o haină până la talie, galben canar, papion asortat și o pălărie de panama destul de uzată, dar încă decentă. Grace purta o rochie elegantă de bumbac cu un imprimeu care ar fi fost mai potrivit pentru o canapea, o pălărie de paie cu multe flori mari și galbene pe bor și pantofi eleganți cu toc mic, confortabili. Geanta de piele maro pe care o ținea ferm de braț era mare și suficient de rigidă cât să lovească orice potențiali hoți care, era ea convinsă, pândeau pe fiecare alee și intrare din oraș, așteptând să atace oameni de la țară, ca ea și Godfrey.

– Asta trebuie să fie fata cea nouă. Grace pronunță „fată“ ca să rimeze cu „pată“. Ce faci, draga mea?

– Îmi pare bine să vă cunosc.

Eunice luă mâna ce-i fusese întinsă: moale, dar cu o strânsoare fermă.

Godfrey clătină din cap.

– Dumnezeule mare, femeie! Nu așa trebuie să procedezi cu tinerii aceștia.

O apucă pe Eunice cu ambele brațe și o îmbrățișă strâns, aproape ridicând-o de la sol, iar apoi o sărută ferm pe ambii obraji. Ea simți zgârieturile firelor de barbă rămase în urma bărbieritului și un iz de apă de colonie.

Bomber își dădu ochii peste cap și zâmbi.

– Tată, ești un nerușinat. Cauți orice scuză să săruți fetele.

Godfrey îi făcu cu ochiul lui Eunice.

– Ei bine, la vârsta mea trebuie să profiți de orice ocazie. Fără supărare.

Eunice îi făcu la rândul său cu ochiul.

– Nicio supărare.

Grace își sărută fiul cu afecțiune pe obraz și apoi se așeză cu grijă ca să discute cu el, refuzând elegant, cu un gest al mâinii când i se oferiră ceai și gogoși glazurate.

– Acum, am promis că o să întreb, dar refuz să mă amestec...

Bomber oftă. Știa exact ce urma.

– Se pare că sora ta a scris o carte pe care vrea să o publici. Nu am citit-o – nici măcar nu am văzut-o, de fapt –, dar ea spune că te încăpățânezi și refuzi să îi dai atenția cuvenită. Ce ai de spus în apărarea ta?

Eunice fu ușor intrigată de urma zâmbetului ce se zări pe gura lui Grace, în timp ce rostise cuvintele pe un ton atât de serios. Bomber traversă camera spre fereastră ca un avocat al apărării ce se pregătea să se adreseze juraților.

– Prima parte este fără îndoială adevărată. Portia a scris ceva ce ea denumește carte și, într-adevăr, vrea ca eu să o public. A doua parte este ceva neadevărat și răutăcios pe care îl neg cu toată puterea.

Bomber bătu cu palma în birou, ca să sublinieze aparenta lui indignare, înainte să izbucnească într-un râs zgomotos și să se lase pe scaun.

– Ascultă, mamă, am citit-o și este groaznică. În plus, a fost scrisă de altcineva mai întâi și prima variantă a ieșit mai bine decât a ei.

Godfrey își încruntă sprâncenele și pufni dezaprobator.

– Vrei să spui că a copiat-o?

– Ei bine, ea spune că este un „omagiu".

Godfrey se întoarse spre soția sa și clătină din cap.

– Ești sigură că ai adus de la spital copilul care trebuie? Nu înțeleg cu cine seamănă ea.

Grace făcu o încercare mai degrabă disperată de a apăra portița folosită de fiica ei.

– Poate că nu și-a dat seama că povestea ei seamănă cu a altcuiva. Poate că a fost pur și simplu o coincidență nefericită.

N-a ținut.

– Frumoasă încercare, mamă, dar se numește *Șoferul doamnei Clatterly* și este despre o femeie numită Bonnie și soțul ei Gifford, care a rămas paralizat în urma unui joc de rugby. Ea ajunge să aibă o aventură cu șoferul ei, Mellons, un nordic dur și în mod bizar tandru, cu un defect de vorbire și care are pești tropicali.

Godfrey scutură din cap nevenindu-i să creadă.

– Sunt sigur că fata asta a fost scăpată în cap.

Grace îl ignoră pe soțul ei, dar nu îl contrazise și se întoarse spre Bomber.

– Ei bine, atunci e clar. Sună destul de groaznic. Dacă aș fi în locul tău, l-aș arunca la gunoi. Nu pot să apăr lenea și dacă nici nu se deranjează să își inventeze propria poveste, atunci n-are la ce să se aștepte. Bomber îi făcu cu ochiul, în semn de recunoștință.

– Cea mai bună prietenă a unui băiat este mama lui.

Grace se ridică și se reînarmă cu geanta de mână.

– Haide, Godfrey. E timpul pentru Claridge.

Ea îl sărută pe Bomber de la revedere și Godfrey îi strânse mâna.

– Mereu luăm ceaiul acolo când venim în oraș, îi explică ea lui Eunice. Au cele mai bune sandviciuri cu castraveți din lume.

Godfrey își ridică pălăria salutând-o pe Eunice.

– Nici ginul cu lămâie nu e rău.

7

Picătura rubinie se adună pe vârful degetului şi apoi căzu pe poalele rochiei noi, galben pal. Laura înjură, îşi supse degetul cu furie şi îşi dori să fi purtat jeanşi. Adora să umple casa cu flori proaspete, dar frumuseţea trandafirilor se dovedi că are un preţ, iar vârful spinului era încă prins în deget. În bucătărie, tăie frunzele din josul tulpinilor şi umplu două vaze mari cu apă la temperatura camerei. Un buchet era pentru camera de la grădină şi altul pentru hol. În timp ce tăia şi aranja florile, se tot gândea la conversaţia pe care o avusese cu Anthony în dimineaţa aceea. O rugase să „vină şi să stea de vorbă" cu el în camera de la grădină înainte să plece acasă. Se uită la ceas. Se simţea de parcă fusese chemată în biroul directorului şcolii. Era ridicol, doar era prietenul ei. Dar... Ce era acest „dar" care nu-i dădea pace? Afară cerul era încă albastru, dar se simţea mirosul furtunii în aer. Luă una dintre vaze, respiră adânc şi o duse afară pe hol.

Grădina de trandafiri încremenise şi fusese cuprinsă de linişte. Aerul era greu din cauza furtunii care se apropia. Din biroul lui Anthony nu răzbătea niciun sunet. Dar aerul era plin de poveşti. O rază de lumină scăpără dinspre soarele pătat de nori şi trecu prin draperiile ce fuseseră trase, aruncând o lumină sângerie pe un raft aglomerat, chiar lângă cutia de biscuiţi.

Piatră prețioasă roșie
Găsită în curtea bisericii Sf. Petru, după-amiază târziu, 6 iulie...

Mirosul de gardenii îi amintea mereu Liliei de mama ei în rochia Schiaparelli de culoarea liliacului. Biserica Sf. Petru era plină de florile lor ca de ceară, iar parfumul pe care-l răspândeau umplea aerul răcoros care întâmpina prietenii și rudele care veneau de afară, din soarele feroce de după-amiază. Cel puțin florile fuseseră alegerea Elizei. Lilia era bucuroasă să stea jos. Pantofii noi o strângeau, dar vanitatea ei nu făcea concesii artritei și bătrâneții. Femeia cu pălăria ridicolă trebuie să fi fost mama lui. Jumătate dintre ocupanții stranei din spatele ei vor rata întreaga nuntă. Un anunț din partea vicarului ridică în picioare adunarea, iar mireasa sosi în rochia ei urâtă, ca o ciupercă, strângând cu disperare brațul tatălui ei. Inima Liliei tresări.

Ea îi oferise Elizei rochia Schiaparelli. Aceasta o adora, dar mirele nu fusese de acord.

– Dumnezeule mare, Lizzie! Nu poți să te măriți în rochia unei femei moarte.

Liliei nu îi plăcuse niciodată alesul Elizei. Henry. Nu putea să aibă încredere într-un bărbat care avea același nume cu un aspirator. Prima oară când s-au întâlnit îi aruncase o privire din spatele nasului său lung și borcănat, într-o manieră care sugera clar că pentru el femeile peste șaizeci de ani nu contează. Îi vorbea cu un ton răbdător exagerat, asemenea cuiva care încearcă să învețe un cățeluș recalcitrant să nu își mai facă nevoile în casă. De fapt, în timpul acelui prim prânz în familie, atât de atent pregătit și în spatele căruia stăteau atâtea intenții bune, Lilia a avut certitudinea că nimeni din familie nu îndeplinea standardele – desigur, cu excepția Elizei.

În ochii lui, cele mai mari atuuri ale acesteia erau frumusețea și blândețea. O, el complimentase suficient mâncarea.

Puiul fript era aproape la fel de delicios ca al mamei sale, iar vinul era „chiar destul de bun". Dar Lilia se uita la el cum privește cu dezamăgire o urmă mică pe furculiță și o pată imaginară pe paharul de vin. Chiar și atunci, Eliza își explica și îi scuza comportamentul, așa cum procedează o mamă nerăbdătoare cu un copil neastâmpărat. Lilia era de părere însă că picioarele lui dolofane aveau nevoie de o bătaie bună. Dar nu își făcea griji cu adevărat, pentru că nu se gândise niciodată că va dura. Henry era un fel de apendix supărător al familiei, dar ea putea să facă față, pentru că el era doar temporar. Oare?

Eliza fusese o copilă atât de ageră, hotărâtă să își urmeze propria cale. Purta fusta de ocazie cu cizme de cauciuc când mergea la pescuit de tritoni, în izvorul din spatele grădinii. Îi plăceau sandviciurile cu banană și ton și odată și-a petrecut o zi întreagă mergând cu spatele „doar ca să vadă cum e". Dar totul s-a schimbat când mama ei, fiica Liliei, a murit când Eliza avea doar cincisprezece ani. Tatăl ei se recăsătorise și îi oferise o mamă vitregă complet funcțională. Dar nu au fost niciodată apropiate.

Mama Liliei o învățase două lucruri: să se îmbrace pentru ea și să se mărite din dragoste. Mama ei reușise să facă primul lucru, dar nu și pe al doilea, și regretase asta toată viața. Lilia a învățat bine această lecție. Hainele fuseseră mereu pasiunea ei, era o poveste de dragoste care nu dezamăgea niciodată. La fel era și mariajul ei. James lucrase ca grădinar la casa lor de la țară. Creștea anemone în nuanțe de bijuterii, dalii ca niște pompoane și trandafiri catifelați care miroseau a vară. Lilia era uimită că un astfel de bărbat, vânjos și puternic, cu mâini de două ori mai mari decât ale ei putea să aducă la viață asemenea boboci și flori delicate. Se îndrăgostise. Eliza își adorase la rândul ei bunicul, dar Lilia rămase văduvă când ea era mică.

Ani mai târziu, a întrebat-o odată pe Lilia de unde știa că el era bărbatul cu care ar trebui să se mărite, iar Lilia i-a spus:

pentru că o iubea necondiționat. Perioada în care își făcuseră curte a fost lungă și dificilă. Tatăl ei nu era de acord, iar ea era încăpățânată și nerăbdătoare. Dar indiferent care ar fi fost temperamentul ei, cât de arsă de soare era pe față, cât de groaznic gătea, James o iubea oricum. Au fost căsătoriți și fericiți patruzeci și cinci de ani, iar ea încă îi simțea zilnic lipsa.

Când mama ei a murit, Eliza a rămas fără un scop în viață, rătăcind ca o sacoșă goală de hârtie, suflată de vânt dintr-un loc în altul. Și așa a fost până când într-o zi sacoșa s-a prins într-un gard de sârmă ghimpată: Henry. Henry era manager de fonduri de hedging și toată lumea spunea că asta nu era o slujbă în adevăratul sens al cuvântului. Era cultivator de bani, creștea bani. De Crăciun, acesta i-a făcut cadou Elizei lecții de gătit cordon bleu și a dus-o la coafeza mamei sale. Lilia aștepta ca totul să se termine. În martie, de ziua ei, i-a cumpărat Elizei haine scumpe care o făceau să arate ca o altă persoană și i-a înlocuit Mini-ul drag cu o mașină nouă, decapotabilă, cu două locuri, pe care se temea să o conducă, pentru ca nu cumva s-o zgârie. Și totuși, Lilia aștepta ca totul să se termine. În iunie, a dus-o în Dubai și a cerut-o în căsătorie. Ea și-ar fi dorit să poarte inelul mamei sale, dar el spusese că diamantele erau „demodate". I-a cumpărat unul nou, cu un rubin de culoarea sângelui. Lilia a fost mereu de părere că ăsta era un semn rău.

Eliza urma să sosească în curând. Lilia se gândea că vor sta sub măr. Era umbros acolo și ei îi plăcea să asculte bâzâitul adormit al albinelor și să miroasă iarba ce se încălzise. Eliza lua mereu ceaiul cu Lilia în după-amiezile de sâmbătă. Sandviciuri cu somon și castraveți și tarte cu cremă de lămâie. Din fericire, în cele din urmă sandviciul cu ton și banană fusese scos din lista de preferințe. Era o după-amiază de sâmbătă când ea îi adusese Liliei invitația la nuntă și o întrebase ce ar fi crezut mama ei despre Henry; l-ar fi plăcut și ar fi fost de acord

cu căsătoria lor? Eliza arăta foarte tânără, în ciuda părului excesiv aranjat și a hainelor sale noi și țepene, și era atât de nerăbdătoare să primească binecuvântarea și atât de dornică să o asigure cineva că vor fi „fericiți până la adânci bătrâneți". Lilia fusese o lașă. Mințise.

Henry se întoarse și o văzu pe Eliza înaintând emoționată spre altar și zâmbi. Dar pe chipul său nu se citea tandrețe. Era zâmbetul unui bărbat care primește o mașină nouă și la modă, nu al unui mire care se topește când își vede mireasa. Când ajunse lângă el și tatăl ei îi puse mâna într-a lui, acesta păru plin de el. Preotul anunță că urma imnul. În timp ce corul se străduia să cânte Guide Me, Oh Thou Great Redeemer[1]*, Lilia simțea cum panica bolborosește în ea ca dulceața într-o cratiță, când urmează să dea pe-afară. Sâmbăta, Lilia folosea mereu vesela bună de ceai, iar tartele cu cremă de lămâie erau mereu așezate pe un suport de prăjituri de sticlă. Sandviciurile erau gata și ibricul fierbea, gata să fie turnat în ceașcă. Era mica ei petrecere de ceai și menținuseră acest ritual încă de când murise mama Elizei. Azi, Lilia avea un cadou pentru ea.*

Liniștea este întotdeauna un lucru periculos. Tăcerea este ceva solid și demn de încredere, dar liniștea este ceva care mocnește, ca o pauză încărcată, ce invită la bucluc. Vicarul a dat startul, bietul om. O căutase cu lumânarea. Pe când Lilia era mică, în timpul războiului, aveau o casă în Londra. În grădină era un adăpost Anderson, dar nu îl foloseau mereu. Uneori, se ascundeau doar sub masă – era o nebunie, știa, dar trebuia să fi fost acolo ca să înțelegi. Când ploua cu bombe, cel mai mult se temeau nu de lovituri și bubuituri sau de exploziile care spărgeau timpanele, ci de liniște. Liniștea însemna că acea bombă era pentru tine.

---

[1] Imn religios, ce este cântat în Marea Britanie cu diferite ocazii. (n.red.)

– Dacă vreo persoană prezentă astăzi aici are vreun motiv pentru care...

Vicarul lansase bomba. Se făcu liniște, apoi Lilia o detonă. În timp ce mireasa fugi înapoi pe culoar, singură, fața ei era luminată de un zâmbet strălucitor de ușurare. Arăta cu adevărat radiantă.

Eliza îi dăduse inelul înapoi. Dar rubinul îi căzuse în ziua nunții și nu a fost găsit niciodată. Henry rămăsese înmărmurit. Lilia își imaginase fața lui, de culoarea pietrei ce se pierduse. Acum trebuiau să fi fost în Dubai. Eliza ar fi vrut să meargă în Sorrento, dar nu era destul de luxos pentru Henry. În cele din urmă, a luat-o pe mama lui cu el. Iar Eliza venea la ceaiul cu Lilia. Pe scaun era cadoul ei. Învelită în hârtie argintie de împachetat și legată cu o fundă lila, era rochia Schiaparelli. El nu o iubise, oricum.

Anthony ridică fotografia înrămată de pe masa de toaletă a lui Therese și o privi. Fusese făcută în ziua logodnei lor. Afară, cerul de cărbune era brăzdat de fulgere. De la fereastra dormitorului ei, privi afară spre grădina de trandafiri, unde primele picături rotunde de ploaie stropeau petalele de catifea. Nu o văzuse niciodată pe Therese purtând rochia, dar în anii lungi petrecuți fără ea încercase adesea să își imagineze ziua nunții lor. Therese era atât de entuziasmată! Alesese flori pentru biserică și muzică pentru ceremonie. Și desigur, cumpărase rochia. Invitațiile fuseseră trimise. Se imagina așteptând-o emoționat la altar. Ar fi fost atât de fericit și de mândru de mireasa lui frumoasă! Ea ar fi întârziat, de asta nu se îndoia. Și-ar fi făcut intrarea într-un mod spectaculos, în rochia ei de mătase cu volane și șifon, de culoarea mătăsii de porumb, o alegere neobișnuită pentru o rochie de mireasă, dar și ea era o femeie neobișnuită. Extraordinară. Ea spusese că se potrivea cu culoarea inelului lor de logodnă. Acum rochia era învelită în hârtie de

împachetat și îngropată undeva într-o cutie din pod. El nu putea să o privească, dar nici să se despartă de ea. Se așeză pe marginea patului și își îngropă fața în mâini. El fusese în biserică în ziua în care ar fi trebuit să aibă loc nunta. Era ziua înmormântării lui Therese. Și chiar dacă ea nu mai era, aproape că o auzea cum spune că măcar costumul său nou fusese purtat cu folos.

Laura își azvârli cheile pe masa din hol și își dădu jos pantofii. În apartament se făcuse cald, aerul era îmbâcsit și deschise fereastra din sufrageria sărăcăcioasă înainte să își toarne un pahar mare de vin alb, rece ca gheața, din frigider. Spera ca vinul să îi aline mintea tulburată. Anthony îi spusese atâtea lucruri pe care nu le știa, iar informațiile îi trecură prin minte ca un vânt sălbatic ce trece printr-un câmp de orz, lăsându-l răscolit. Ea și-l imagina cum așteptase acolo cu atâția ani în urmă, uitându-se la ceas și căutând chipul lui Therese în mulțime sau o frântură a hainei sale bleu. Simțea panica bolnăvicioasă care îi înflorise în stomac, pe măsură ce minutele treceau, precum o picătură de cerneală într-un castron cu apă, iar ea tot nu venea. Dar nu va cunoaște niciodată angoasa care îi înghețase sângele, îi înnodase măruntaiele și îi tăiase respirația, pe care trebuie s-o fi simțit el când, urmând sirena ambulanței, a găsit-o prăbușită, moartă pe pavaj. El își amintea fiecare detaliu: fata cu pălăria de un albastru-deschis care îi zâmbise la colțul străzii Great Russel, ceasul său arătând ora 11.55 când a auzit prima oară sirena, mirosul de ars de la brutărie și rândurile de prăjituri și torturi din vitrină. Își amintise sunetul traficului, vocile în șoaptă, pătura albă care îi acoperea fața și că soarele nemilos continua să strălucească, chiar și atunci când negura îl copleșise. Detaliile morții lui Therese, odată împărtășite, făcură ca între Anthony și Laura să se nască o intimitate care o onoră și o neliniști. De ce, după aproape șase ani, îi spusese asta acum? Și mai era ceva, de care era sigură. Ceva ce rămăsese nespus. El se oprise înainte să termine.

Anthony își puse picioarele în pat și se întinse, uitându-se la tavan, amintindu-și nopțile prețioase pe care le petrecuse acolo cu Therese. Se întoarse pe-o parte și își așeză brațele ca într-o îmbrățișare goală, amintindu-și de vremea când spațiul fusese umplut de carnea ei caldă, vie. Afară, tunetele bubuiau, iar lacrimile pe care și le permitea atât de rar i se scurgeau pe obraji. Era deja epuizat de o viață încărcată de vină și doliu. Dar nu putea să regrete viața fără Therese. Ar fi preferat de un milion de ori să o fi petrecut cu ea, dar să renunțe la viață când ea a murit ar fi fost cea mai mare greșeală; să arunce darul care ei îi fusese furat ar fi fost un gest de lașitate și nerecunoștință. Așa că a găsit o cale de a continua să trăiască și să scrie. Durerea surdă a pierderii groaznice nu l-a părăsit niciodată, dar cel puțin viața lui avea un scop care îi oferea o speranță prețioasă, chiar dacă precară, pentru ce ar putea urma după ea. Moartea era sigură. Reunirea cu Therese, nu. Dar acum, cel puțin, îndrăznea să spere.

Vorbise cu Laura în acea după-amiază, dar încă nu îi spusese că pleca. Intenționase să facă asta, dar îi privise odată chipul îngrijorat și cuvintele i se topiseră în gură. În schimb, îi spusese despre Therese și ea plânsese pentru amândoi. Nu o mai văzuse plângând până atunci. Nu urmărise deloc asta. El nu căuta simpatie sau, Doamne ferește, milă. Încerca doar să îi ofere un motiv pentru ce urma să facă. Dar cel puțin lacrimile ei erau dovada că făcuse alegerea corectă. Ea putea să simtă durerea și bucuria altora și să le recunoască valoarea. Contrar impresiei pe care o lăsa adesea, nu era doar o spectatoare a vieților altora, ci simțea nevoia să se implice. Capacitatea ei de a purta de grijă era instinctivă. Era cea mai mare calitate a ei și cea mai mare vulnerabilitate, fusese rănită, iar el știa că asta lăsase o urmă. Nu îi spusese niciodată, dar știa oricum. Ea își construise o viață nouă, îi crescuse o piele nouă, dar undeva acolo era un petic ascuns, încă roșu, strâns și încrețit și dureros la atingere.

Anthony privea fotografia care stătea pe pernă lângă el. Nu erau pete pe sticlă sau pe ramă. Laura avea grijă de asta. Îngrijea fiecare

parte și bucățică a casei cu o mândrie și o tandrețe care nu se puteau naște decât din iubire. Anthony vedea toate acestea și știa că alesese bine. Ea înțelegea că totul avea o valoare cu mult mai mare decât banii; că lucrurile aveau o poveste, o memorie și, cel mai important, un loc unic în viața din Padua. Pentru că Padua nu era doar o casă, era un loc sigur, unde te puteai vindeca. Un sanctuar pentru lingerea rănilor, uscarea lacrimilor și reconstruirea viselor – oricât de mult ar fi durat asta. Oricât de mult ar fi fost necesar pentru ca o persoană frântă să fie suficient de puternică pentru a înfrunta din nou lumea. Iar el sperase că alegând-o pe ea să îi termine misiunea, ar putea-o elibera. Pentru că el știa că ea este în exil în Padua – unul confortabil și autoimpus, dar totuși un exil.

Afară, furtuna încetase și grădina era curată. Anthony se dezbrăcă și pentru ultima oară se strecură sub îmbrățișarea răcoroasă a cuverturilor patului pe care îl împărțise cu Therese. În noaptea aceea, visul nu a mai apărut, iar el a dormit liniștit până în zori.

8

Eunice
1975

Bomber o luă strâns de mână pe Eunice, iar Pam se dădu înapoi îngrozită văzând mobila mai degrabă neobișnuită. Părea să fie făcută din oase umane. Se întoarse să fugă, dar morocănosul de Leatherface o prinse și chiar când urma să o străpungă pe biata fată cu un cârlig de carne, Eunice se trezise.

Văzuseră *Masacrul din Texas,* la un club de cinema, seara trecută și amândoi fuseseră cu adevărat îngroziți. Dar nu coșmarul îi întrerupse somnul lui Eunice. Ci un vis devenit realitate. Se dădu jos din pat și se grăbi spre baie, unde zâmbi fericită spre reflexia ei puțin ciufulită. Bomber o luase de mână. Doar pentru o clipă, dar chiar o luase de mână.

Ceva mai târziu, în drum spre birou, Eunice își propuse să fie mai precaută. Da, Bomber era prietenul ei, dar era și șeful ei, iar ea avea totuși o treabă de făcut. În dreptul ușii verzi de pe strada Bloomsbury, Eunice se opri o clipă și inspiră adânc înainte să urce în grabă scările. Douglas veni să o întâmpine cu entuziasmul său obișnuit, iar Bomber strigă din bucătărie:

– Ceai?

– Da, te rog.

Eunice se așeză la birou și începu să sorteze studioasă corespondența.

– Ai dormit bine?

Bomber îi puse o cană aburindă în față și spre groaza ei, Eunice simți cum roșește.

– Asta e ultima oară când te las să alegi filmul, continuă el, fără să remarce sau poate ignorând cu bună știință jena ei. Nu am dormit deloc azi-noapte, chiar dacă l-am avut pe Douglas să mă apere și am stat și cu veioza de lângă pat aprinsă!

Eunice râse și simți cum fața ei își recăpătă culoarea obișnuită. Bomber reușea mereu să o facă să se simtă confortabil. Restul dimineții a trecut la fel de repede ca de obicei și la prânz Eunice ieși să ia sandviciuri de la doamna Doyle. În timp ce mâncau împreună caşcaval și murături pe pâine de graham, privind pe fereastră, Bomber își aminti ceva.

– Nu ai spus că duminica viitoare e ziua ta?

Eunice simți din nou valul de căldură.

– Da, așa e.

Bomber îi dădu o bucată de caşcaval lui Douglas, care saliva plin de speranță la picioarele lui.

– Faci ceva fabulos?

Inițial, acesta fusese planul. Eunice și Susan, cea mai bună prietenă a ei de la școală, au căzut de acord că pentru a-și sărbători cea de-a douăzeci și cincea aniversare, care era la câteva zile distanță, trebuie să se ducă în Brighton pentru o zi. Lui Eunice nu îi plăcuseră niciodată petrecerile, iar părinții ei erau mai mult decât fericiți să plătească excursia în loc să închirieze un local cu bar și un DJ păros. Dar Susan își găsise un iubit, un doppelgänger[1] al lui David Cassidy care lucra la Woolworths, iar acesta se pare că pregătise o surpriză pentru ziua ei. Își ceruse multe scuze, dar alesese totuși iubirea nouă în detrimentul vechii prietenii. Părinții lui Eunice se oferiseră să

[1] Dublură (n.red.)

vină cu ea, dar nu era chiar ceea ce-și dorea. Bomber i se adresă cu un aer visător.

– Vin eu! se oferi el. Asta dacă nu te deranjează ca bătrânul tău șef să fie a cincea roată la căruță.

Eunice era încântată. Dar încerca din răsputeri să nu arate.

– Bine. Presupun că pot să suport asta. Zâmbi. Sper doar să poți ține pasul cu mine!

Sâmbătă dimineața, Eunice se duse la coafor pentru a se tunde și coafa, iar apoi la manichiură. După-amiaza, după ce a verificat pentru a unsprezecea oară prognoza meteo pentru duminică, a probat fiecare obiect din garderobă, în fiecare combinație posibilă. În cele din urmă s-a hotărât asupra unei perechi de pantaloni evazați mov cu talie înaltă, o bluză cu imprimeu floral și o pălărie mov cu un bor uriaș, pleoștit, care să se asorteze cu unghiile ei proaspăt vopsite în mov.

– Cum arăt? îi întrebă ea pe mama și pe tatăl ei, în timp ce se plimba prin sufragerie, trecând din când în când prin fața televizorului la care ei urmăreau *The Two Ronnies*.

– Arăți foarte bine, dragă, răspunse mama ei.

Tatăl ei încuviință aprobator, dar nu spuse nimic. De-a lungul anilor, învățase că era mai înțelept să lase părerile despre modă pentru doamnele casei.

În noaptea aceea Eunice abia dormise, dar când ațipi, îl visă pe Bomber. Mâine avea să fie o zi extraordinară!

9

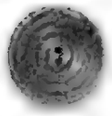

Părea să fie o zi absolut obișnuită. Dar în săptămânile ce urmară, Laura își cercetă memoria, căutând indicii trecute cu vederea și semne care ar fi putut scăpa neobservate. Sigur nu-i scăpase un amănunt care anunța ceva groaznic? Se gândea adesea că ar fi trebuit să fie catolică. Se descurca atât de bine cu vina!

În dimineața aceea, Anthony ieșise să facă plimbarea obișnuită. Doar că nu-și luase geanta, cum făcea de obicei. Era o dimineață frumoasă și când s-a întors Laura s-a gândit că arăta bine, așa relaxat nu-l mai văzuse de mult timp. Nu se dusese în birou, ci o rugase să îi aducă o ceașcă de cafea în grădină, unde ea îl găsi vorbind cu Freddy despre trandafiri. Când Laura puse tava pe masa din grădină, evită intenționat să-l privească în ochi pe Freddy. Nu se simțea confortabil în prezența lui, poate pentru că îl considera atrăgător. Era un tip sigur pe sine și binecuvântat atât cu farmec, cât și cu un aspect fizic plăcut, ceea ce o neliniștea pe Laura. Era oricum prea tânăr pentru ea, se gândi, iar apoi râse de ce-i trecuse prin minte.

– 'Neața, Laura. Ce zi frumoasă!

Acum era nevoită să se uite la el. Îi zâmbea și îi susținu privirea constant. Jena ei o făcu să pară tăioasă și neprietenoasă.

– Da, frumoasă.

Roșea. Nu era o nuanță flatantă, rozalie, ci una ca de marmură, stacojie, stridentă, care o făcu să arate de parcă tocmai își scosese capul din cuptor. Se grăbi înapoi în casă. Răcoarea și calmul din

Padua o făcură să-și recapete repede echilibrul și urcă la etaj ca să schimbe florile de la balustrade. Ușa spre dormitorul principal era deschisă, iar Laura intră să verifice dacă totul era în ordine. În ziua aceea, mirosul de trandafiri era copleșitor, chiar dacă ferestrele erau închise. Ceasul din holul de la intrare anunță miezul zilei, iar Laura îl verifică automat pe al ei. Ceasul cu pendul o lua înainte, iar ea își tot propusese să aducă pe cineva să îl repare. Ceasul ei indica ora 11.54 dimineața și brusc se ivi un gând. Luă ceasul de email albastru de pe masa de toaletă a lui Therese și privi cum secundarul ticăia ritmic în jurul cadranului. Când ajunse la douăsprezece se opri. Mort.

Anthony servise prânzul în camera de la grădină, iar când Laura luă tava, fu încântată să vadă că mâncase aproape tot. Poate că acel ceva care îl tulburase în ultimele luni se rezolvase sau poate că sănătatea i se îmbunătățise după vizita la medic. Se întrebase și dacă faptul că îi împărtășise povestea lui Therese îl ajutase în vreun fel. Orice ar fi fost, ea se bucura. Și era ușurată. Era minunat să îl vadă aratând atât de bine.

Își petrecu după-amiaza sortând corespondența lui Anthony. El încă mai primea bani de pe urma scrisului și ocazional era invitat să citească în câte-un grup local de lectură sau la o librărie. După câteva ore de citit, Laura se lăsă pe spătarul scaunului. Gâtul îi era amorțit și o durea spatele. Își frecă ochii obosiți și își propuse, pentru a suta oară, să țină minte să meargă la un control de ochi.

În cele din urmă, biroul îl ademeni irezistibil pe Anthony, iar Laura îl auzi cum intră și închise ușa după el. Introduse documentele pe care le avea în față în plicuri și apoi ieși în grădină ca să-și poată întinde picioarele și să simtă soarele pe chip. Era după-amiaza târziu, dar soarele era încă fierbinte și zumzetul albinelor pe florile de caprifoi vibra în aerul sufocant. Trandafirii arătau magnific. Boboci de toate formele, mărimile și nuanțele se îngemănau și creau o mare strălucitoare de miros și culoare. Peluza era un pătrat perfect de un verde luxuriant, iar pomii fructiferi și tufele din

spatele grădinii înmugureau anunțând o vară târzie abundentă. În mod limpede, Freddy avea un har când era vorba de cultivat plante. Când Laura venise să lucreze pentru Anthony, singura parte a grădinii care era îngrijită cu drag era grădina de trandafiri. Peluza era presărată cu petice de pământ și plină de buruieni, arborii fuseseră lăsați să crească peste ceea ce puteau susține, iar ramurile erau prea firave pentru a purta greutatea fructelor. Dar în cei doi ani de când Freddy venise să lucreze la Padua, grădina fusese readusă la viață. Laura se așeză pe iarba caldă și își trecu brațele peste genunchi. Mereu ezita să părăsească Padua la finalul zilei, dar în zile ca aceasta, era chiar și mai greu. Apartamentul ei nu era o alternativă prea atrăgătoare. La Padua, chiar și când era singură, nu se simțea niciodată singură. În apartamentul ei, se simțea mereu așa.

De la Vince, nu mai avusese alte relații pe termen lung. Eșecul căsniciei îi știrbise încrederea și îi distrusese mândria de om tânăr. Nunta fusese aranjată atât de repede, încât mama ei o întrebase dacă era gravidă. Nu era. Fusese doar vrăjită de un Făt-Frumos chipeș care îi promisese lumea întreagă. Dar bărbatul cu care se măritase era un escroc care-ți lua ochii și care, în loc să-i ofere lumea, îi oferise suburbia insipidă. Părinții se străduiseră din greu să o convingă să aștepte, până când mai creștea și-ar fi știut mai bine ce vrea. Dar era tânără și nerăbdătoare, chiar încăpățânată, iar căsătoria cu Vince fusese ca o scurtătură spre maturizare. Încă își amintea zâmbetul trist, neliniștit, al mamei când își privise fiica mergând spre altar. Tatăl ei nu se pricepea la fel de bine să-și ascundă sentimentele rău prevestitoare, dar, din fericire, mare parte din cei veniți la nuntă au presupus că lacrimile sale erau unele de fericire și mândrie. Însă, în ziua nunții, chiar și ea începuse să simtă că face o greșeală. Îndoielile i-au fost acoperite pe moment de un strat de confetti și șampanie, dar avusese dreptate. Iubirea ei pentru Vince fusese o iubire crudă, capricioasă, la fel de spumoasă precum rochia pe care o purtase la biserică și care se născuse la fel de repede ca invitațiile cu chenar argintiu pe care le-au trimis.

În seara aceea, Laura își luă cina în fața televizorului. Nu îi era cu adevărat foame și nu era atentă la ecranul pâlpâitor. Renunțând la ambele activități, descuie ușa și stătu puțin timp pe balconul înghesuit al apartamentului privind spre cerul de culoarea cernelei. Se întreba câți oameni din lume priveau același cer întins în exact același moment. Asta o făcu să se simtă mică și foarte singură.

10

Cerul nopții de vară era o întindere de acuarelă întunecată, cu mici sclipiri de stele împrăștiate ici și colo. Aerul era cald încă, iar Anthony înaintă pe potecă spre grădina de trandafiri, inhalând parfumul bogat al bobocilor îndrăgiți pe care îi plantase cu atâția ani în urmă pentru Therese, atunci când s-au mutat în casă. Fusese la cutia poștală, iar pașii săi răsunau cu ecou, încet, pe străzile goale. Scrisoarea depusă fusese ultimul punct din povestea lui. Avocatul său avea să i-o trimită Laurei, când va veni vremea. Acum era gata de plecare.

Se mutaseră în casă într-o zi de miercuri. Therese o găsise.

– E perfectă! spusese ea.

Și așa și era. Se întâlniseră cu doar câteva luni în urmă, dar nu au avut nevoie de o perioadă de timp „de convenienţă“ ca să se lege unul de celălalt. Atracția fusese instantanee, fără limite, precum cerul care atârna deasupra lui acum. La început, era înfricoșat sau mai degrabă era vorba de teama de a o pierde. Sentimentul era în mod sigur prea puternic, prea perfect ca să dureze. Dar Therese era absolut încrezătoare. Se găsiseră unul pe altul și totul era exact așa cum trebuia să fie. Împreună erau sacrosancți. Ea era numită după Sfânta Therese a Trandafirilor, așa că el a plantat grădina ca un cadou pentru ea.

Și-a petrecut luna octombrie în cizme, brăzdând pământul cu noi straturi și introducând în brazde bălegar putrezit, în timp ce

Therese îi oferea cești de ceai și neîncetate încurajări. Trandafirii au sosit într-o dimineață cețoasă, umedă, de noiembrie. Cât timp și-au petrecut ziua echipați, plantând grădina în jurul unui petic perfect de peluză, le-au înghețat degetele de la mâini și picioare, dar și nasurile. Însă paleta decolorată care picta peisajul de noiembrie căpăta culorile curcubeului pe măsură ce Therese citea cu voce tare de pe etichetele care însoțeau fiecare trandafir. Era „Albertina" roz și frumos mirositoare, care urma să se cațăre pe arcul de împletitură ce ducea spre cadranul solar, „Grand Prix"-ul roșu sângeriu, de catifea, albul pur „Marcia Stanhope", „Gorgeous", de culoarea aprinsă a cuprului, rozul argintiu al „Doamnei Henry Morse", roșul-închis „Etoile de Hollande", „Melanie Soupert", cu petale galben-pal marmorate cu ametist și „Regina Alexandra", purpuriu și auriu. În cele patru colțuri ale peluzei au plantat trandafiri curgători – „Albéric Barbier", „Hiawatha", „Lady Gay" și „Shower of Gold" – și când totul fusese gata și stăteau apropiați în lumina spectrală a apusului de iarnă, ea îl sărutase ușor pe buze și îi pusese ceva mic și rotund în mâna învinețită de la frig. Era o imagine a Sfintei Therese a Trandafirilor în ramă de metal auriu și sticlă, în forma unui medalion.

– A fost un cadou pentru prima mea Sfântă Comuniune, spusese ea. E pentru tine, ca să îți mulțumesc pentru frumoasa grădină și ca să îți amintesc că te voi iubi totdeauna, orice-ar fi. Promite-mi că o vei păstra cu tine mereu.

Anthony zâmbise.

– Promit, declarase el solemn.

Lacrimile se scurseră pe obrajii lui Anthony încă o dată, când stătu singur printre trandafiri în noaptea frumoasă de vară. Se simți singur și văduvit când își aminti sărutul, cuvintele ei și senzația medalionului în mână.

Îl pierduse.

Îl avusese în buzunar cât timp o așteptase pe Therese la colțul străzii Great Russell. Dar nu a mai venit niciodată și până când a

ajuns acasă în ziua aceea, le pierduse pe amândouă. S-a întors să caute medalionul. A luat la puricat străzile și rigolele, dar știuse că era o sarcină fără sorți de izbândă. Era ca și cum o pierduse de două ori. Medalionul fusese firul invizibil care l-ar fi conectat cu ea chiar și după ce nu mai era, dar acum se rupsese, împreună cu promisiunea lui. Tot ce se afla în biroul său era ca un legământ că avea să compenseze ceea ce stricase. Era oare suficient? Urma să afle.

Iarba era caldă încă și mirosea a fân. Anthony se culcă pe jos întinzându-și mâinile și picioarele lungi și subțiate spre punctele unei busole imaginare, gata să își stabilească ultimul traseu. Mirosul de trandafiri plutea peste el în valuri. Ridică privirea spre oceanul infinit al cerului de deasupra sa și alese o stea.

11

Credea că doarme. Ar fi fost ridicol, știa, dar alternativa era de neconceput.

Laura sosise la ora obișnuită și găsi casa goală, așa că presupuse că Anthony plecase să-și facă plimbarea. Dar teama începea s-o sâcâie ca o bătaie insistentă pe umăr. Merse în bucătărie, făcu cafeaua și încercă s-o ignore. Dar bătaia accelera, devenind mai tare, mai puternică. La fel ca bătaia inimii ei. Ușa camerei dinspre grădină era deschisă, așa că ieși, simțindu-se de parcă mergea pe bârnă. Anthony era întins pe jos, acoperit cu petale de trandafir, răsfirat în iarba îmbibată de rouă. De la distanță ai fi zis că doarme, dar dacă îl priveai de aproape, se observa că nu era așa. Ochii lui, albaștri odată, încă deschiși, erau acoperiți de un văl lăptos, iar gura îi era deschisă și fără suflare, înconjurată de buzele vinețiii. Degetele ei ezitante îi atinseră obrazul. Pielea palidă era rece. Anthony plecase și lăsase în urmă un cadavru.

Rămăsese singură în casă. Medicul și cei de la pompele funebre veniseră și plecaseră. Vorbiseră șoptit și trataseră cu moartea cu blândețe și în mod eficient. Până la urmă, din asta își câștigau existența. Se trezi dorindu-și ca Freddy să fi fost acolo, dar nu era una dintre zilele în care venea la Padua. Ea stătea la masa din bucătărie privind cum se răcește încă o cană de cafea, fața îi era roșie și încordată de la lacrimile furioase. În dimineața aceasta, lumea îi fusese spulberată ca penele în vânt. Anthony și Padua deveniseră

viața ei. Nu știa încotro s-o apuce. Pentru a doua oară în viață, era complet pierdută.

Ceasul din hol bătu ora șase, iar Laura încă nu se putea aduna ca să plece acasă. Își dădu seama că era deja acasă. Apartamentul era doar locul unde se ducea când nu putea fi aici. Lacrimile i se scurgeau din nou pe obraji. Trebuia să facă totuși ceva; să găsească ceva de făcut, de oricât de scurtă durată, ceva care să-i distragă atenția. Va continua să își facă treaba. Încă avea casa și lucrurile din ea, de care trebuia să aibă grijă. Pentru moment. Avea să continue să facă asta până când cineva îi va spune să se oprească. Porni într-un tur al casei: mai întâi la etaj, verificând dacă totul era în ordine. În dormitorul principal, netezi cuverturile și bătu pernele, alungându-și din minte impresia ridicolă că cineva dormise recent în patul acela. Mirosul trandafirilor era copleșitor, iar fotografia cu Anthony și Therese era pe podea, cu fața în jos. O ridică și o puse la locul ei pe masa de toaletă. Micul ceas albastru se oprise, ca de obicei. 11.55. Roti cheița până când ticăitul începu din nou, ca o bătaie a inimii. Trecu pe lângă fereastră fără să privească în grădină.

În camera lui Anthony trăi un sentiment ciudat, neresimțit vreodată cât timp el era în viață. Era ceva prea intim, ca o intruziune nepotrivită. Perna lui era încă impregnată cu mirosul săpunului pe care îl folosea mereu. Își alungă din minte gândurile nepoftite, c-ar exista străini care îi cotrobăie prin lucruri. Nici nu știa cine ar putea fi ruda lui cea mai apropiată. La parter, închise ferestrele de la camera dinspre grădină și încuie ușa spre exterior. Fotografia cu Therese era pe masă, cu fața în jos. Laura o ridică și privi imaginea femeii pentru care Anthony trăise și murise.

– Sper din tot sufletul să vă regăsiți, rosti ușor, înainte să aseze fotografia în poziția ei obișnuită, în picioare.

Se întrebă dacă asta echivala cu o rugăciune.

În hol, stătu lângă ușa de la birou. Mâna ei ezita deasupra clanței, temătoare, ca și cum ar fi ars-o dacă ar fi atins-o, apoi și-o lăsă pe lângă corp. Dorea cu disperare să vadă ce secrete putea

ascunde camera, dar biroul era regatul ce-i aparținea doar lui Anthony, unul în care nu fusese niciodată invitată să intre. Nu știa dacă moartea lui schimbase asta sau nu.

Luându-și inima-n dinți, ieși din cadrul ușii de la bucătărie, în grădină. Era vara târziu și trandafirii începeau să își lepede petalele ca niște rochii de bal fragile, uzate, care se desprindeau pe la tivuri. Peluza era din nou perfectă. Nu purta amprenta unui cadavru. De fapt, nici nu se așteptase la asta. Pe când stătea în mijlocul ierbii inspirând aerul îmbibat de mirosul de trandafiri, încălzit de soare, se simți cu moralul ridicat, în mod ciudat, încrezătoare.

În drumul spre casă, strălucirea soarelui care apunea se reflectă într-un geam și îi atrase atenția. Era fereastra de la birou, uitată deschisă. Nu putea să o lase așa. Casa nu ar fi în siguranță. Acum chiar va trebui să intre în birou. Când ajunse la ușă, își dădu seama că nu avea nici cea mai vagă idee unde ținea Anthony cheia, când nu se afla în buzunarul lui. Cât timp încerca să se gândească unde ar putea fi, degetele ei apucară clanța rece de lemn. La atingerea ei aceasta se mișcă ușor și ușa de la birou se deschise larg.

12

Rafturi și sertare, rafturi și sertare, rafturi și sertare, trei pereți complet acoperiți. Perdelele de dantelă de la ferestrele franțuzești fluturau sus-jos în același ritm cu aerul de seară care părea că respiră ușor prin deschizătura cadrului. Chiar și în semiîntuneric, Laura putea vedea că fiecare raft era înțesat și, fără să se uite, știa că fiecare sertar era plin. Era acolo o muncă de-o viață.

Se plimbă prin cameră privind uimită lucrurile din ea. Deci acesta era regatul secret al lui Anthony: o colecție de obiecte abandonate și rătăcite, etichetate și iubite cu meticulozitate. Laura își dădu seama că acestea erau mult mai mult decât simple lucruri, mult mai mult decât obiecte alese la întâmplare, aranjate pe rafturi, pentru decor. Erau importante. Contau cu adevărat. Anthony petrecuse zilnic ore întregi, în această cameră, cu aceste obiecte. Nu-și imagina de ce, dar știa că trebuie să fi avut un motiv foarte bun și cumva, de dragul lui, ea va trebui să găsească o cale de a le păstra în siguranță. Deschise sertarul cel mai apropiat și luă primul lucru pe care îl văzu. Era un nasture mare, albastru-închis, ce părea că aparținuse unei haine de damă. Pe eticheta sa scria când și unde fusese găsit.

Amintirile și explicațiile începură să se lege în mintea Laurei, ca niște tentacule în căutarea unor conexiuni pe care le putea simți, dar încă nu le putea fundamenta.

Se sprijni de spătarul scaunului ca să-și păstreze echilibrul. În ciuda ferestrei deschise și a curenților, în cameră era un aer închis. Atmosfera era împănată de povești. Despre asta era vorba oare? Acestea erau lucrurile care apăreau în poveștile lui Anthony? Le citise pe toate și își aminti în special o poveste despre un nasture albastru. Dar de unde veneau lucrurile? Laura mângâie blana moale a unui ursuleț dat uitării, sprijinit de o cutie metalică de biscuiți așezată pe unul dintre rafturi. Era acesta un muzeu al bucățelelor lipsă din viețile oamenilor sau doar bucăți din ficțiunea lui Anthony? Poate că ambele. Ea luă un elastic verde de păr, care se afla pe raft lângă ursulețul de pluș. Probabil că nou a costat doar câțiva bănuți, iar una din florile prinse pe elastic era foarte ciobită, dar cu toate astea fusese păstrat cu grijă și etichetat atent ca fiecare alt obiect din cameră. Laura zâmbi amintindu-și de ea școlăriță cu codițe fluturânde, împodobite cu elastice aproape la fel ca aceasta.

Elastic de păr verde lămâie cu flori de plastic.
Găsit la locul de joacă din parcul Derrywood, 2 septembrie...

Era ultima zi din vacanța de vară și mama lui Daisy îi promisese un cadou special. Mergeau la un picnic. Mâine Daisy va începe cursurile la noua ei școală, școala mare. Avea unsprezece ani acum. Vechea ei școală nu fusese una extraordinară. În fine, cel puțin nu pentru ea. Era o pată destul de drăguță, cu păr lung, negru și frumos; suficient de deșteaptă, dar nu foarte; nu purta ochelari sau aparat dentar. Dar asta nu era suficient cât să rămână nebăgată în seamă. Privea lumea ușor diferit față de alți copii, având o atitudine puțin deplasată, nu foarte evidentă. O mică breșă în caracterul ei. Dar Ashlyanne Johnson și grupul ei de cățele aspirante au adulmecat-o. O trăgeau de cozi, îi scuipau în mâncare, urinau în geanta de școală și îi rupeau puloverul. Nu asta o supăra cel mai tare, ci felul în care o făceau să se simtă.

Inutilă, slabă, speriată, patetică. Lipsită de valoare.

Mama ei înnebunise de furie când aflase. Daisy ascunsese acest lucru cât putuse, dar când începuse să facă în pat, a trebuit să recunoască. Asta nu făcea decât să arate cât de patetică era, o fată mare, de unsprezece ani, care urina în pat. Mama ei s-a dus direct la directoare și a speriat-o de moarte. După aceea, cei de la școală au făcut ce au putut, adică nu prea multe, iar Daisy și-a fixat ca scop să termine școala, a scrâșnit din dinți și și-a tuns părul scurt. Își tăiase singură pletele cu foarfecele de bucătărie, iar când mama ei a văzut-o, a plâns. Dar peste vară, părul i-a crescut la loc, nu suficient cât să-l împletească în cozi, dar îndeajuns pentru o coadă de cal. Iar azi avea elastice noi, de un verde strălucitor, cu flori pe ele. „Margarete pentru Daisy", spusese mama ei. Cât timp și le admiră în oglindă, stomacul i se răsuci ca pinioanele de la bicicletă. Dacă mâine noii ei colegi de clasă aveau să privească fața din oglindă și nu le va plăcea ce vor vedea?

Annie închise fermoarul genții frigorifice, mulțumită că pusese în el toate lucrurile preferate ale fiicei sale: sandviciuri cu caşcaval și ananas (cu pâine neagră cu semințe), cartofi cu sare și oțet, gogoși cu cremă, biscuiți japonezi de orez și bere de ghimbir pentru băut. Încă simțea clocotind în ea nevoia de violență fizică, mai degrabă stârnită decât alinată de reacția directoarei ăleia idioate, cu aere de zână, care de-abia putea să țină sub control un coș de pisoi adormiți, darmite o școală plină de copii ținuți pe roze, crescuți în puf, care trăiau cu impresia că lumea le datora un apartament în centru și cea mai nouă pereche de pantofi Nike. După ce tatăl lui Daisy plecase, Annie lucrase din greu ca mamă singură pentru a o crește. Avea două slujbe cu jumătate de normă și, chiar dacă apartamentul în care locuiau nu era în cea mai bună zonă, era curat și primitor și era al lor. Iar Daisy era un copil bun. Dar era rău să fii bun. În școala în care trebuia să supraviețuiască Daisy, ce o învățase Annie nu era suficient. Bunul-simț, bunele maniere,

bunătatea și munca din greu erau tratate cel mult drept ciudățenii, dar în cazul prea bunei Daisy erau văzute drept slăbiciuni, defecte pentru care era pedepsită cu cruzime. Așa că Annie trebuia să o mai învețe ceva pe fiica ei.

Soarele era deja sus pe cer și ardea puternic atunci când au ajuns în parc, iar gazonul era plin cu tinere femei însoțite de cărucioare, copii care plângeau, telefoane mobile și țigări Benson & Hedges. Mama lui Daisy o luă de mână și traversară direct prin iarbă spre locurile de joacă din capătul parcului. Nu ieșiseră la plimbare, ci mergeau cu pași mari, îndreptându-se spre un loc anume. Daisy nu știa încotro, dar avea senzația că mama ei avea un scop precis. Pădurea părea din altă lume, un loc răcoros, liniștit și gol, dacă făceai excepție de păsări și veverițe.

– Obișnuiam să vin aici cu tatăl tău.

Daisy privi spre mama ei, cu ochi inocenți.

– De ce?

Mama ei zâmbi, aducându-și aminte. Lăsă jos geanta frigorifică și privi în sus, spre cer.

– Am ajuns, spuse ea.

Geanta frigorifică era la poalele unui stejar uriaș, cocârjat și răsucit ca un bătrân chinuit de artrită. Daisy se uită în sus printre crengi, privind peticele albastre ce străluceau prin bolta de frunze.

Douăzeci de minute mai târziu, stătea în mijlocul frunzelor și privea în jos, spre geanta frigorifică.

Când mama îi spusese că urmau să se cațăre în copac, Daisy o luase drept o glumă. Dar poanta lipsea și nici nu s-a râs, și lui Daisy i se făcuse frică.

– Nu pot, spusese ea.

– Nu poți sau nu vrei?

Ochii lui Daisy se umpluseră de lacrimi, dar mama ei părea hotărâtă.

– Nu știi dacă poți până nu încerci.

Tăcerea și liniștea care se așternuseră păreau terne.

În cele din urmă, mama a început să vorbească:

– Daisy, noi în lumea asta suntem prea mărunți. Nu avem mereu câștig de cauză și nu putem fi mereu fericiți. Dar singurul lucru pe care-l putem face este să încercăm. Vor fi mereu niște Johnsoni – Coș de Gunoi – pe chipul lui Daisy se arătă un zâmbet – n-ai cum să schimbi asta. Dar poți schimba felul în care te face să te simți.

Daisy nu era convinsă.

– Cum?

– Urcându-te în copacul acesta cu mine.

Era cel mai înfricoșător lucru pe care îl făcuse Daisy vreodată. Dar undeva, înainte să ajungă în vârf, ceva ciudat se petrecu. Frica lui Daisy se îndepărtă ca frunzele luate de vânt. La poalele copacului se simțea mică, iar arborele părea un uriaș invincibil. În vârf, copacul era tot uriaș, dar așa mică cum era ea, tot se cățărase pe el.

A fost cea mai bună zi din vacanța de vară. Până când au traversat terenul de joacă, parcul aproape se golise și un bărbat cocoțat pe o mașină de tuns se pregătea să taie iarba. Părul i se despletise în timp ce se cățărase în copac, își desfăcuse elasticele de păr și le băgase în buzunar, dar când ajunsese acasă și-a dat seama că unul din ele lipsea. După triumful din acea după-amiază abia dacă-i păsa. Când Daisy se pregăti seara de culcare, uniforma ei nouă de școală atârnând de ușa dulapului, observă în oglindă o față nouă, fericită și entuziasmată. Azi, Daisy învățase cum să cucerească un uriaș, iar mâine se ducea la școala cea mare.

*

Laura puse la loc pe raft elasticul de păr și ieși din birou, închizând ușa în spatele ei. Reflexia din oglinda de pe hol aparținea

vechii Laure, golită, înfrântă, înainte de Anthony și Padua. Ceasul bătu ora nouă. Trebuia să plece. Își luă cheile din micul bol Maling de pe masa din hol, acolo unde le lăsa mereu. Dar era una în plus. Sub mănunchiul ei de chei de la casă și de la mașină, mai era o cheie mică de ușă de interior. Brusc Laura înțelese, iar fața ei din oglindă fu transformată de o urmă de zâmbet. Anthony lăsase ușa regatului său secret deschisă pentru ea. Încrederea pe care o avusese în ea îi întări impresia că efectul morții lui se risipise. Azi îi fusese lăsat un regat, iar mâine avea să înceapă să îi descopere secretele.

13

Eunice
1976

Întinsă pe biroul lui Eunice, plină de aroganță, Portia lăsă să-i scape scrumul de țigară într-un vas cu agrafe de hârtie. Eunice se dusese peste drum, însoțită de Douglas, ca să cumpere gogoși de la doamna Doyle, iar Bomber conducea un client care pleca. Portia căscă și apoi trase cu lăcomie din țigară. Era obosită, plictisită și mahmură. Prea multe Harvey Wallbangers[1] băute cu Trixie și Myles noaptea trecută. Sau mai degrabă de dimineață. Ajunsese acasă abia la trei dimineața. Luă un manuscris din teancul pe care îl lăsase să se prăbușească cu nepăsare, cât timp își așezase genunchii ascuțiți într-o poziție ca de rugăciune.

– *„Pierdut și regăsit – colecție de povestiri scurte de Anthony Peardew“*, citi cu voce tare, pe un ton melodios, plin de ironie. Când întoarse pagina cu titlul, aceasta se desprinse din sfoara în care era prinsă pe margine.

– Ups! spuse ea disprețuitor, aruncând-o prin cameră. Privi prima pagină de parcă ar fi mirosit laptele, să vadă dacă s-a stricat.

– Doamne Dumnezeule! Câte aiureli! Cine ar vrea să citească o poveste despre *un nasture mare albastru* care a căzut de pe haina

---

[1] Coktail preparat din votcă, Galliano si suc de portocale (n.red.)

unei chelnerițe pe nume Marjory?! Și când te gândești că nu mă publică pe mine, propria lui soră!

Aruncă manuscrisul la loc pe birou cu un gest disprețuitor atât de violent, încât dărâmă o cană pe jumătate plină, iar un lichid de culoarea cafelei se scurse pe pagini.

– Rahatu' dracu'! înjură Portia în timp ce luă foile de hârtie îmbibate și le ascunse în grabă după teancul de manuscrise respinse, chiar înainte ca Bomber să se întoarcă în cameră.

– Plouă de-a binelea, surioară. O să te uzi până la piele. Vrei să-ți împrumut o umbrelă?

Portia se uită în sus de parcă ar fi urmărit o muscă supărătoare, iar apoi se adresă camerei, per ansamblu.

– În primul rând, nu-mi spune „surioară". În al doilea rând, eu nu folosesc umbrele, ci taxiuri. Și în al treilea rând, încerci să scapi de mine?

– Da, se auzi Eunice, care urca scările și arăta ca un amalgam de pelerină de ploaie, Douglas ud și gogoși. Îl puse pe Douglas pe podea, gogoșile pe biroul lui Bomber și își atârnă în cuier pelerina plină de stropi.

– S-ar putea să avem nevoie de o barcă mai mare, mormăi ea, înclinând capul încet în direcția Portiei. Bomber își reținu zâmbetul. Eunice îl văzu cum se legăna și începuse să fredoneze linia melodică din *Fălci*.

– Ce mai pune la cale fata aia ridicolă? croncăni Portia de la locul ei.

– E doar o trimitere cinematografică referitoare la vremea capricioasă, răspunse veselă Eunice.

Portia nu părea convinsă și păru îngrijorată de faptul că Douglas se apropiase de ea cât putea de mult cu ajutorul roților și urma să își scuture blana udă în direcția ei.

– Ia de aici șobolanul ăsta nenorocit, hâșâi ea, căzând pe spate pe biroul lui Eunice, împrăștiind pixuri, borcane și agrafe, ce căzură în toate direcțiile pe podea. Eunice îl duse repede pe Douglas în bucătărie și îi alină sentimentele rănite cu o gogoașă. Dar nesimțirea

Portiei fu prea mult chiar și pentru calmul extraordinar al lui Bomber. Obișnuita-i bună dispoziție i se duse de pe chip, ca o alunecare de teren după furtună. Străfulgerat, o apucă pe Portia de încheietura mâinii și o trase de pe biroul lui Eunice.

– Fă curat aici, îi ceru el, arătând spre dezordinea pe care o făcuse.

– Nu fi prostuț, dragă, răspunse ea, luându-și geanta și căutând rujul, în încercarea de a-și masca surprinderea și rușinea. Am oameni care fac treburile astea pentru mine.

– Ei bine, ei nu-s aici acum, nu-i așa? spuse Bomber, furios.

– Nu, dragă, dar tu ești, spuse sora lui, aplicând un nou strat stacojiu. Fii bun și cheamă-mi un taxi!

Roșie la față, puse rujul la loc în poșetă și coborî scările pe tocurile ei ridicole, ca să aștepte mașina pe care știa că fratele ei o să i-o cheme. Ura momentele când era supărat pe ea, dar știa că o meritase, iar faptul că el avea dreptate o înfuria și mai tare. Era ca un copil blocat într-un acces de furie ce nu se mai termina. Știa că se poartă urât, dar cumva nu se putea opri. Uneori își dorea să fie din nou copii, iar el fratele mai mare care o răsfăța.

Privind-o cum pleacă, Bomber încercă în zadar să întrezărească în femeia fragilă o urmă din fetița afectuoasă pe care o iubise atât de mult, odată. De ani de zile ducea dorul surorii pe care o pierduse cu atât timp în urmă, fetița care se agăța de fiecare cuvânt al lui, care mergea pe bara lui de la bicicletă și îi căra râmele când se ducea la pescuit. La rândul său, el îi mâncase germenii de grâu, o învățase să fluiere și o dăduse în leagăn „până la cer". Dar asta ținea de trecutul îndepărtat, iar în prezent rămăsese Portia cea otrăvitoare. Auzi trântindu-se ușa de la taxi și aceasta dispăru, la rându-i.

– Pot să intru?

Eunice își iți capul de după ușa de la bucătărie.

Bomber ridică privirea și zâmbi cu jenă.

– Îmi pare atât de rău, spuse el, arătând spre podeaua din jurul biroului ei.

Eunice zâmbi larg.

– Nu e vina ta, șefule. Oricum, nicio pagubă.

Adunară lucrurile de pe podea și le puseră la locurile lor.

– M-a luat gura pe dinainte, spuse Eunice, ținând un mic obiect în mână.

Era poza unei doamne care avea flori în mâini, iar sticla din rama aurie era spartă. O găsise în drum spre casă, când se întorcea de la interviu, și o păstrase pe biroul ei încă din prima zi. Era talismanul ei norocos. Bomber evaluă pagubele.

– O s-o repar cât pot de repede, spuse el, luându-i poza și așezând-o cu grijă într-un plic.

Dispăru la parter fără niciun alt cuvânt. Eunice termină de adunat obiectele de pe podea și mătură scrumul de țigară. Chiar când ibricul începu să fiarbă, Bomber se întoarse, trup și suflet, cu zâmbetul larg și buna dispoziție recâștigate, ud leoarcă.

– Ceasornicarul de pe strada Great Russell m-a asigurat că sticla va fi înlocuită până cel târziu mâine după-amiază.

S-au așezat pentru a servi cu întârziere gogoșile cu ceai, iar Douglas, asigurându-se că Portia plecase, veni înapoi în cameră sperând să mai primească o porție.

– N-a fost mereu așa, să știi, spuse Bomber, gânditor, amestecând în ceai. Știu că e greu de crezut, dar când eram copii era chiar foarte dulce și foarte haioasă pentru o soră mai mică.

– Serios? Eunice era sceptică și era de înțeles. Ce s-a întâmplat?

– Depozitul stră-mătușii Gertrude.

Sprâncenele ridicate trădau curiozitatea lui Eunice.

– A fost mătușa mamei mele, bogată, răsfățată și arțăgoasă ca dracu'. Nu s-a măritat niciodată, dar mereu și-a dorit o fiică. Din nefericire, mama nu se plia pe ideea ei de fată; nu putea fi cumpărată cu păpuși scumpe și rochii frumoase. Mai degrabă ar fi câștigat-o cu un ponei sau un set de trenulețe, dar în fine... Bomber mușcă din gogoașă și dulceața i se scurse pe bărbie.

– Cu Portia era altă treabă. Mama a încercat să intervină, a ascuns o parte dintre cadourile luxoase, a mustrat-o pe viespea de Gertrude, s-au certat față în față, ca garguii. Dar când Portia a

crescut, și influența mamei a scăzut, inevitabil. Furioasă pe intervențiile geloase ale mamei, cum le numea ea, Marea Gertie s-a răzbunat când a murit. I-a lăsat totul Portiei. Și vorbim de ceva consistent. Evident, Portia nu s-a putut atinge de nimic până nu a împlinit douăzeci și unu de ani, dar nu conta. Știa că este acolo. Nu și-a mai bătut capul să-și facă o viață pe cont propriu și a lăsat lucrurile să vină de la sine. Vezi tu, moștenirea lui Gertie era ca o coroană pătată, cel mai rău dar dintre toate. A îmbogățit-o pe Portia, dar a lăsat-o fără un scop în viață.

– Slavă Domnului că nu sunt putred de bogată, dacă ăsta-i efectul pe care-l are asupra unei fete, spuse Eunice. Cât de putred, mai exact?

– Nu ceva exagerat.

Eunice luă ceștile de ceai și farfuriile și se întoarse la treburile ei.

Era limpede că Bomber era încă agitat, sub efectul crizei pe care o făcuse Portia.

– Sper că nu îți pare rău că ai venit să lucrezi aici.

Eunice zâmbi maniacal.

– Trebuie să nu fii în toate mințile ca să stai în azilul ăsta de nebuni, spuse ea, imitându-l pe Jack Nicholson.

Bomber râse ușurat când ridică de pe jos o foaie desprinsă, ce se afla lângă biroul lui, și o mototoli într-un ghemotoc. Eunice sări în picioare, ridicând brațele în aer.

– Nimerește-mă, Bomber, să vezi ce figuri am!

Fuseseră să vadă *Zbor deasupra unui cuib de cuci* pentru a treia oară săptămâna aceea. Stăteau atât de mult împreună, atât la serviciu, cât și în timpul liber, încât Bomber nu-și putea imagina viața fără ea. Filmul le lăsase o impresie puternică, iar finalul îi făcuse pe amândoi să plângă. Eunice știa scenariul aproape pe de rost.

– Deci n-o să-ți dai demisia și să mă lași la mila surorii mele?

Ochii lui Bomber aproape că se umplură iar de lacrimi când ea răspunse cu o replică de la finalul filmului.

– Nu plec fără tine, Bomber. Nu te-aș lăsa așa... Vii cu mine. Și apoi îi făcu cu ochiul. Acum, referitor la mărirea de salariu...

14

Fata privi gândăcelul stacojiu în timp ce înainta cu picioruşele negre pe dosul palmei sale, spre încheietura de la degetul mic.

– Gărgăriță riță, rița gărgărița, zboară înapoi acasă, casa ți-a luat foc, copiii tăi au plecat. Toți în afară de unul, care se numește Anne, și-mi pare rău, dar ea a murit[1].

Gărgărița își deschise aripile.

– Nu e adevărat. Fata vorbi încet, de parcă recita un poem pe care și-l amintea cu greu. Este doar un cântec inventat.

Gărgărița zbură oricum. Era cald, septembrie. Fata stătea legănându-şi picioarele pe banca de lemn din mica grădină, cu fața spre Padua. Privise cum maşinile negre şi strălucitoare sosiseră lângă casă. Prima avea geamuri mari pe lateral și lăsa să se vadă înăuntru o cutie pentru oameni morți, cu flori care ieșeau de sub capac. Din casă ieșiră o doamnă tristă și un domn bătrân, dar nu și bărbatul care locuia acolo. Fata nu știa cine era bătrânul, dar o văzuse pe doamna aceea de multe ori înainte să devină tristă. Bărbatul cu pălăria ca un coș de fum îi sui în cea de-a doua mașină. Apoi se duse în fața mașinii cu cutia în ea și începu să meargă. Avea un toiag, dar nu șchiopăta. Însă mergea încet, așa că poate totuși avea un picior

[1] Gărgăriță riță/Rița gărgărița/Zboară înapoi acasă/Casa ți-a luat foc/Copiii tăi au murit/Toți cu excepția unuia/Care se numește Ann/Și eu l-am ascuns sub cuptor. Cântec de leagăn englezesc, ce datează din anul 1744.

defect. Ea se întrebă cine era în cutie. Procesa gândurile destul de încet. Cu simțurile se descurca mult mai bine. Se putea simți fericită sau tristă, furioasă sau entuziasmată, într-o clipită. Și simțea și alte lucruri care erau mai greu de descris. Dar gânditul lua mai mult timp. Gândurile trebuiau așezate în ordine în cap și analizate corespunzător, astfel încât creierul să poată gândi. În cele din urmă, ajunse la concuzia că în cutie trebuia să fie bărbatul care locuia în casă și asta o întristă. Mereu fusese amabil cu ea. Și nu toată lumea era. După mult timp (avea un ceas drăguț, dar încă nu știa să citească ceasul ca să îi facă pe plac domnului Wolf) doamna tristă s-a întors singură. Fata se scărpină pe dosul palmei, unde picioruşele gărgăriței o gâdilaseră. Acum că bărbatul era mort, doamna va avea nevoie de un nou prieten.

Laura închise ușa din față în urma ei și își dădu jos pantofii negri. Dalele reci ale podelei din hol îi sărutau tălpile dureroase și încă o dată pacea casei o cuprinse. Păși prin bucătărie și își turnă un pahar de vin din frigider. Frigiderul ei. Bucătăria ei. Casa ei. Încă nu îi venea să creadă. În ziua ce urmase morții lui Anthony ea îi telefonase avocatului lui, sperând că acesta știa dacă era cineva care trebuia contactat, vreun văr îndepărtat despre care ea nu știuse sau vreo rudă ce îi fusese indicată. Vocea lui sună de parcă aștepta telefonul ei. I-a spus că Anthony îi ceruse ca imediat după moartea lui să o informeze pe Laura că era singurul lui moștenitor, tot ce deținea era acum al ei. Existau un testament și o scrisoare pentru ea, detaliile acestuia aveau să îi fie prezentate după înmormântare. Dar prima grijă a lui Anthony fusese ca ea să nu-și facă griji. Padua avea să rămână casa ei. Bunătatea ei îi făcuse moartea cu atât mai suportabilă. Nu putuse să continue conversația la telefon, cuvintele îi erau înecate de lacrimi. Acum nu doar doliul o copleșea, ci și sentimentul de ușurare, însoțit de cel de vină, că putea să se simtă astfel într-un asemenea moment.

Își duse vinul în birou și se așeză la masă. Simți o stranie alinare, înconjurată fiind de comorile lui Anthony. Acum ea le avea în grijă,

iar ele îi dădeau senzația că are un scop, chiar dacă încă nu era sigură care e acesta. Poate că scrisoarea lui Anthony va explica totul și atunci ea ar putea găsi o modalitate prin care să devină vrednică de generozitatea extraordinară pe care i-o arătase. Înmormântarea fusese ca o revelație. Laura se așteptase să vină doar o mână de oameni, incluzându-i pe ea și pe avocatul lui Anthony, dar biserica fu aproape plină. Erau oameni din lumea editorială care îl cunoscuseră pe Anthony ca scriitor și alții care îl cunoscuseră doar cât să îi spună „Bună dimineața", dar se părea că el atinsese viețile tuturor celor pe care îi cunoscuse și lăsase o urmă de neșters. Și apoi, desigur, erau băgăreții: vajnicii membri ai asociației de locatari din partea locului, WI, Societatea Dramaturgilor Amatori și promotorii obișnuiți ai instanțelor morale, conduși de Marjoy Wadscallop și credincioasa-i asociată, Winnie Cripp. „Sincerele lor condoleanțe" – oferite puțin prea entuziast când Laura ieși din biserică – fuseseră însoțite de zâmbete triste, bine exersate și de îmbrățișări nepoftite în urma cărora Laura mirosea a câine ud și fixativ.

Nasturele mare și albastru pe care Laura în scosese din sertar în prima ei vizită în birou era încă pe masă, așezat pe eticheta lui.

Nasture mare albastru de la o haină de damă?
Găsit pe pavajul străzii Graydown, 11 noiembrie...

Margaret purta noua sa lenjerie îndrăzneață. „Mătase rubinie cu dantelă elegantă crem", așa o prezentase vânzătoarea, întrebându-se, desigur, ce-o făcuse pe Margaret s-o cumpere. Nu era nici măcar ruda îndepărtată a perechilor obișnuite cumpărate de la Marks & Spencer. Soțul ei o aștepta nerăbdător la parter. Erau căsătoriți de douăzeci și șase de ani, iar el se străduise din răsputeri să îi arate lui Margaret cât de mult o iubea, în toți acei ani. O iubea cu pumnii și cu picioarele. Iubirea lui avea culoarea vânătăilor. Sunetul oaselor rupte. Gustul de sânge. Desigur, nimeni altcineva nu știa. Nimeni din incinta

băncii unde era secretar, nimeni de la clubul de golf unde era trezorier și în mod sigur nimeni de la biserica unde, în primul an al mariajului lor, el se născuse din nou sub întruchiparea unui baptist nebun. Când o rupea în bătaie împlinea voia Domnului. Așa se pare. Dar nimeni altcineva nu știa, doar el, Dumnezeu și Margaret. Felul său respectabil de a fi era ca un costum bine călcat, o uniformă pe care o purta ca să-i păcălească pe cei din jur. Dar acasă, în civil, monstrul reapărea. N-au avut niciodată copii. Era poate mai bine așa. Poate că i-ar fi iubit și pe ei. Dar ea de ce a rămas? Din iubire, la început. Chiar l-a iubit cu adevărat. Apoi din frică, slăbiciune, dezolare? Toate la un loc. Trup și spirit îi fuseseră strivite de Dumnezeu și Gordon.

– Unde dracului e cina mea? strigă vocea din sufragerie.

Ea și-l imagina, cu fața cărnoasă și roșie, cu straturi de grăsime ce se prelingeau peste cureaua de la pantaloni, în timp ce urmărea meciul de rugby de la televizor și își bea ceaiul. Ceai pe care îl pregătise Margaret, cu lapte și două linguriță de zahăr. Și șase pastile de Tramadol. Nu cât să-l omoare, nici chiar așa. Se săturase, Slavă Domnului. Ultima oară când se „împiedicase" și își rupsese încheietura, medicul acela de la urgențe îi dăduse o cutie întreagă. Nu că nu era tentată. Omor prin imprudență părea să fie un schimb echitabil. Dar Margaret voia ca el să știe. Ochiul ei stâng era umflat și aproape complet închis, de culoarea vinului Valpolicella pe care Gordon spera să-l bea la cină. Atingându-l, tresări, dar apoi simți foșnetul mătăsii moi pe piele și zâmbi. La parter, Gordon nu prea era-n apele lui. Când intră în camera de zi, ea îl privi direct în ochi pentru prima oară în ani de zile.

– Te părăsesc.

Voia să se asigure că el înțelegea. Furia din ochii lui era toată confirmarea de care avea nevoie.

– Treci înapoi aici, curvă proastă!

Încercă să se ridice din fotoliu, dar Margaret deja părăsise camera. Îl auzi cum se prăbușește la podea. Își luă valiza din hol, închise ușa în urma ei și porni pe alee fără să privească înapoi. Nu știa încotro se îndreaptă și nici nu îi păsa, câtă vreme era departe de aici. Vântul amar de noiembrie îi șfichiuia fața vânătă. Margaret lăsă jos valiza pentru o clipă ca să își încheie nasturele de sus al hainei vechi, albastre. Firul ros se rupse și nasturele îi căzu printre degete pe trotuar. Margaret ridică valiza și lăsă nasturele unde era.

„Dă-l naibii", se gândi ea. „O să cumpăr o haină nouă. La mulți ani, Margaret."

Laura fu trezită de zgomotul bătăilor în ușă. Adormise răsturnată peste masă, iar acum obrazul ei purta urma nasturelui albastru peste care stătuse.

Încă amețită de somn, își dădu încet seama că bătaia venea de la ușa din față. În hol, trecu pe lângă valiza ei care încă aștepta să fie despachetată. Hotărâse ca seara aceea să fie prima noapte pe care o va petrece la Padua. Cumva i se păruse potrivit să aștepte până după înmormântare. Ciocănitul începu din nou, insistent, dar nu grăbit. Răbdător. De parcă persoana avea să aștepte cât era nevoie ca să răspundă cineva. Laura deschise ușa și văzu o fată tânără cu o față rotundă, serioasă, dar frumoasă, cu ochi migdalați de culoarea castanei. O văzuse de multe ori înainte, stând pe banca de peste peluză, dar niciodată atât de aproape. Fata vorbi stând dreaptă, de la înălțimea unui metru și cincizeci și cinci de centimetri, cât măsura.

– Mă numesc Sunshine și aș putea fi noua ta prietenă.

15

– Când vine oaspetele, să fac o cană bună de ceai?

Laura zâmbi.

– Știi cum?

– Nu.

Trecuseră două săptămâni de la înmormântarea lui Anthony și Sunshine venise în fiecare zi în afara duminicilor, când mama ei deodată o oprise.

– Dă-i bietei femei o zi liberă, Sunshine. Sunt sigură că nu vrea să-i strici pacea și liniștea tot timpul.

Sunshine era de neclintit.

– Nu sunt o pacoste. Sunt noua ei prietenă.

– Hmmm… nu mai contează dacă îi place sau nu, mormăi mama ei în timp ce curăța cartofii pentru prânzul de duminică. Aceasta avea un program încărcat, lucrând ca îngrijitoare pentru bătrâni, fiind rareori acasă ziua, iar tatăl ei lucra la căile ferate. Fratele mai mare al lui Sunshine ar fi trebuit să aibă grijă de ea, dar acesta observa rareori ceva care nu era la rezoluție maximă, pe un ecran de mărimea unei mese de bucătărie, cum era acela pe care-l avea pe peretele dormitorului. În plus, ea avea nouăsprezece ani. Nu o puteau ține încuiată ca pe un copil. La modul cel mai sincer, era încântată că Sunshine găsise și altceva de făcut decât să stea pe o bancă toată ziua. Dar era neliniștită gândindu-se ce reacție ar putea avea străinii față de atașamentele bruște și entuziaste ale fiicei ei.

Sunshine era neînfricată și încrezătoare, dar firea ei curajoasă și pozitivă o făcea vulnerabilă. Virtuțile erau adesea cel mai grav handicap al său. Mama ei venise să o vadă pe femeia – Laura se numea – care deținea casa mare, ca să vadă dacă o deranjau sau nu vizitele lui Sunshine. Voia și să se asigure că Sunshine va fi în regulă acolo. Femeia părea destul de amabilă, puțin ezitantă, dar spusese că Sunshine era mai mult decât bine-venită. Însă chiar casa fu cea care o liniști cel mai mult. Era foarte frumoasă și, mai mult, îi indusese o senzație plăcută pe care se străduia să i-o descrie lui Bert, soțul ei.

– „Pare pur și simplu *sigură*", doar așa putea să explice de ce era mulțumită să îi dea voie fiicei sale să meargă în vizită la Padua.

Pentru Sunshine, sosise momentul culminant al zilei, iar acum stătea la masa din bucătărie așteptând cu răbdare răspunsul Laurei. Laura se opri cu ibricul în mână și-i privi chipul serios.

– Bănuiesc că aș putea să-ți arăt.

În unele zile i se părea că Sunshine era un intrus în noua ei viață încă incertă, un musafir nepoftit. Desigur, nu ar fi recunoscut niciodată asta. Chiar îi spusese mamei lui Sunshine că era mai mult decât bine-venită. Dar erau zile când se prefăcea că nu este acasă, lăsând-o pe Sunshine la ușă, sunând la sonerie cu răbdare și perseverență. Odată se ascunsese chiar și în grădină, în spatele magaziei. Dar Sunshine o găsise în cele din urmă și zâmbetul ei radiant și plin de încântare o făcuse pe Laura să se simtă ca o idioată și ca o scorpie cu inima rece.

Avocatul lui Anthony urma să vină azi cu testamentul și cu scrisoarea. Laura îi explicase asta lui Sunshine, dar nu putea fi niciodată sigură cât de mult înțelegea cu adevărat. Acum o privea atent pe Laura care puse ibricul pe ochiul aragazului și scoase din sertar o față de masă nouă. Domnul Quinlan trebuia să ajungă la 14.30. Înainte de asta, Sunshine reușise să exerseze de patru ori, inclusiv spălatul vaselor, iar Laura, jucând rolul domnului Quinlan, fusese forțată să verse ultimele trei cești în ghiveciul de aspidistra, ca să-și cruțe vezica.

Domnul Quinlan sosi la timp. Sunshine îl recunoscu pe bătrânul care ieșise din casă cu Laura în ziua înmormântării lui Anthony. Purta un costum dungat, gri, o cămașă roz pal și un ceas vechi de aur, cu lanț, pe care îl văzu cum dispare în buzunarul de la haină. Era un om cu o alură importantă. Nefiind sigură cum trebuie să salute o persoană de acest fel, Sunshine făcu o mică plecăciune și bătu palma cu el.

– Încântat să vă cunosc, domnișoară. Eu sunt Robert Quinlan, cum vă numiți?

– Eu sunt Sunshine, o nouă prietenă a Laurei. Uneori oamenii mă cheamă Sunny pe scurt.

El zâmbi.

– Cum preferi?

– Sunshine. Oamenii vă spun vreodată Robber?

– Mă tem că există acest risc profesional.

Laura îi conduse spre camera dinspre grădină și Sunshine se asigură că oaspetele primi cel mai bun scaun.

Privi spre Laura cu înțeles.

– N-ar fi momentul pentru o ceașcă bună de ceai?

– Ar fi de mare ajutor, răspunse Laura, dorindu-și în secret să se mai fi dus o dată la baie înainte să ajungă domnul Quinlan.

Acesta îi citea Laurei conținutul testamentului în timp ce Sunshine era în bucătărie. Era clar și simplu. Anthony îi mulțumea Laurei pentru munca și prietenia ei, dar mai ales pentru felul în care îngrijise cu drag casa și tot ce era în ea. El voia ca Laura să moștenească tot ce-i aparținea, cu condiția să locuiască în casă și să păstreze grădina de trandafiri exact așa cum era.

Era sigur că Laura iubea casa aproape la fel de mult ca și el și murise împăcat știind că ea va continua să o îngrijească și va „profita pe cât de mult posibil de toată fericirea și pacea pe care le avea de oferit".

– Așa că, draga mea, totul este al tău. Atât casa, cât și ceea se află în ea, mai există și o sumă considerabilă în cont, iar toate drepturile

financiare de pe urma cărților sale îți revin ție. Domnul Quinlan o privi peste rama ochelarilor și zâmbi.

– Iată și cana bună de ceai. Sunshine deschise ușa cu cotul și intră în cameră mergând ca un acrobat pe sârmă. Degetele-i erau albe de la greutatea tăvii pe care o purta, iar vârful limbii îi ieșise din gura întredeschisă, din cauza concentrării agonizante. Domnul Quinlan se ridică repede și îi ușură povara. Așeză tava pe o masă alăturată.

– Să fac eu pe mama? întrebă el.

Sunshine dădu din cap.

– Am o mamă. E la serviciu.

– Foarte bine, domnișoară. Voiam să zic, să torn ceaiul?

Sunshine privi un moment cu atenție.

– Știți cum?

El zâmbi.

– Poate ar fi mai bine să îmi arăți tu.

După ce trei cești de ceai fură perfect servite, două fiind asezonate cu frișcă, și totul fu consumat sub atenta observație a lui Sunshine, vizita domnului Quinlan se apropia de sfârșit.

– Încă ceva, îi spuse el Laurei. A treia condiție a testamentului.

El îi întinse Laurei un plic alb sigilat pe care se afla numele ei, scris de mâna lui Anthony.

– Cred că asta explică totul în detaliu, dar în esență Anthony dorea ca tu să încerci să returnezi cât mai multe obiecte din biroul său, către proprietarii lor de drept.

Laura își aminti rafturile pline, sertarele ticsite și enormitatea sarcinii o blocă.

– Dar cum?

– Nu pot să-mi imaginez. Dar Anthony avea în mod clar încredere în dumneata, așa că poate nu ai nevoie decât de puțină încredere în tine. Sunt sigur că vei găsi o cale.

Laura nu era sigură, ci mai degrabă plină de speranță. Dar, de fapt, speranța avea de-a face cu credința, nu-i așa?

– Avea un păr roșcat minunat, să știi.

Domnul Quinlan luase fotografia lui Therese.

– Ați întâlnit-o vreodată? întrebă Laura.

El mângâie cu degetul conturul chipului din fotografie.

– De mai multe ori. A fost o femeie minunată. Avea un temperament vulcanic, sălbatic, când se pornea. Oricum, cred că fiecare bărbat care a întâlnit-o a căzut puțin pradă farmecului său.

Ezitând să o lase din mână, puse în cele din urmă fotografia la loc pe masă.

– Dar Anthony a fost singurul bărbat care a contat pentru ea. A fost prietenul și clientul meu timp de mulți ani și nu am văzut niciodată un bărbat mai îndrăgostit. Când ea a murit, i-a strivit sufletul. A fost cel mai trist lucru...

Sunshine stătea liniștită, prinzând din zbor fiecare cuvânt și absorbindu-le pe toate ca să încerce să le transforme într-o poveste cu sens, mai târziu.

– Dă-mi voie să ghicesc, spuse domnul Quinlan, ridicându-se și îndreptându-se spre gramofon. *The Very Thought of you*, Al Bowlly?

Laura zâmbi.

– Era cântecul lor.

– Desigur. Anthony mi-a spus povestea.

– Mi-ar plăcea s-o aflu.

De la moartea lui Anthony, Laura devenise din ce în ce mai tristă realizând că știa atât de puține despre el și mai ales despre trecutul său. Viața lor împreună se concentrase pe prezent, fiind presărată de rutinele și evenimentele ce se petreceau de-a lungul zilei, nu-și împărtășiseră evenimente din trecut și nici nu-și planificaseră viitorul. Așa că acum Laura era dornică să afle tot ce putea. Voia să cunoască mai bine omul care avusese încredere în ea și o tratase cu atâta bunătate și generozitate. Domnul Quinlan se întoarse la locul său pe scaunul cel bun.

– Una dintre primele și cele mai dragi amintiri ale lui Anthony era de când era copil și dansa pe acea melodie. Era în timpul celui de-al Doilea Război Mondial și tatăl său era acasă, în permisie. Era ofițer în

RAF[1]. În seara aceea, părinții săi mergeau să danseze. Era o ocazie specială și ultima noapte de permisie a tatălui său, așa că mama lui a împrumutat o rochie frumoasă, lila, de la o prietenă. Era o Schiaparelli, cred. Anthony avea o fotografie... Oricum, beau cocktailuri în sufragerie când Anthony a intrat să spună noapte bună. Dansau pe acea melodie de Al Bowlly – tatăl lui fiind extrem de chipeș și mama elegantă – l-au luat în brațe și au dansat împreună cu el. Anthony spunea că încă ținea minte parfumul mamei sale și textura de mătase a uniformei tatălui. A fost ultima dată când au fost împreună și ultima oară când și-a văzut tatăl. În dimineața următoare s-a întors la baza lui aeriană, înainte să se trezească Anthony. Trei luni mai târziu a fost capturat în spatele liniei inamice și a fost ucis încercând să scape din Stalag Luft III[2]. Mulți ani mai târziu, nu la mult timp după ce s-au cunoscut, Anthony și Therese luau prânzul într-un bar din Covent Garden care punea muzică art deco, nu Donny Osmond sau David Cassidy. Ei doi mereu păreau să aparțină altei epoci. A început să se audă melodia cântată de Al Bowlly și Anthony i-a spus povestea lui Therese. Ea l-a luat de mână, s-a ridicat și a dansat cu el chiar acolo, de parcă ar fi fost singuri în încăpere.

Laura începu să înțeleagă.

– Pare o femeie uimitoare.

Domnul Quinlan răspunse din inimă:

– A fost, într-adevăr.

Când avocatul începu să își pună documentele în servietă, tăcuta Sunshine deveni agitată.

– Mai doriți o ceașcă de ceai din cel bun?

El zâmbi recunoscător, dar clătină din cap.

– Mă tem că trebuie să plec, altfel voi pierde trenul. Dar în hol se opri și se întoarse spre Laura. Aș putea folosi toaleta, înainte să plec?

---

[1] Royal Air Force (RAF) – forța aeriană a Forțelor Armate Britanice (n.red.)

[2] Lagăr de prizonieri al Luftwaffe, construit la granița Germaniei cu Polonia, în care au fost încarcerați circa 10. 000 de aviatori ai aliaților, în timpul celui de-al Doilea Război Mondial. (n.red.)

16

Cuțitul de hârtie era din argint masiv, cu un mâner în forma unui faraon egiptean. Laura îi trecu lama printre pliurile hârtiei albe și groase. Când plicul se deschise, parcă simți secretele lui Anthony împrăștiindu-se ca un nor de șoapte în aer. Așteptase până când Sunshine plecase acasă, înainte să aducă scrisoarea în birou. Camera de la grădină era mai comodă, dar i se păru mai potrivit să citească scrisoarea înconjurată de lucrurile despre care vorbea aceasta.

Serile blânde de vară se transformaseră pe nesimțite în apusuri răcoroase de toamnă și Laura fu tentată să aprindă focul în șemineu, însă în loc să facă asta își trase mânecile puloverului peste mâini și scoase scrisoarea din plic. Despături foile rigide și le întinse pe masa din fața ei.

Draga mea Laura,

Vocea blândă și profundă a lui Anthony îi răsună în urechi, iar scrisul negru dispăru ca prin ceață, spălat de lacrimile care umplură ochii Laurei. Își trase nasul cu zgomot, iar cu mâneca își șterse ochii.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Laura, stăpânește-te naibii! se admonestă singură și fu surprinsă de zâmbetul care îi apăru pe buze.

Draga mea Laura,

Până acum vei fi aflat deja că Padua și tot ce este în ea îți aparțin. Sper că vei fi fericită să trăiești aici și că ai să îmi ierți sentimentalismul prostesc în legătură cu grădina de trandafiri. Vezi tu, i-am plantat pentru Therese, care a fost numită după Sfânta Therese a Trandafirilor. Când a murit ea, i-am împrăștiat cenușa printre trandafiri ca să pot fi mereu lângă ea și, dacă poți să faci asta, aș vrea ca și cenușa mea să fie împrăștiată acolo. Dacă ți se pare prea macabru, poate îl rogi pe Freddy să facă asta. Sunt sigur că nu l-ar deranja, dragul de el are constituția unui gândac de beton.

Și acum trebuie să-ți spun despre lucrurile din birou. Încă o dată, totul începe cu grădina de trandafiri. În ziua în care i-am plantat, Therese mi-a dat un cadou. Era medalia ei de la Prima Comuniune. Mi-a spus că în felul acela voia să-mi mulțumească pentru grădina de trandafiri și să îmi aducă aminte că mă va iubi pentru totdeauna, orice-ar fi. M-a pus să promit că îl voi purta cu mine mereu. Era cel mai prețios lucru pe care l-am avut vreodată. În ziua în care a murit Therese îl aveam în buzunar dimineața când am plecat de la Padua, dar până m-am întors, dispăruse. M-am simțit ca și când ultimul fir care ne lega fusese rupt. Ca un ceas, neîntors, m-am oprit. M-am oprit din trăit și am început doar să exist. Am respirat, am mâncat, am băut și am dormit. Dar numai cât era nevoie, iar asta era tot.

Robert a fost cel care, în cele din urmă, m-a readus în simțiri.

„Ce ar crede Therese?" a spus el. Și avea dreptate.

Fusese atât de plină de viață și totul îi fusese răpit. Eu încă aveam o viață, dar alesesem o moarte vie. Ea ar fi fost furioasă. „Și cu inima frântă", spusese Robert. Am început să merg, să vizitez iar lumea. Într-o zi am găsit o mănușă de damă, din piele bleumarin, de la mâna dreaptă. Am dus-o acasă și am etichetat-o – ce era și unde și când o găsisem. Și așa a început colecția mea de lucruri pierdute. E posibil să fi crezut că, dacă salvam

fiecare obiect pierdut pe care îl găseam, cineva va salva singurul lucru pierdut la care chiar țineam și într-o zi îl voi recupera și îmi voi respecta promisiunea încălcată. Nu s-a întâmplat asta, dar nu am renunțat niciodată la speranță, nu m-am oprit din adunarea de obiecte pe care alți oameni le-au pierdut. Iar acele mici frânturi din viețile altor oameni mi-au oferit inspirația pentru poveștile mele și m-au ajutat să scriu din nou.

Știu că cel mai probabil majoritatea obiectelor nu au valoare și nimeni nu le mai vrea înapoi. Dar dacă poți face măcar o persoană fericită, poți repara o inimă frântă înapoindu-i ce a pierdut, atunci va fi meritat tot efortul. Poate te întrebi de ce am păstrat toate astea secret, de ce am ținut ușa de la birou încuiată în toți acei ani. Nici eu nu prea știu, cu excepția faptului că poate m-am temut să nu fie considerat un gest prostesc sau chiar puțin nebunesc. Așa că aceasta este sarcina pe care ți-o las ție, Laura. Tot ce îți cer este să încerci.

Sper ca noua ta viață să fie tot ceea ce ți-ai dorit și să găsești alți oameni cu care să o împarți. Ține minte, Laura, există o lume în afara casei Padua și merită s-o vizitezi din când în când.

Încă ceva – este o fată care adesea stă pe banca dincolo de spațiul verde din fața casei. Pare să fie un suflet pierdut. Adesea mi-am dorit să pot face mai mult pentru ea în afară de a-i oferi o vorbă bună, dar din păcate în ziua de azi este greu pentru un bărbat bătrân să ajute o tânără domnișoară fără să se interpreteze greșit. Poate că ai putea s-o „adăpostești" și să-i oferi puțină prietenie? Fă cum crezi că e mai bine.

Cu profundă dragoste și mulțumiri pline de recunoștință,
Dumnezeu să te binecuvânteze,
Anthony

Până când Laura se ridică de pe scaunul din birou, membrele îi înțepeniseră de frig. Afară, pe un cer negru, atârna o lună strălucitoare ca o perlă. Laura încercă să încălzească în bucătărie și puse

apa la fiert în timp ce analiza cerințele lui Anthony. Împrăștierea cenușii o va face cu drag. Înapoierea obiectelor pierdute nu era atât de simplă. Încă o dată, simți acele pietre în buzunarul său, amintindu-i de trecut. Părinții Laurei muriseră de câțiva ani deja, dar nu putuse niciodată să scape de senzația că îi dezamăgise. Nu-i spuseseră niciodată asta, dar, sincer, ce făcuse ea ca să le răsplătească iubirea neclintită și loialitatea și să îi facă mândri? Renunțase la facultate, căsnicia ei fusese un dezastru și nu reușise nici măcar să le ofere un nepot. Și era în Cornwall, mâncând pește cu cartofi, când mama ei murise. Faptul că fusese prima ei vacanță de când îl părăsise pe Vince nu era o scuză. Când tatăl ei muri, șase luni mai târziu, Anthony umpluse o parte din vidul care se crease. Putea fi sarcina pe care i-o lăsase șansa ei de a se izbăvi în vreun fel? Poate că asta era în sfârșit șansa ei de-a duce ceva la bun sfârșit.

Și apoi mai era Sunshine. La capitolul ăsta, cel puțin, i-o luase înainte lui Anthony, dar nu putea să își asume vreun merit pentru asta. Sunshine fusese cea care îi oferise prietenia mai întâi și chiar și atunci Laura fusese – și încă era – reticentă în a i-o întoarce. Se gândi de câte ori o văzuse pe Sunshine înainte să moară Anthony și nu făcuse nimic. Nu spusese nimic. Nici măcar un „Bună". Dar Anthony făcuse atât cât îi stătuse în putință chiar și după moarte. Laura fu dezamăgită, dar hotărî să încerce să se schimbe.

Își luă ceaiul la etaj, în camera cu miros de trandafiri, pe care o alesese pentru ea. Sau, mai degrabă, pe care alesese să o împartă cu Therese. Pentru că era încă acolo. Lucrurile ei erau încă acolo. Nu hainele, desigur, dar setul ei, de pe masa de toaletă, fotografia cu Anthony care în mod inexplicabil era din nou cu fața în jos și micul ceas albastru de email. 11.55. Se oprise din nou. Laura așeză cana și întoarse ceasul până când ticăitul său slab se reluă. Se duse în pat, lăsând draperiile larg deschise, iar afară luna perfectă cuprinse grădina de trandafiri într-un amestec fantomatic de lumină și umbră.

17

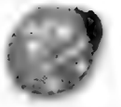

Eunice
1984

– De Crăciun noi da, di, da, dansăm cu toții…

Doamna Doyle era în mare formă vocală, în timp ce îl servea pe bărbatul din fața lui Eunice cu două pateuri cu carne și două bucăți de prăjitură Tottenham. Se opri să respire și să o salute pe Eunice.

– E un tip grozav Bob Gelding ăla, care adună toți cântăreții ăia pop ca să facă un album pentru bieții săraci din Etio… restul cuvântului scăpă din strânsoarea lexicală a doamnei Doyle… din deșert.

Eunice zâmbi aprobator.

– E aproape un sfânt.

Doamna Doyle începu să pună gogoși într-o pungă.

– Și fii atentă, continuă ea, nu că Boy George ăla și Midget Ure și cei ca ei nu pot să își permită un mic act caritabil. Sau Bananas – fetele alea drăguțe, care arată de parcă nu s-au pieptănat niciodată.

Pe Douglas nu-l treziră pașii lui Eunice urcând scările, când se întoarse. Botul lui gri și mustăcios zvâcnea și labele din față se mișcau încet, în timp ce visa cine știe la ce. Trebuie să fi fost un vis fericit, se gândi Eunice, pentru că pe bot i se citea un zâmbet. Bomber îl privea de la biroul său ca un copil neliniștit, ce vede prin fereastră cum omul lui de zăpadă începe să se topească. Ea ar fi vrut să îl

consoleze, dar nu era nimic de spus. Douglas îmbătrânea. Zilele lui erau din ce în ce mai puține, atât ca durată, cât și ca număr. Avea să moară și le va frânge inimile. Dar momentan stătea la căldură, era mulțumit și, când se trezi în cele din urmă, îl aștepta o gogoașă cu smântână. Trecerea de la dulceață la smântână (care era de fapt dulceață și smântână) era un efort prin care încercau să mai păstreze, pe oasele bătrâne ale lui Douglas, măcar puțin din carnea ce părea că se dizolvă de la un an la altul.

Bomber, în schimb, trecea printr-o experiență inversă. În cei zece ani de când îl știa Eunice, căpătase o burtică modestă care adăugase puțină moliciune staturii sale suple, încă. Își mângâie burtica afectuos și spuse pentru a nu știu câta oară:

– Nu trebuie să mai mâncăm atâtea gogoși.

Un comentariu lipsit de vreo urmă de sinceritate sau intenție și complet ignorat de Eunice.

– Părinții tăi vin în oraș săptămâna asta?

Eunice ajunsese să îi îndrăgească foarte mult pe Grace și pe Godfrey și de-abia aștepta vizitele lor, care, din păcate, deveniseră din ce în ce mai rare. Se vedea prea bine că bătrânețea era un însoțitor nemilos. Godfrey, mai ales, avea mintea și trupul tot mai slăbite, capacitatea de judecare și robustețea se reduceau văzând cu ochii.

– Nu, săptămâna asta nu. Nu se simt prea bine. Nu m-aș mira să stea ferecați în casă, cu cuptorul aprins, lângă proviziile de whiskey.

Bomber privea încruntat un manuscris de pe biroul său.

– De ce? Ce s-a întâmplat?

Eunice era îngrijorată.

– Ei bine, unul dintre bunii lor amici a fost surprins în acel atentat cu bombă din Brighton și apoi, după două săptămâni, a urmat incendiul de la metrou, și asta era pe traseul lor obișnuit. Cred că li se pare că „e mai sigur să stea acasă", vorba cântecului ăla clasic, preferat de ursuleții de pluș. Bomber lăsă deoparte manuscrisul.

– Poate că-i mai bine așa. Cred că mama s-ar fi gândit că e datoare să întrebe despre asta.

Fâlfâi manuscrisul spre Eunice, ca pe-un peşte putred. Douglas se ridică în sfârşit din colţul său. Privi în jur cu ochii lui bătrâni şi aproape opaci şi, descoperind că era în siguranţă, adună energie cât să dea încet din vârful cozii. Eunice înaintă spre el ca să îl sărute pe capul cald de la somn, ademenindu-l cu o gogoaşă ce era deja tăiată şi pusă pe farfurie, ca să îi fie mai uşor. Dar nu uitase de peştele putred.

– Ce este?

Bomber oftă exagerat.

– Se numeşte „Big Head and Bigot".

– Sună incitant.

– Ei bine, acesta e un termen pentru ultima *livre terrible* a surorii mele. Este despre cele cinci fiice ale unui manager de fotbal, care a dat faliment. Mama lor este hotărâtă să le mărite cu staruri pop sau jucători de fotbal, sau oricine e bogat. Le scoate în lume la balul local de vânătoare, unde cea mai mare, Janet, este invitată la dans de vedeta serii, tânărul şi chipeşul proprietar al unui hotel de ţară numit domnul Bingo. Sora ei, Izzy, îl place mai degrabă pe prietenul lui enigmatic, domnul Arsey, un pianist-concertist, celebru la nivel mondial, dar acesta e de părere că purtările Tinerilor Fermieri prezenţi la bal sunt mai degrabă vulgare şi o refuză pe Izzy ce-l invitase la un duet de karaoke. Ea îl face snob şi dispare agitată. Ca să rezumăm o poveste lungă şi bizar de familiară, fata cea mică fuge cu un fotbalist de mâna a doua la Margate, unde îşi fac tatuaje asortate. Ea rămâne însărcinată, e părăsită şi ajunge într-o garsonieră din Peckham. După o intervenţie bine intenţionată, dar mai degrabă pompoasă, din partea domnului Arsey, Janet se mărită în cele din urmă cu domnul Bingo şi, după ce agentul lui îi interzice asta, domnul Arsey ajunge să facă muzică împreună cu Izzy.

Eunice renunţase deja la mina serioasă şi râdea în hohote de cel mai recent furt literar al Portiei.

Cu toate astea, Bomber continuă:

– Vărul fetelor, domnul Coffins, profesor de religie la o școală privată de fete foarte slabă și extrem de scumpă, se oferă să se însoare cu oricare dintre fete îl dorește, dar, spre disperarea mamei lor, niciuna din ele nu îl vrea, pentru că are o respirație urât mirositoare și un buric proeminent, așa că el se însoară cu o verișoară a lor, Charmaine, care își revenea după o relație tumultuoasă. Charmaine se bucură să fie cu el pentru că are o ușoară mustață și la douăzeci și unu de ani și jumătate este o domnișoară disponibilă.

– Biata Charmaine! Dacă ea trebuie să se mulțumească cu respirația mirositoare și buricul proeminent la douăzeci și unu de ani, ce speranță mai am eu, la aproape treizeci și unu?!

Bomber zâmbi.

– O, sunt sigur că putem să găsim pentru tine un domn Coffins drăguț, dacă într-adevăr vrei unul.

Eunice aruncă în el cu o agrafă de hârtie. Ceva mai târziu, ea se plimba prin grădina apartamentului cu pereți neregulați ai lui Bomber, în timp ce el gătea cina, atent supravegheat de Douglas. Nu se va mărita niciodată. Știa asta acum. Nu se va putea mărita niciodată cu Bomber și nu voia pe nimeni altcineva, așa că asta era și gata. În trecut, mai ieșise cu câte un tânăr de perspectivă, la o întâlnire ocazională sau chiar mai multe. Dar avea mereu senzația că nu joacă cinstit. Fiecare bărbat venea al doilea după Bomber, or, niciun bărbat nu merita să fie mereu în competiție. Fiecare relație ar fi fost doar prietenie și sex, niciodată iubire și nicio prietenie nu putea să fie la fel de prețioasă ca aceea pe care o împărtășea cu Bomber. În cele din urmă, renunțase complet la întâlniri. Se gândi la trecut, la excursia de ziua ei spre Brighton, cu atât timp în urmă. Trecuseră aproape zece ani de atunci. Fusese o zi minunată, dar înainte să se încheie, avea inima zdrobită. În tren, în drum spre casă, stând lângă bărbatul pe care îl iubea, Eunice își reținea lacrimile, știind că nu va putea fi niciodată fata potrivită pentru Bomber. Nu va exista niciodată fata potrivită pentru Bomber. Dar erau prieteni, cei mai buni

prieteni. Și pentru Eunice, era infinit mai bine decât să nu îl aibă deloc în viața ei.

În timp ce amesteca sosul Bolognese în bucătărie, Bomber se gândea la conversația lor de mai devreme. Eunice era o femeie tânără, frumoasă, cu o inteligență feroce, o minte iute și pricepută la foarte multe lucruri. Era de neconceput să nu fi fost niciodată curtată sau să nu îi fi plăcut niciodată de vreun tânăr anume.

– Te deranjează?

Gândi cu glas tare, mai degrabă decât să pună o întrebare. Părea ceva cam prea direct ca să întrebe.

– Ce să mă deranjeze?

Eunice apăru în ușă fluturând în aer o grisină, ca pe o baghetă de dirijor, și sorbind dintr-un pahar de vin roșu.

– Că nu ai pe vreun tip chipeș cu o mașină sport roșie și un apartament în Chelsea?

Eunice mușcă hotărâtă din capătul grisinei.

– De ce-aș avea nevoie de-așa ceva, când vă am pe tine și pe Douglas?

18

– Doamna nu o vrea înapoi.

Sunshine puse ceașca și farfuria înapoi pe masă, în fața Laurei.

– Ar trebui să o păstrezi, pentru o cană bună de ceai.

Cana delicată din porțelan de os era aproape translucidă, pictată manual cu violete mov-închis, cu pete aurii. Laura își ridică privirea spre chipul serios al lui Sunshine, uitându-se în ochii ei căprui ca melasa. O luase pe Sunshine în birou în dimineața aceea și îi explicase, pe larg, conținutul scrisorii lui Anthony.

– El a spus că noi ar trebui să avem grijă una de alta, zise aceasta.

Era prima oară când o văzuse pe Sunshine zâmbind. Curioasă și pusă pe treabă, ea mânuia obiectele din birou fără să ceară permisiunea, dar cu o blândețe și un respect care l-ar fi încântat pe Anthony la fel de mult pe cât o consola pe Laura. Ținea fiecare obiect în mâinile ei moi, de parcă era un pui de pasăre ce avea o aripă ruptă. Atenția Laurei se întoarse spre cana și farfuria cu eticheta lor de carton. Era ciudat că o persoană pierduse așa ceva.

– Dar asta nu știm, Sunshine. Nu știm cui a aparținut.

Convingerea lui Sunshine era de nestrămutat.

– Eu știu. Era doamna și nu o vrea înapoi.

Cuvintele ei erau rostite fără nicio urmă de aroganță sau superioritate. Pur și simplu afirma un lucru.

– Dar de unde știi?

Sunshine luă ceașca și o duse la piept.

– Simt asta. Nu gândesc în cap, doar simt. Puse ceașca înapoi pe farfurie. Și doamna a avut o pasăre, adăugă ea.

Laura oftă. Soarta lucrurilor pierdute atârna pe umerii ei, grea, ca hainele unui om care se îneacă. Anthony o alesese pe ea drept succesoare și era mândră și recunoscătoare, dar și îngrozită să nu-l dezamăgească și, dacă ceașca și farfuria puteau fi trecute cu vederea, ei bine „sentimentele" lui Sunshine păreau mai mult s-o încurce decât s-o ajute.

Ceașcă și farfurie de porțelan de os.
Găsite pe o bancă în grădinile publice Riviera, pe 31 octombrie...

Eulalia se agită în sfârșit pe fotoliul său, privind împrejurimile prin ochii încețoșați de vârstă. Descoperind că-i erau familiare, iar ea mai degrabă vioaie decât moartă, un zâmbet larg îi străbătu chipul ridat și închis la culoare, scoțând la iveală dinții încă albi.

„Domnul fie lăudat pentru încă o zi de partea asta a porților Raiului", se gândi ea. „Și blestemat fie", pentru că artrita îi săgeta dureri prin oasele subțiri, când încercă să se ridice. Era vie, dar vioaie în mod sigur nu. În ultima vreme dormea în fotoliul său, la parter. Etajul de deasupra devenea cu repeziciune un teritoriu de necucerit. Motiv pentru care avea să se mute. Se numea găzduire supravegheată. Ea îi spunea predare. Fluturase învinsă steagul abandonului. Era ceva de neevitat. O cameră cu toaletă, o sală comună de zi, o bucătărie comună și mâncare pregătită, dacă voiai. Husă de plastic pentru saltea, în caz că udai patul. Eulalia înaintă spre bucătărie, punându-și papucii și apucând bastoanele de sprijin ca un schior bătrân. Ibricul era pe foc și plicul de ceai în cană, deschise ușa din spate și lăsă să bată soarele. Pe vremuri fusese mândră de grădina ei. O aranjase și sădise, o hrănise și îngrijise toți

acești ani. Dar acum crescuse peste puterile ei, ca un adolescent neascultător, și devenise sălbatică. Coțofana apăru la picioarele ei, imediat ce se deschise ușa. Era una din zilele în care nu-i stăteau bine penele, o ciondăneală cu pisica de alături, probabil. Dar ochii îi erau strălucitori în timp ce ciripea încet spre Eulalia și-și înclina capul dintr-o parte în alta.

– Bună dimineața, Rossini, prietene – era mica lor glumă – bănuiesc că vrei micul dejun.

El țopăi în bucătărie în spatele ei și așteptă răbdător ca ea să scoată o mână de stafide dintr-o cutie de pe raft.

– Ce te-ai face fără mine? întrebă ea în timp ce aruncă niște stafide pe podeaua bucătăriei. Pasărea le ciuguli imediat și se uită la ea, cerând mai mult.

– Acum afară, prietene, spuse ea, împrăștiind restul de stafide lângă pragul ușii.

Își luă ceaiul înapoi în sufragerie, înaintând agale cu un singur baston și se lăsă încet în fotoliu. Camera era plină de obiecte drăguțe, ornamente și bibelouri ciudate și minunate. Eulalia fusese o coțofană toată viața, înconjurându-se de lucruri strălucitoare și sclipicioase, scânteietoare și catifelate, magice și macabre. Dar acum sosise vremea să renunțe la ele. Acestea erau comorile ei și urma să le decidă soarta. Nu le putea lua cu ea, dar nici nu putea suporta gândul ca obiectele ei prețioase să fie adunate de vreun șofer de dubă pe nume Dave – „Debarasări de case: nicio misiune nu e prea complicată sau prea simplă". În plus, unele dintre obiecte o puteau băga în bucluc. Unele dintre ele nu erau tocmai... legale. Ei bine, nu aici, oricum. În dulapurile ei erau schelete. La propriu.

Se făcuse aproape miezul zilei până când umpluse cărucior rul de cumpărături cu obiectele alese. Mâinile ei fragile, reanimate după ce au fost puse la treabă, se mișcau mai liber acum, când se îndrepta spre grădinile publice de lângă parc. Avea să dăruiască obiectele. Le va lăsa acolo unde alții le vor găsi;

oricâte lucruri putea să ducă în căruciorul ei. Iar pe restul, nimeni nu le va avea. Era o zi de școală, iar parcul și grădinile erau goale, cu excepția câtorva oameni care își plimbau câinii și a unui biet suflet nefericit care încă dormea în chioșc. Eulalia trecu neobservată când așeză patru globuri de zăpadă, un craniu de iepure și un ceas de buzunar de aur pe micul perete care încercuia fântâna ornamentală. Mai departe, în parc, două sfeșnice de biserică, din argint, o nevăstuică împăiată și o proteză dentară placată cu aur fură ascunse în nișele statuii ce comemora războiul.

Pe treptele de lângă iaz fură lăsate un penis de porc mumificat și o cutie muzicală poleită din Paris, iar păpușa mireasă de porțelan cu orbitele goale, pe un scaun de leagăn pentru copii. În grădini, globul de cristal se legăna într-o baie de piatră pentru păsări și gambeta stătea în vârful cadranului solar. Bolul de abanos pentru blesteme fu plasat la poalele unui sicomor ale cărui frunze alcătuiau un caleidoscop de stacojiu, portocaliu și galben. Și continuă astfel până când, aproape golit, căruciorul sălta în spatele ei pe roțile jucăușe. Se așeză pe banca de lemn cu fața spre parc și oftă adânc, mulțumită. O treabă bine făcută – aproape. Obiectul final, de pe banca de lemn de lângă ea, era un set cu ceașcă și farfurie din porțelan de os, pictat cu auriu și violete. O făcu să tremure unda de șoc a unei explozii produse la două străzi distanță, care ucise un poștaș și răni grav un trecător. O pală groasă de fum se ridică spre cerul de după-amiază într-o coloană întunecată și Eulalia zâmbi, amintindu-și că lăsase gazul deschis.

*

– Pornește focul sub ibric, ceaiul în ceainic, laptele în cană.

În bucătărie, Laura zâmbi în timp ce Sunshine vorbea singură rostind pașii pregătirii ceaiului, așa cum făcea mereu, cu orice

sarcină care necesita concentrare. Se auzi un ciocănit la ușa din spate și, fără să aștepte un răspuns, Freddy intră. Laura îl sunase seara trecută ca să îi spună că își putea păstra slujba, dacă voia și ca să îl invite la ea în bucătărie, pentru ceai, în loc să îl bea singur, în grădină, cum făcea de obicei. Imediat după înmormântare el plecase, iar pe atunci situația de la Padua era încă incertă.

Fu și ea surprinsă când lansă invitația, dar se gândi că pe măsură ce intra mai mult în contact cu el, va fi mai puțin stânjenită în prezența lui. Pentru că nu se putea abține să nu îl considere tot mai atrăgător.

– Două cuburi de zahăr, te rog, spuse el, făcându-i cu ochiul lui Sunshine, care roși puternic, găsind deodată ceva fascinant de privit pe lingura pe care o ținea.

Laura știa ce simte. Era ceva care te intriga la acest bărbat laconic care îngrijea grădina cu atâta atenție și îndeplinea multe alte sarcini tăcut și eficient. Nu aflase mai nimic despre viața lui dincolo de Padua, el se destăinuia prea puțin, iar ea încă nu își făcuse curaj să întrebe. Dar o să lucreze la asta, își promise singură. El întrebă doar ce avea de făcut și de biscuiți.

– Freddy, ea este Sunshine, noua mea prietenă și asistentă. Sunshine, acesta este Freddy.

Sunshine își desprinse privirea de la lingură și încercă să îl privească pe Freddy în ochi.

– Bună, Sunshine. Cum îți merge?

– Cum merge ce? Am nouăsprezece ani și sindrom dom[1].

Freddy zâmbi.

– Eu am treizeci și cinci și trei sferturi și sunt Capricorn.

Sunshine puse o ceașcă de ceai în fața lui Freddy și apoi cana cu lapte și bolul de zahăr. Apoi o linguriță și o farfurie de biscuiți. Iar după aceea o furculiță, o sticlă de detergent lichid, o pungă de fulgi de porumb și un tel. Și o cutie de chibrituri. Pe chipul frumos al lui

[1] Sindrom Down. Sunshine stâlcește cuvintele și pronunță în loc de „Down Syndrome“ „dome sindrome“. (n.red.)

Freddy se ivi încet un zâmbet, ce scoase la iveală un set de dinți albi, perfecți. Zâmbetul se transformă într-un râset profund, gutural. Oricare ar fi fost testul lui Sunshine, el îl trecuse. Se așeză lângă el.

– Sfântul Anthony i-a lăsat Laurei toate obiectele pierdute și noi trebuie să le înapoiem oamenilor potriviți. Cu excepția farfuriei și ceștii.

– Serios?

– Da. Să-ți arăt?

– Nu azi. Mai întâi, îmi termin ceaiul și detergentul lichid și apoi trebuie să plec pentru că am ceva de făcut. Dar data viitoare când vin aici, rămâne stabilit.

Sunshine aproape că zâmbi. Laura începea să se simtă puțin în plus.

– Anthony a fost într-adevăr un om foarte bun, Sunshine, dar strict vorbind, nu a fost un sfânt. Freddy își goli ceașca.

– Ei bine, ar fi putut să fie. Nu ai auzit niciodată de Sfântul Anthony din Padua, Patronul Sfânt al Obiectelor Pierdute? întrebă Sunshine.

Laura clătină din cap.

– Nu te păcălesc. E adevărat. Am cinci ani la școala de duminică, adăugă el, ca o justificare.

Sunshine zâmbi triumfătoare. Acum avea doi prieteni.

19

Laura se dezbăra de vechea ei viață. Urma să fie o misiune foarte complicată. Aruncă o cutie plină de gunoaie în container și trânti capacul, stârnind un nor de praf și murdărie. Sortase ultimele lucruri pe care le adusese cu ea din apartament, multe din ele nedespachetate de când se mutase din casa în care locuise cu Vince. Se gândi că, dacă nu avusese nevoie de ele în ultimii aproximativ șase ani, cel mai probabil nu va avea nici acum. Centrul local de donații ar fi primit cu plăcere o parte din „gunoaiele" ei, dar asta presupunea un drum până în oraș pe care Laura nu era dispusă să îl facă. „Sunt prea ocupată pentru asta acum", încercă să se justifice. Nici nu-și duse bine la capăt gândul, că se simți plină de vinovăție, amintindu-și de scrisoarea lui Anthony: *există o lume în afara casei Padua și merită s-o vizitezi din când în când.* În altă zi, își promise ea.

Cu mâinile își șterse murdăria de pe față, apoi șterse mâinile pe jeanși. Doamne, ce murdară era, trebuia să facă un duș.

– Bună. Lucrezi aici?

Întrebarea venea din partea unei blonde cu picioare lungi, care apăru pe aleea de lângă casă în jeanși mulați și pantofi roz pal de piele întoarsă, accesorizați cu curele în stil Gucci, ce se potriveau perfect cu puloverul ei de cașmir. Expresia uimită a Laurei o făcu pe tânăra femeie să presupună că era fie străină, fie vreo femeie simplă sau surdă. Încercă din nou, vorbind foarte rar și puțin cam tare:

– Îl caut pe Freddo – îngrijitorul.

Din fericire, acesta apăru în carne și oase în grădină, cărând o ladă de lemn cu cartofi proaspăt culeși, pe care o lăsă la picioarele Laurei.

– Dragul de Freddo!

Tânăra femeie îi încolăci brațele în jurul gâtului și îl sărută entuziasmată pe buze. Freddy se desprinse cu blândețe și o luă de mână.

– Felicity, ce cauți aici?

– Am venit să îmi scot iubitul la prânz.

Freddy zâmbi. Părea puțin stânjenit.

– Felicity, ea este Laura. Laura, ea este Felicity.

– Așa se pare.

Laura încuviință, dar nu îi oferi mâna, și bine făcu, pentru că Felicity nu avea obiceiul să dea mâna cu „servitorii". Fericitul cuplu plecă braț la braț, iar Laura duse cartofii în bucătărie, trântind lada pe masă.

– Obraznicătură enervantă! se răsti ea. Arăt de parcă aș lucra aici?

Zărindu-se în oglinda din hol, Laura fu nevoită să-și schimbe părerea. Cu părul ciufulit și legat cu o bandană cu buline, cu fața plină de murdărie și un tricou larg, fără formă, arăta ca o menajeră ceva mai modernă.

– La naiba!

Urcă în grabă la etaj și făcu un duș lung și fierbinte, dar apoi, cât stătu pe pat înfășurată într-un prosop, fu limpede că apa nu reușise să îi spele decât murdăria, nu și furia. Era geloasă. Îi era extrem de greu s-o recunoască, dar așa era. Se enervase cu adevărat văzând-o pe femeia aia groaznică sărutându-l pe Freddy. Laura ridică sprâncenele zărindu-și propria reflexie în oglinda mesei de toaletă și zâmbi timid.

– *Aș putea* să ies la prânz dacă vreau.

Asta era. Urma să *iasă în oraș* la prânz. Anthony voise ca ea să iasă și așa va face. Azi. Chiar acum.

The Moon is Missing era un pub pentru ieșirile de zi cu zi, ce se dorea un local select. Proximitatea față de biserica Sf. Luca făcuse din acesta un local popular în rândul celor care voiau să bea ceva, după înmormântări sau să-și potolească stomacul, înainte de nunți. Laura comandă un whisky cu apă minerală și „cod servit cu felii de cartofi King Edwards tăiați manual și un sos tartar light" și se așeză într-unul dintre separeurile aliniate de-a lungul peretelui din fața barului. Curajul o părăsise aproape imediat ce ieșise din casă și ceea ce voise a fi un moment de recreere, devenise mai degrabă ceva ce trebuia îndurat, ca o vizită la dentist sau un drum prin traficul aglomerat într-o oră de vârf. Laura era bucuroasă că sosise suficient de devreme cât să prindă un separeu și că nu uitase să-și ia o carte în spatele căreia să se ascundă, în caz că încerca să intre cineva în vorbă cu ea. În drum spre pub îi trecuse prin minte că Freddy și lipicioasa Felicity ar putea să ia prânzul în același loc, dar, deși gândul o îngrozea, era prea încăpățânată ca să se întoarcă. Așa că iat-o aici, bând în mijlocul zilei, ceva nemaivăzut, și prefăcându-se că citește o carte de care nu era interesată cu adevărat, în timp ce aștepta un prânz pe care nu îl voia cu adevărat. Toate astea ca să își demonstreze ceva sieși și ca să nu îl dezamăgească pe Anthony. Și când te gândești că putea fi acasă, curățând cuptorul... Chiar și ea zâmbi la cât era de ridicolă.

Pubul se umplea și chiar când chelnerița îi aduse porția de pește și cartofi, separeul de lângă Laura fu ocupat de un grup de oameni agitați și vorbăreți, ce-și dădeau jos paltoanele și își aranjau pungile de cumpărături. Când noii ei vecini începură să citească din meniu cu voce tare, Laura recunoscu vocea înaltă a lui Marjory Wadscallop, acompaniată de soprano-ul tremurat al lui Winnie Cripp. Hotărându-se să ia două „supe cu poussin și portobello", cele două ciocniră paharele de gin și apă tonică și începură să discute despre producția *Blithe Spirit*, piesa pe care o repeta acum grupul lor de teatru de amatori.

– Desigur, tehnic vorbind sunt mult prea tânără ca să o joc pe Madame Arcati, spuse Marjory, dar rolul cere o actriță de compoziție și de mare subtilitate, deci presupun, având în vedere personajele pe care le-a avut la dispoziție Everard, că am fost singura alegere posibilă.

– Da, sigur că ai fost, dragă, aprobă Winnie, iar Gillian este o profesionistă desăvârșită când vine vorba de costume și machiaj, așa că o să te facă să arăți bătrână imediat.

Marjory nu era sigură dacă să fie încântată de asta sau nu.

– Ei bine, arată absolut ca o „profesionistă", la cât machiaj poartă de obicei, răspunse ea răutăcios.

– Reao! chicoti Winnie și apoi tăcu vinovată când chelnerița aduse supele de pui și ciuperci însoțite de un „sortiment de chifle tradiționale".

Urmă o pauză de tăcere, în timp ce își condimentau supele și își ungeau pâinea cu unt.

– Am ceva emoții să o joc pe Edith, mărturisi apoi Winnie. Este cel mai mare rol pe care l-am avut până acum și sunt foarte multe replici de ținut minte, pe lângă faptul că trebuie să duc băuturile și să tot intru și să ies.

– Vrei să spui „joc de scenă" și „trac", Winnie. Este foarte important să folosim terminologia corectă. Marjory luă o îmbucătură mare din chifla cu semințe și o mestecă atent înainte să continue. Nu mi-aș face prea multe griji, dragă. Până la urmă, Edith este doar o cameristă, așa că nu va trebui să joci prea mult.

Laura își termină masa și ceruse nota. Chiar când își aduna lucrurile să plece, îi atrase atenția menționarea unui nume cunoscut.

– Sunt sigură că Geoffrey va fi un Charles Condomine extrem de potrivit, dar în tinerețea lui, Anthony Peardew ar fi fost ideal pentru rol, înalt, brunet, chipeș și atât de fermecător.

Vocea lui Marjory căpătă un ton aproape melancolic.

– Și a fost și scriitor în viața reală, adăugă Winnie.

Marjory încercă să scoată cu limba o sămânță, care i se blocase sub placa dentară. După ce reuși, continuă:

– Pare destul de ciudat totuși că a lăsat totul acelei menajere înțepate, Laura.

– Mmmn. E destul de ciudat, așa e. Winnie se da mereu în vânt după o repriză de bârfă deșănțată la prânz. Mă întreb oare dacă nu se întâmpla ceva și mai *ciudat* între ei acolo, adăugă ea plină de înțeles, încântată de vorbele cu dublu sens.

Marjory goli restul de gin cu apă tonică și făcu semn chelneriței să îi mai aducă unul.

– Ei bine, cred că ea-i mai făcea și altele, pe lângă ștersul prafului și dat cu aspiratorul.

Laura intenționase să treacă pe lângă ele fără să fie văzută, dar acum se întoarse și le înfruntă cu un zâmbet larg.

– *Fellatio*[1], zâmbi ea. În fiecare vineri.

Și, fără să mai rostească un cuvânt, ieși afară.

Winnie se întoarse spre Marjory cu o expresie încurcată.

– Ce va să zică, dragă, asta?

– E în italiană, spuse Marjory, ștergându-se la gură cu un șervețel. Am auzit odată, într-un restaurant.

---

[1] Felație (eng., n.red.)

20

Sunshine aşeză acul patefonului pe discul negru ce se învârtea şi acesta răspândi în aer tonalităţile melodioase ale Ettei James, fierbinţi şi bogate ca boiaua afumată. În bucătărie, Freddy stătea la masă, iar Laura pregătea sandviciuri pentru prânz.

– Are gusturi foarte bune, înclină Freddy capul în direcţia de unde venea muzica.

Laura zâmbi.

– Alege muzică pentru momentul în care vom împrăştia cenuşa lui Anthony. Spune că este ca în filmul în care câinele primeşte un os, iar ceasurile se opresc deoarece Sfântul Anthony a murit, dar va fi împreună pentru totdeauna cu Therese. Ea îi spune „Doamna florilor". Habar n-am despre ce-i vorba.

Tăie castravete în felii aproape transparente şi scurse o conservă de somon.

– Vrea să ţină şi un discurs, deşi nu sunt sigură că vom înţelege ceva din el.

– Sunt sigur că o să fie bine. Freddy întoarse o linguriţă care stătea pe masă. Are doar un fel al ei de a se exprima, asta e tot. Cunoaşte cuvintele pe care le folosim cu toţii, dar bănuiesc că îi plac mai mult ale ei.

Laura linse o bucăţică de unt ce-i rămăsese pe deget. Nu era obişnuită să poarte conversaţii cu Freddy. Felul lui de a se exprima era de obicei o combinaţie de dat din cap, ridicat din umeri şi

mormăieli. Dar cu Sunshine n-avea încotro. Cu privirea-i serioasă și vocea ei potolită, subțire, scotea cuvintele de la el ca un îmblânzitor de șerpi.

– Dar nu își face viața mai grea, încercînd să fie altfel decât...

Laura se opri din vorbit și încercă să-și alunge asta din minte, vrând să nu pară că discriminează. Freddy îi cântări cuvintele cu atenție, fără s-o judece.

– Altfel decât oamenii „normali", vrei să spui?

Era rândul Laurei să ridice din umeri. Nu știa de fapt ce voia să spună. Știa că Sunshine își făcuse puțini prieteni la școală și că fusese luată peste picior fără milă de adolescenții ăia derbedei care-și făceau veacul prin parc bând cidru ieftin, vandalizând leagănele și făcând sex. Ei erau normali? Și dacă erau, de ce trebuia Sunshine să încerce să fie ca ei? Freddy ținu lingurița în balans, pe vârful degetului arătător. Laura se întoarse la sandviciuri și începu să le taie în triunghiuri, cu gesturi mecanice. Acum el o să o creadă vreo... O ce? Bigotă? Idioată? Poate că era. Cu cât îl vedea mai des pe Freddy, cu atât punea mai mult preț pe părerea lui. Ideea de a-l pofti să-și petreacă pauzele în bucătărie, ca relația lor să devină mai relaxată, nu fusese chiar un succes, dar timpul petrecut împreună era partea din zi pe care o aștepta cel mai mult.

Freddy așeză cu grijă lingurița în fața lui și se lăsă pe spătar, legănându-se pe două dintre picioarele scaunului.

Ea încercă să-și înfrâneze pornirea de a-i spune să stea frumos la masă.

– Cred că e un fel de camuflaj – reveni pe toate cele patru picioare ale scaunului – felul în care vorbește. Este ca un tablou de Jackson Pollock[1]. Sunt atâtea pete și stropi de vopsea, încât, dacă unul din ele se întâmplă să fie din greșeală, nimeni nu-și poate da seama. Dacă Sunshine greșește vreun cuvânt, nu vom ști niciodată. Clătină din cap, zâmbind. Este genială.

---

[1] Cunoscut pictor american, exponent al expresionismului abstract (n.red.)

În clipa aceea, geniul intră în bucătărie pentru masa de prânz. Laura se gândea încă la ce spusese Freddy. Era ceva neașteptat ca un grădinar să folosească arta lui Jackson Pollock drept metaforă lingvistică, o nouă perspectivă interesantă asupra tipului de om care era în realitate. Asta o făcu pe Laura mai dornică și mai hotărâtă să afle mai multe.

– Că veni vorba, i se adresă Freddy Laurei. Filmul este *Patru nunți și o înmormântare.*

Sunshine zâmbi și se așeză lângă cel mai nou prieten al ei.

După prânz se duseră cu toții în birou. Sunshine ardea de nerăbdare să îi arate lui Freddy muzeul lui Anthony cu lucruri pierdute, iar Laura se gândea să îl întrebe dacă n-are cumva vreo idee strălucită despre cum ar putea să le înapoieze proprietarilor lor de drept. De fiecare dată când intra în birou, Laurei i se părea că încăperea e și mai aglomerată, mai puțin spațiu, mai multe obiecte. Iar ea se simțea mai mică, se micșora, se scufunda. Rafturile păreau să geamă, amenințau cu prăbușirea, iar sertarele scârțâiau, pe cale să se deschidă și să se reverse. Se temea că va fi îngropată într-o avalanșă de obiecte pierdute. Pentru Sunshine camera era ca un cufăr cu comori. Mângâia, ținea și îmbrățișa obiectele, vorbind încet ca pentru sine – sau poate chiar cu obiectele – și citea etichetele cu o încântare evidentă. Freddy fu uimit pe bună dreptate.

– Cine s-ar fi gândit? șopti el, privind ce era în jur. Așadar, de aia avea mereu geanta la el.

Lumina slabă de octombrie încerca să pătrundă prin stratul de flori și frunze al perdelelor, iar camera era întunecată și plină de umbre. El trase draperia, stârnind o ploaie de fire strălucitoare de praf ce invadară camera ca niște meteoriți.

– Să facem puțină lumină peste lucruri, nu?

Sunshine îi prezentă ce se afla în jur, ca un curator ce descrie cu mândrie o colecție de artă de calitate. Îi arătă nasturi și inele, mănuși, ursuleți de pluș, un ochi de sticlă, bijuterii, o piesă de puzzle, chei, monede, jucării de plastic, pensete, patru seturi de proteze dentare și un cap de păpușă.

Iar ăsta era conținutul unui singur sertar. Ceașca de culoare crem cu farfurioară, pictată cu violete, era încă pe masă. Sunshine o luă și i-o întinse lui Freddy.

– E drăguță, nu-i așa? Doamna nu o vrea înapoi, așa că Laura o să o păstreze pentru o ceașcă bună de ceai.

Laura vru să o contrazică, dar pe chipul lui Sunshine se citea atâta siguranță, încât Laura își înghiți cuvintele.

– Atunci o vei lua tu.

Când Laura luă de la el ceașca și farfuria, degetele lui îi atinseră ușor mâna, iar el îi susținu privirea pentru o clipă, înainte să se întoarcă și să se așeze pe scaunul lui Anthony.

– Și o să încerci să înapoiezi toate astea, spuse el, arătând cu brațul spre restul camerei, să le dai înapoi oricui aparțin?

Tonul lui echilibrat nu includea nicio aluzie la enormitatea misiunii.

– Cam asta ar fi ideea, răspunse Laura.

Sunshine fu distrasă de un obiect care căzuse din sertarul pe care îl deschisese. Îl luă de pe jos, dar îl scăpă imediat la loc, urlând de durere.

Mănușă de damă, piele bleumarin, mâna dreaptă.
Găsită pe peticul de iarbă de la poalele Cow Bridge,
23 decembrie...

Era o vreme aspră. Prea frig pentru zăpadă. Rose ridică privirea spre cerul întunecat tapetat cu stele și cu o lună înghețată, pătrunzătoare. Mergea repede de douăzeci de minute, dar picioarele îi erau amorțite și degetele înghețate. Era prea tristă ca să plângă. Aproape că ajunsese. Din fericire, nu treceau mașini, nu era nimeni care să-i distragă atenția sau să intervină. Era prea târziu ca să intervină. Aici, acum. Acesta era locul.

Peste pod și apoi urma doar un mal puțin adânc, ierbos. Își scoase o mănușă și apoi fotografia din buzunar. Sărută fața care îi zâmbea. Era prea întuneric ca s-o poată vedea, dar știa că era acolo.

– Mămica te iubește. Jos, pe panta ierboasă, mâna ei fără mănușă strânse iarba înghețată, ascuțită ca lama. La poalele podului era piatră.

– Mămica te iubește, șopti ea din nou, în timp ce luminile îndepărtate străpungeau întunericul și șinele de tren începură să tremure. Viața e prea grea.

– Viața e prea grea. Doamna a murit.

Sunshine tremura în timp ce încerca să explice.

Freddy o trase spre el și o îmbrățișă strâns.

– Cred că ai nevoie de o ceașcă bună de ceai.

El o prepară, sub supravegherea strictă a lui Sunshine. După două cești de ceai și un Jammie Dodger, ea încercă să le povestească mai departe.

– O iubea pe fetiță, dar doamna era foarte tristă, explică ea cât de bine putu.

Laura deveni neobișnuit de neliniștită.

– Sunshine, poate ar fi mai bine dacă nu ai mai intra în birou.

– De ce?

Laura ezită. O parte din ea nu voia ca Sunshine să se implice prea tare. Știa că era egoistă, dar era disperată să găsească o cale de a-l face pe Anthony și, poate, chiar și pe părinții ei mândri de ea. Postum, desigur. Era șansa ei de a face în sfârșit ceva corect și nu voia ca nimic să-i abată atenția de la asta.

– În caz că sunt acolo alte lucruri care să te supere.

Sunshine dădu hotărâtă din cap.

– Sunt bine acum.

Laura nu păru convinsă, dar Sunshine avea ceva de spus.

– Dacă nu ești niciodată trist, de unde știi cum e fericirea? întrebă ea. Și apoi, toată lumea moare.

– Cred că ți-a dat mat aici, murmură Freddy.

Laura își recunoscu înfrângerea cu un zâmbet ezitant.

– Dar, continuă Freddy, cred că am exact ce trebuie ca să te înveselești. Am un plan.

21

Sunshine aștepta în picioare lângă cadranul solar, o prezență solemnă într-o haină roz de doc și cizme argintii de baseball, cu paiete. După-amiaza târzie de octombrie era pe sfârșite, iar orizontul era pătat de apusul roșiatic ce se prefigura. La semnul lui Sunshine, Freddy porni muzica și își ocupă locul lângă Laura, ca să înainteze pe „culoarul" mărginit de lumânări strălucitoare, spre locul în care Sunshine aștepta să înceapă ceremonia. Freddy ținea cenușa lui Anthony, așezată într-o urnă simplă de lemn, iar Laura ducea o cutie frumoasă de carton cu confetti, petale de trandafiri și fotografia lui Therese din camera de la grădină. Laura încercă să-și stăpânească un chicot de râs în timp ce mergea agale, cât de încet putea, pe acompaniamentul inevitabil al lui Al Bowlly.

Sunshine planificase totul până la ultimul detaliu. Gramofonul fusese așezat astfel încât Freddy să îl poată manevra prin fereastră, iar confetti și lumânările cu miros de trandafiri fuseseră comandate special. Sunshine voise inițial să aștepte până când vor înflori din nou trandafirii, dar Laura nu putea să suporte gândul ca urna cu cenușă lui Anthony să mai stea pe raft încă nouă luni. Nu îl mai putea ține departe de Therese. Lumânările cu miros de trandafiri și confetti fuseseră un compromis la care cu greu făcuse rabat. Freddy și Laura ajunseseră la Sunshine chiar când domnul Bowlly cânta ultimul vers și ea ascultă cu adevărat cuvintele melodiei, poate pentru prima oară.

Părea scrisă pentru Anthony și Therese. Sunshine lăsă să treacă o pauză suficient de lungă cât să dea o notă de dramatism, înainte să consulte foaia de hârtie pe care o strângea în mâini.

– Iubiți îndurerați, ne-am adunat aici în văzul Domnului și în virtutea acestei situații, pentru a-i uni împreună pe acest om, Sfântul Anthony – bătu în capacul urnei – și pe această femeie, Doamna Florilor – făcu un gest spre fotografie, ținând palma în sus – în sfânta călătorie, spre starea onorabilă. Sfântul Anthony o ia pe Doamna Florilor să îi fie soție de drept, să fie a lui din această zi înainte, la bine și la rău, în bogăție sau sărăcie, să o iubească și să o slăvească până când moartea va începe. Și totul rimează, adăugă mândră ca pentru sine.

Se opri din nou, de data asta îndeajuns ca pauza să devină aproape stânjenitoare, dar, fără îndoială, cu intenția de a sublinia solemnitatea evenimentului.

– Țărână din țărână, cenușă din cenușă, cioc-poc. Major Tom e o maimuță. Putem fi eroi chiar și pentru o zi.

Ea se aplecă în față și le spuse lui Freddy și Laurei în șoaptă, teatral:

– Acum tu arunci cenușa, iar tu arunci cu confetti, iar apoi adăugă, ca și cum i-ar mai fi venit un gând: Urmați-mă!

Porniră într-o procesiune ciudată, mărșăluind prin grădina de trandafiri, conduși de Sunshine înainte și înapoi printre tufișurile dezolante, ce-și pierduseră podoaba din vară și deveniseră o grămadă de frunze galbene, ofilite, ce se agățau de ei cu încăpățânare. Freddy o urmă pe Sunshine, golind urna cât de delicat putu, iar Laura, în spatele lui, încercă să nu se gândească la nimic în timp ce împrăștia confetti pe poteca subțire și gri pe care o formaseră rămășițele lui Anthony. „Împrăștierea cenușii" îi păruse mereu Laurei un act diafan, dar în realitate, se gândi, semăna mai mult cu golirea unui sac de aspirator. Când urna fu golită în cele din urmă, Sunshine își consultă din nou foaia de hârtie.

– El a fost nordul, sudul, estul și vestul ei, săptămâna ei de lucru și haina de duminică. Ea a fost luna și stelele și cântecul lui preferat, au crezut că dragostea lor va dura pentru totdeauna: nu s-au înșelat.

Freddy îi făcu cu ochiul, zâmbind larg.

– Și totul rimează, îi șopti el.

Sunshine nu se lăsă distrasă.

– Vă declar acum soț și soție. Cei pe care Dumnezeu și Sunshine i-a unit împreună, niciun om să nu le fure împlinirea.

Ea încuviință spre Freddy, care se îndreptă spre gramofon.

– Și acum este momentul pentru primul dans al mirilor.

Pe fundalul soarelui ce apunea, pictând gheața albastră a cerului în stacojiu, și-al cântecului unei mierle, ce avertiza apropierea unei pisici tărcate, se auzi Etta James declamând *At Last*.

Când ultima notă se topi în aerul răcoros, Laura privi spre Freddy. El se uita direct spre ea și, când ochii li se întâlniră, zâmbi. Laura merse să adune lumânările. Dar Sunshine nu terminase cu totul. Își scutură foaia de hârtie și își drese glasul:

– Eu sunt învierea și lumina, a spus Domnul, cel care crede în mine, deși e mort, va trăi totuși. Și acum, noapte bună din partea mea și din partea lui.

În noaptea aceea, când Laura se duse la culcare, camera îi păru cumva diferită. Poate era mai cald. Sau poate era doar vinul pe care îl băuse cu Freddy și Sunshine, pentru a sărbători reuniurea lui Therese și Anthony. Lucrurile de pe masa de toaletă erau toate în ordine și micul ceas albastru se oprise ca de obicei la 11.55. Îl întoarse pentru ca a doua zi să se poată opri la aceeași oră, trase draperiile și se întoarse ca să se bage în pat.

Pe cuvertură erau petale de trandafiri și confetti.

22

Eunice
1987

Bette păşea la mică distanţă în faţa lor, cercetând parcul în căutarea unor nepoftiţi. Din când în când se întorcea să verifice dacă o urmau ascultători, pe faţă zărindu-i-se o încruntare comică. Fusese botezată după starul de cinema cu care semăna enervant de mult, dar ajunseseră să îi spună Baby Jane, după unul dintre cele mai memorabile personaje ale actriţei.

Bomber rămăsese împietrit după moartea lui Douglas. Ţinuse micul câine în braţe mult timp după ce acesta-şi dăduse ultima suflare ce consemna „sfârşitul" şi după ce blana lui moale devenise rece şi ciudată la atingere. Eunice izbucnise în lacrimi, cuprinsă de durere, dar Bomber rămăsese teapăn şi nu vărsase o lacrimă, de parcă un nor cenuşiu de jale se abătuse peste el şi îi sufoca lacrimile. Resimţeau încă prezenţa lui Douglas în birou, ceea ce le provoca durere, în fiecare zi. Echipa lor se împuţinase cu unul, iar o gogoaşă rămăsese în plus, dar Eunice încercă să meargă înainte, la început pe pilot automat, dar, cu toate astea, înainte. Bomber era la pământ, epuizat. Băuse ca să-şi aline amarul şi acum dormea ca să îşi revină.

În final, un singur om fu în stare să-i ajungă la suflet. Greu de spus cine se îndrăgostise mai tare de Tom Cruise, pe când acesta se

fâțâia țanțos, pe motocicletă, în bar sau în avion, purtând ochelarii lui Ray-Ban. Bomber sau Eunice? Anul trecut văzuseră *Top Gun* trei seri la rând, când apăruse la Odeon. La trei săptămâni după ce murise Douglas, Eunice dăduse buzna în apartamentul lui Bomber cu ajutorul cheii ei de rezervă și-l forțase să-și dea fundul jos din patul în care jelea. Pe când stătea la masa din bucătărie, îi dădură în sfârșit lacrimile, care i se scurseră de pe față în cana de cafea neagră pregătită de Eunice, iar ea îl luă de mână.

– Doamne, cât de mult îi plăcea să se joace de-a avioanele cu tine, Bomber! Dar ar fi zburat oricum... și fără tine. Chiar dacă n-ar fi fost pe placul lui, ar fi făcut-o totuși.

A doua zi, Bomber intră în birou treaz, iar săptămâna următoare își făcu apariția de la Adăpostul de Câini Battersea Baby Jane, un ghemotoc autoritar de blană neagră și aurie. Lui Baby Jane nu îi plăceau gogoșile. Prima oară când îi fusese oferită una, o adulmecase cu dispreț și se întorsese cu spatele. De parc-ar fi fost o tartă cu rahat. Lui Baby Jane îi plăceau spiralele vieneze. Avea gusturi scumpe, pentru un câine vagabond.

Cât timp micul mops adulmeca o pungă goală de cartofi din iarbă, Eunice îl privi și aproape că îl recunoscu pe vechiul Bomber. Durerea i se citea încă în ochi și pe obrajii trași, dar afișa un zâmbet îngăduitor, iar umerii se dezbăraseră de poziția neconsolată. Baby Jane n-avea să fie niciodată un înlocuitor pe deplin, dar era deja ceva care distrăgea atenția, iar dacă va face ce-o taie capul, ca de obicei, va deveni un superstar cu drepturi depline, credea Eunice.

Ajunși înapoi la birou, Eunice puse ibricul pe foc, iar Bomber sortă corespondența. Baby Jane se așeză pe perna ei, cu capul pe labele din față, pregătindu-se să ducă la capăt misiunea dificilă de a mânca o prăjitură. Când Eunice veni cu ceaiul, Bomber flutura în aer un volum subțire de povestiri scurte, care tocmai sosise de la o editură rivală.

– *Pierdut și regăsit* de Anthony Peardew. Hmm, am auzit de asta. Se vinde destul de bine. Mă întreb de ce bătrânul Bruce mi-a trimis-o mie.

Eunice luă biletul ce însoțea coletul și îl citi.

– Ca să îți facă în ciudă, răspunse ea. „Bomber, citi ea, te rog să primești acest exemplar al colecției de mare succes, cu complimentele mele. Ai avut șansa, bătrâne, și ai ratat-o!"

Bomber dădu din cap.

– Nu am idee despre ce vorbește. Dacă acest tip, Peardew, ne-ar fi trimis-o nouă mai întâi, am fi publicat-o. Și-a dat cu prea mult fixativ. I-a otrăvit creierii.

Eunice luă cartea și frunzări paginile. Numele autorului și al cărții iscară ca două bucăți de cremene, o amintire vagă; un manuscris? Eunice își stoarse creierii pentru un răspuns, dar era ca și cum ar încerca să prindă un pește cu mana; chiar când credea că îl prinsese îi aluneca din strânsoare. Baby Jane oftă teatral. Prăjitura ei era *en retard* și era lihnită de foame. Eunice râse și îi mângâie ridurile moi de catifea, de pe cap.

– Ești așa o divă, domnișoară! O să te îngrași și n-o să mai primești prăjituri. Doar alergat prin parc și o bucată de țelină, din când în când. Dacă ai noroc.

Baby Jane o privi rugător pe Eunice, cu ochii ca niște nasturi negri, încadrați de gene lungi și închise la culoare. Funcționa de fiecare dată. Își primi prăjitura. În sfârșit.

Telefonul sună chiar pe când se lingea pe bot, căutând optimistă urmele de cremă. Fiecare țârâit era urmat de un lătrat impunător. De când sosise, Baby Jane își asumase rapid rolul de șefă și conducea totul cu multă strictețe. Bomber răspunse:

– Mamă.

El ascultă pentru o clipă. Eunice îi privi chipul și își dădu imediat seama că nu erau vești bune. Bomber se ridică în picioare.

– Vrei să vin la tine? Vin acum dacă vrei. Nu fi aiurită mamă, sigur că nu e nicio problemă.

Era despre Godfrey. Bunul, blândul, amuzantul domn Godfrey, pe care demența îl lăsase plutind în derivă. Era ca un vas maiestuos de război, ale cărui vele se subțiaseră și se slăbiseră, care nu mai putea seta cursul singur, ci se lăsa în voia fiecărei furtuni și rafale. Luna trecută reușise să inunde casa și să-i dea foc în același timp. Dăduse drumul la apă în cadă și apoi uitase de ea, deoarece coborâse la parter să își usuce cămașa, pe care o lăsase pe plita încinsă, înainte să plece în sat să cumpere un ziar.

Până când Grace se întorsese din seră, apa care curgea prin tavanul bucătăriei stinsese cămașa care luase foc. Nu știuse dacă să râdă sau să plângă. Dar refuzase să accepte că avea nevoie de ajutor. Era soțul ei și îl iubea. Promisese c-avea să-i fie alături de-ar fi „sănătoși sau bolnavi". „Până când moartea ne va despărți." Nu putea să și-l imagineze într-un azil unde mobilierul de interior includea fotolii cu comode încorporate. Și cu toate astea... De data asta, fugise. Ei bine, mai degrabă se rătăcise. După o oră în care l-a căutat frenetic prin sat, Grace se întorsese acasă ca să sune la poliție. Se întâlnise la poartă cu vicarul care, în drum spre un enoriaș, îl găsise pe Godfrey pe mijlocul drumului, ținând pe umăr o mătură ca pe o pușcă și purtând pe cap bereta roșie a lui Grace. Îi spusese reverendului Addlestrop că se întorcea la regimentul său, după o permisie de weekend.

Bomber puse receptorul la loc, cu un oftat resemnat.

– Vrei să vin cu tine sau să stau aici, să păzesc fortul cu Baby Jane?

Soneria sună înainte ca el să poată răspunde.

Portia primi vestea despre ultima escapadă a tatălui său cu o tăcere dezgustătoare. Refuză să îl însoțească Bomber ca să își vadă părinții și nu oferi niciun fel de ajutor sau sprijin. Bomber încercă în van să spargă carapacea insensibilității sale.

– E grav, surioară. Mama nu poate să îl supravegheze în fiecare minut, zi și noapte și e un pericol pentru el însuși. Și în scurt timp, Doamne, ferește, ar putea fi un pericol și pentru ea.

Aceasta își inspectă unghiile stacojii. De-abia și le făcuse și era destul de încântată. Chiar îi dăduse fetei o liră bacșiș.

– Ei și? Ce vrei să fac eu? Locul lui e într-un cămin.

– El *este* într-un cămin, hâșâi Eunice. Căminul lui.

– Ei, ține-ți gura, Eunuc! Nu te privește.

– Măcar ei îi pasă! se răsti Bomber.

Stârnită de reacția dureroasă a lui Bomber și îngrozită în secret de boala tatălui ei, Portia răspunse în singurul fel pe care-l știa: cu insulte.

– Nenorocitule lipsit de suflet! Normal că îmi pasă de el. Sunt doar sinceră. Dacă este periculos, trebuie închis. Cel puțin am curaj s-o spun. Mereu ai fost complet lipsit de coloană vertebrală, mereu i-ai lingușit pe mama și pe tata și niciodată nu i-ai înfruntat, ca mine!

Baby Jane își dădea seama că lucrurile scăpaseră de sub control și nu accepta ca prietenilor ei să li se vorbească astfel. Își exprimă dezacordul printr-un mârâit subtil. Portia căută sursa admonestării și zări micul mops iute de mânie ce se pregătea să sară la bătaie.

– Pișăciosul acesta revoltător e încă aici? Am crezut că ți-a fost de-ajuns când celălalt monstru mic a murit, în sfârșit.

Eunice privi spre cenușa lui Douglas, păstrată într-o cutie pe biroul lui Bomber și tăcu. Se întreba cum ar putea oare să inducă o durere la fel de mare și nemiloasă acestei femei execrabile, când își dădu seama că Baby Jane deja se hotărâse. Părăsindu-și salteaua și adoptând mersul amenințător al unui leu care tocmai zărise o gazelă tremurândă, o fixă pe Portia cu cea mai feroce privire și ridică volumul până când întreg corpul îi vibra. Buzele i se strânseră, dezvelind un set de dinți mici, dar foarte amenințători. Portia își flutură în zadar degetele spre ea, căci Baby Jane continuă să înainteze, cu ochii fixați pe prada ei, iar acum mârâitul era punctat de lătrături dramatice.

– Pleacă! Marș! Șezi! Jos!

Baby Jane continua să înainteze.

La jumătatea drumului, Portia capitulă, plecând nu înainte de a lansa un set de înjurături neelegante.

Bomber începu să își adune lucrurile.

Eunice se oferi din nou să-l ajute:

– Vin cu tine dacă vrei.

El zâmbi recunoscător, dar clătină din cap.

– Nu, nu. O să fiu bine. Tu stai aici și ai grijă de doamna, spuse el, aplecându-se să o mângâie pe Baby Jane pe urechi, iar ea îl privi cu adorație.

– Cel puțin, acum știm cum stă treaba, adăugă el cu un zâmbet răutăcios.

– Ce anume? Că Portia este un amestec inutil de aere și tocuri?

El clătină din cap și luă în palmă cu blândețe o lăbuță blondă.

– Nimeni n-o pune pe Baby Jane la colț!

Eunice râse în hohote.

– Pleacă de-aici, Patrick Swayze!

23

– *Pierdut și regăsit* de Anthony Peardew. Știam că există o copie în casă pe undeva!

Laura intră triumfătoare în bucătărie fluturând un volum subțire de povestiri scurte. Freddy ridică privirea din laptopul de pe masa din bucătărie, peste care era aplecat. Luă cartea de la ea și o frunzări.

– E bună?

– Depinde ce înțelegi prin „bună". Laura se așează pe scaunul din fața lui. S-a vândut foarte bine. Se pare că publicistul lui Anthony de la vremea aceea era foarte mulțumit. Era un omuleț foarte ciudat, din câte îmi amintesc. A venit pe aici o dată sau de două ori. Folosea mult prea mult fixativ.

– Prea mult! sublinie Freddy. Cred că oricât e prea mult. Doar dacă nu ești Liberace. Sau dacă nu practici dansul de societate.

– Se numește „cosmetică masculină", zâmbi Laura. Dar n-aș zice că acesta e punctul tău forte, adăugă, uitându-se la claia ciufulită de păr ce i se revărsa peste gulerul cămășii și la începutul de barbă care îi contura fața.

– Nu e nevoie, spuse el, făcându-i semn cu ochiul. Sunt chipeș de la natură.

Era, aprobă Laura în sinea ei. Doamne! Spera că spusese asta doar în gând. Dar poate că încuviințase din cap. Simțea cum se

înroșește pe gât. La naiba! Poate-o creadă că e de la vârstă. Sau mai rău! Poate-o să creadă că e doar de la vârstă. Vârsta mijlocie. Că ajunsese deja la vârsta chiloților mari, bufeurilor și pijamalelor de flanelă cu dungi. Or, nu era deloc așa. De fapt, tocmai pleca la o întâlnire.

– Dar crezi că e bună?

Freddy vorbea.

– Scuze. Mă gândeam la altceva. Ce ai spus?

Freddy flutură cartea spre ea.

– *Pierdut și regăsit* – ce părere ai?

Laura oftă și își puse mâinile pe masă, în fața ei.

– Mi s-a părut cuminte. E frumos scrisă, ca de obicei, dar conținutul și-a pierdut puțin din îndrăzneala obișnuită. A fost puțin prea „fericiți până la adânci bătrâneți" pentru mine. A fost ca și când, scriind suficiente povești cu final fericit pentru alți oameni, ar fi avut și el parte de una.

– Dar nu a împărtășit așa ceva niciodată?

Laura zâmbi tristă.

– Până acum, nu.

Își încrucișă degetele.

– De aceea s-a oprit din scris?

Laura clătină din cap.

– Nu. A scris mai multe volume de povestiri scurte – presupun acum că pe baza lucrurilor pe care le-a găsit. La început erau povești optimiste, simpatice și comerciale. Bruce ciudatul era încântat de ele și, fără îndoială, și de banii pe care îi aduceau. Dar de-a lungul timpului, poveștile au devenit din ce în ce mai întunecate, personajele mai ambivalente, chiar cu defecte. Finalurile fericite au lăsat loc în cele din urmă misterelor incomode și întrebărilor fără răspuns. Toate astea au fost înainte de venirea mea, desigur, dar, când le-am citit în cele din urmă, m-am gândit că erau mult mai bune și semănau mai mult cu scriitura lui timpurie, creditându-și cititorii atât cu imaginație, cât și cu inteligență. Anthony mi-a spus

că Bruce era furios. El voia mai multe poveşti „drăguţe", siropoase. Dar Anthony îi dăduse absint. Bruce a refuzat să le publice şi asta a fost.

– Anthony nu a căutat alt publicist?

– Nu ştiu. Până când am început să lucrez pentru el, părea să le scrie mai mult pentru el decât pentru altcineva. În cele din urmă, nu mi-a mai dat nimic la dactilografiat, cu excepţia scrisorilor, din când în când.

Laura luă cartea de pe masă şi îi mângâie uşor coperta. Îi era dor de bătrânul ei prieten.

– Poate că aşa ar trebui să numim website-ul – „Pierdut şi regăsit"?

Website-ul fusese planul lui Freddy. La început, Laura nu era sigură. Anthony rezistase atâţia ani intruziunii tehnologiei în casa lui liniştită, iar să deschidă uşile monstrului internet şi tuturor drăcuşorilor, rude ale sale, când el doar ce murise, era ca şi cum ar fi încălcat o regulă. Dar Freddy o convinsese.

– Singurul lucru pe care Anthony te-a rugat să nu-l schimbi e grădina de trandafiri. Ţi-a lăsat casa pentru că ştia că vei face lucrul corect. Acum este casa ta, dar a venit cu un bagaj de acareturi şi Anthony a avut încredere că vei folosi orice metodă vei considera potrivită ca să înapoiezi acele obiecte oamenilor cărora le lipsesc.

Website-ul avea să fie un departament virtual uriaş al „lucrurilor pierdute", unde oamenii puteau să caute printre obiectele pe care Anthony le-a găsit şi apoi să le revendice pe-acelea care le aparţinuseră. Încă lucrau la detalii, inclusiv la nume.

– „Pierdut şi regăsit." Prea plictisitor. Sunshine venise din birou, în căutare de biscuiţi.

– Să pregătesc o ceaşcă bună de ceai?

Freddy îşi frecă palmele într-o încântare exagerată.

– Am crezut că nu mai întrebi. Sunt la fel de sec precum Martini-ul lui James Bond.

Sunshine umplu ibricul și îl puse cu atenție pe ochiul aragazului.

– Cum poate o băutură, care este udă pentru că este de băut, să fie seacă?

– E o întrebare foarte bună, puștoaico, spuse Freddy, gândindu-se *la asta, să mor dacă știu să răspund.*

Laura îl salvă.

– Ce zici de Regatul Lucrurilor Pierdute?

Sunshine încreți nasul dezaprobator.

– Sfântul Anthony colecționa toate lucrurile pierdute în siguranță. Era Colecționarul lor, iar acum ești tu. Ar trebui să-i spunem Colecționarul de Obiecte Pierdute.

– Genial! zise Freddy.

– Unde sunt biscuiții? întrebă Sunshine.

Laura se întoarse de la salonul de coafură chiar când Freddy terminase ziua de lucru și se pregătea să plece.

– Arăți altfel, spuse el, aproape acuzator. Ți-ai luat un pulover nou?

Ar fi putut, în joacă, să-i tragă una. Puloverul ei era vechi de câțiva ani și, drept dovadă, era destul de scămoșat. Își pierduse ultimele două ore și 70 de lire, ca să se tundă și să-și vopsească părul într-o nuanță pe care stilista ei, Elise, o descrisese drept reflexii de alamă șlefuită. Când plecase de la salon, scuturându-și noua coamă castanie și strălucitoare ca un ponei zburdalnic, de expoziție, se simțea de milioane. Acum, dintr-un motiv sau altul, se simțea ca și când aruncase banii pe fereastră.

– M-am coafat, spuse ea printre dinți.

– A, da. Asta trebuie să fie atunci, spuse el, cotrobăind în ghiozdan după cheile de la mașină. Găsindu-le, îi zâmbi rapid și se îndreptă spre ușă. Am plecat. Ne vedem mâine.

Ușa se închise în urma lui și Laura lovi puternic suportul de umbrele din bambus, împrăștiind conținul său pe podea. Când se

aplecă să adune umbrelele împrăștiate și bastoanele, își spuse că oricum nu se coafase pentru Freddy, așa că nu prea conta dacă el nu observase.

La etaj, Laura admiră rochia neagră nouă, care atârna în fața dulapului. Era elegantă și de bun-gust, dar puțin prea sexy, scoțând în evidență exact cât trebuia din picioare și decolteu, pentru o femeie de vârsta ei, potrivit vânzătoarei căreia îi înmânase cardul de credit. Laura credea că era puțin cam prea strâmtă și extrem de scumpă. Avea să mănânce foarte puțin și să se asigure că nu varsă ceva pe ea.

Bărbatul cu care se întâlnea se numea Graham. Era managerul zonal al lui Vince și dăduse de el în parcarea de la The Moon is Missing, după ce luase prânzul acolo. Îl întâlnise de multe ori la cinele de Crăciun organizate de dealerul de mașini și în multe alte ocazii, pe când ea era măritată cu Vince, iar el era însurat cu Sandra. Dar acum ea nu mai era căsătorită și, de curând, nici el, așa că o invitase în oraș. Era imediat după ce o întâlnise pe Felicity pentru prima oară, iar ea se gândise „de ce nu?" și acceptase.

Acum nu mai era însă atât de sigură. În timp ce se străduia să-și pună rochia și își verifica din nou părul în oglindă, începea să aibă îndoieli. Potrivit lui Elise, pentru care scaunul de salon servea și drept confesional pentru majoritatea clientelor, Laura era acum subiectul preferat de discuție printre localnici. În timpul vieții, Anthony căpătase statutul de celebritate minoră, datorită faptului că era un autor publicat. Așa că păru firesc ca, după moarte, persoana lui să rămână, chiar dacă părea puțin nedrept, tot de domeniul public. Percepția pe care publicul o avea asupra Laurei varia de la „o vânătoare vicleană de morminte" și „o cocotă ahtiată după bani" la „o prietenă credincioasă și moștenitoare de merit" și „fostă campioană națională de dans tradițional irlandez".

– Dar cred că doamna Morrissey te-a confundat cu altcineva acolo, fu silită să recunoască Elise. Deja are optzeci și nouă de ani și joia mănâncă doar varză.

Laura se gândi că poate nu ar trebui să iasă deloc. Oamenii ar crede că se distrează prea curând după moartea lui Anthony. În rochia ei cea nouă, cu coafura nouă, ar putea părea că-și etalează moștenirea, dansând pe mormântul lui înainte să se așeze țărâna. Doar că, desigur, Anthony fusese ars și împrăștiat, deci, tehnic, nu exista unul. Ei bine, era prea târziu acum. Se uită la ceas. Graham trebuia să ajungă. Mereu păruse un om bun. Un gentleman.

– O să fie bine, își spuse sieși. E doar cina.

Dar până a venit taxiul, nu îi mai era deloc foame.

Graham era într-adevăr un gentleman. O aștepta la restaurant cu un cocktail de șampanie, zâmbind ușor emoționat. Îi luă haina, o sărută pe obraz și îi spuse că arată adorabil. Laura începu să se relaxeze după ce luă o înghițitură din pahar. Ei bine, atât cât era posibil, date fiind constrângerile rochiei. Poate că până la urmă va fi bine. Mâncarea era delicioasă și Laura mâncă atât cât îi permise rochia, timp în care Graham îi povesti despre cum i se destrămase căsnicia – scânteia dispăruse pur și simplu, erau încă prieteni, dar nu iubiți și despre noul lui interes privind mersul în stil nordic – „un fel de a merge cu tot corpul, ajutându-te de bețe din fibră de sticlă". Laura rezistă impulsului de a glumi pe seama faptului că el nu arăta suficient de bătrân încât să aibă nevoie de un baston, nicidecum de două, dar trebui să admită faptul că arăta în formă. Urma să împlinească patruzeci și șase de ani, toracele îi era neîmpovărat de burta vârstei mijlocii, iar umerii lui păreau lați și musculoși pe sub cămașa bine călcată.

La toaletă, Laura se felicită singură în timp ce își aplica un nou strat de ruj. Nu era absolut nimic în neregulă cu partenerul său de întâlnire, se gândi. Și se purta frumos la masă. Își presă buzele și își puse rujul la loc în geantă.

Graham insistă să o însoțească pe Laura acasă într-un taxi și, relaxată de la vin și compania lui plăcută, aceasta își sprijini capul de umărul lui pentru o clipă, când îi oferi șoferului adresa pentru Padua. Dar n-avea să îl invite în casă pentru cafea – pentru băutura

în sine sau ca pretext. Știa că nu ar trebui să se sperie de bârfă, dar nu se putea abține. Și epitetul de „cocotă" o afecta cel mai mult. Se culcase doar cu trei bărbați în toată viața ei, iar unul dintre ei era Vince, așa că nu conta. Nu era mândră de asta, de fapt își dorea să fi fost mai mulți. Poate că, dacă ar fi încercat mai mulți bărbați, l-ar fi găsit pe cel potrivit. Dar nu la o primă întâlnire. Și Graham era un gentleman. Nu s-ar aștepta la asta.

Zece minute mai târziu, un Graham mai degrabă nedumerit pornise în drum spre casă, în taxi. Nici nu trecuse de veranda de la intrare, darmite de prima bază. Laura era în baie, făcând gargară cu apă de gură. Când scuipă lichidul înțepător în chiuvetă își privi expresia uimită în oglindă. Deja rimelul i se scurgea în dungi pe obraji și rujul era întins grotesc, ca o gură de clovn. Arăta ca o cocotă. Se luptă cu furie să iasă din rochie, trăgând-o peste cap și mototolind-o fără milă într-un ghemotoc. O aruncă în coșul din bucătărie și apoi deschise smucit ușa de la frigider. După apa de gură, prosecco-ul avea gust rânced, dar Laura perseveră și îl dădu pe gât. Luă sticla în camera dinspre grădină și aprinse focul în șemineu, răsturnând paharul care se sparse.

– Rahat! Lua-te-ar dracu'! Pahar idiot! li se adresă ea fragmentelor ascuțite care străluceau în lumina focului. Stai acolo spart, atunci. Să vezi dacă-mi pasă!

Se întoarse înapoi în bucătărie, nesigură pe picioare și găsi alt pahar. În timp ce bău restul sticlei, privi fix în flăcările șemineului, întrebându-se ce dracului făcea acolo.

Înfiorător de beată și epuizată de la plâns și sughițuri, Laura adormi pe canapea, cu fața umflată de lacrimi, îngropată în părul ei nou și frumos, proaspăt vopsit.

24

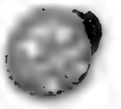

Dormi cam zece ore, dar când se trezi arăta de parcă dormise prost timp de câteva săptămâni. Bubuiala din capul ei fu acompaniată de o bătaie ascuțită în geamul ferestrelor franțuzești. Cu un efort considerabil, Laura se ridică suficient cât să vadă cine accentua acea durere de cap abominabilă. Freddy. Până când se ridică în fund, el stătea deasupra ei, cu un chip împietrit, ținând o cană de cafea neagră, aburindă. Laura strânse pătura în jurul trupului ce-o durea, în timp ce Freddy observă cele două pahare de vin, sticlele goale și starea dezordonată în care se regăsea Laura.

– Văd că întâlnirea ta a mers bine. Tonul lui era doar puțin mai tăios ca de obicei.

Laura luă cafeaua de la el și mormăi ceva neinteligibil.

– Sunshine a spus că ai ieșit în oraș cu prietenul tău.

Laura sorbi din cafea și se scutură.

– Nu e prietenul meu, spuse ea tăios.

Freddy ridică sprâncenele spre ea.

– Ei bine, mie mi se pare că lucrurile au fost destul de *prietenoase*.

Ochii Laurei se umplură de lacrimi, dar stomacul nu-i dădea pace.

– Oricum, ce-ți pasă? se răsti ea.

Freddy ridică din umeri.

– Ai dreptate. Nu e treaba mea. Se întoarse să plece. Și mersi pentru cafea, Fred, mormăi el.

– Ei, hai valea! răspunse Laura încet.

Luă încă o înghițitură din cană. De ce Dumnezeului îi spusese lui Sunshine despre întâlnirea ei?

Simți un flux prevestitor de salivă în gură. Știu că nu va putea ajunge la baie, dar ar fi fost nepoliticos să nu încerce măcar. La jumătatea drumului pe care-l avea de parcurs pe podeaua de parchet, i se făcu rău. Foarte rău. Cât stătu în frig, simțindu-se groaznic, cu picioarele stropite de vomă și încă ținând cana de cafea, era fericită că măcar nu nimerise pe covorul persan.

O oră mai târziu, după ce curățase mizeria și mai vomitase de două ori, stătuse sub duș zece minute și își luase niște haine pe ea, Laura stătea la masa din bucătărie trăgând de o cană de ceai și fixând cu privirea o bucată de pâine prăjită uscată. Întâlnirea ei se terminase dezastruos. Amintirea limbii lui Graham care se mișca letargic în gura ei ca ultimele zvâcniri ale unui melc extrem de ud o făcu să transpire rece. Ei bine, asta și urmarea celor două sticle de prosecco. Cum putuse să fie atât de proastă? Sunetul soneriei o trezi din reveria dureroasă. Sunshine.

„O Doamne, nu. Te rog, nu azi", se gândi ea. Aveau să urmeze întrebări nesfârșite despre noaptea trecută și pur și simplu nu putea să facă față. Se ascunse în cămară. În cele din urmă, Sunshine avea să vină la ușa din spate dacă nu răspundea la sonerie, iar dacă Laura rămânea unde era, aplecată peste masă, Sunshine o va vedea. Sunatul continuă, răbdător și persistent, iar ușa din spate se deschise și intră Freddy.

– Ce Dumnezeului faci?

Laura îi făcu semne disperate să tacă și îl chemă în cămară. Chiar și cel mai mic zgomot îi făcea tâmplele să zvâcnească. Ea se ținu de unul dintre rafturile încărcate cu borcane vechi de murături ca să se echilibreze.

– Doamne, arăți nasol, spuse Freddy, îndatoritor.

Din nou, Laura își puse degetul la buze.

– Ce?

El începea să își piardă răbdarea.

Laura oftă.

– Sunshine e la ușa din față și chiar nu pot să o văd azi. Știu că probabil crezi că sunt jalnică, dar pur și simplu nu pot să rezist tuturor întrebărilor ei. Nu azi.

Freddy dădu din cap dojenitor.

– Nu cred că e jalnic. Cred că e pur și simplu o răutate. Ești o femeie în toată firea care se ascunde într-un dulap de o tânără fată care crede că ești grozavă și adoră să fie în compania ta, doar pentru că ai o mahmureală groaznică, probabil binemeritată. Cel puțin ai curaj și transmite-i în față scuzele!

Cuvintele lui Freddy usturau ca urzicile pe pielea goală, dar înainte ca Laura să poată răspunde, atmosfera de la ușă se înrăutăți brusc.

Sunshine nu avea nici cea mai vagă idee cine era femeia blondă care înainta pe alee, dar părea destul de supărată.

– Bună, eu sunt Sunshine. Sunt prietenă cu Laura. Tu cine ești?

Femeia o privi chiorâș și o măsură din priviri pe Sunshine, încercând să își dea seama dacă era sau nu obligată să răspundă.

– Freddo e aici? întrebă ea.

– Nu, spuse Sunshine.

– Ești sigură? Pentru că chestia aia de pe stradă e nenorocitul ăla de Land Rover al lui.

Sunshine privi cu interes la femeia care devenea din ce în ce mai roșie la față și mai supărată și care începuse să apese soneria cu degetul cu o manichiură perfectă.

– Acela este nenorocitul de Land Rover al lui *Freddy*, răspunse ea cu calm.

– Deci *este* aici, ticălosul! se răsti femeia.

Ea apăsă din nou pe sonerie și lovi în ușă cu pumnul.

– N-o să răspundă, spuse Sunshine. Probabil că se ascunde.

Felicity se opri o clipă din bătut.

– Cine?

– Laura.

– Ce? Menajera aia ciudată? De ce Dumnezeului s-ar ascunde?

– De mine, răspunse Sunshine cu un zâmbet trist.

– Ei, atunci nenorocitul de Freddo ar face bine să nu se ascundă de mine!

Sunshine se decise să încerce să fie de ajutor. Femeia blondă părea foarte furioasă acum și Sunshine era îngrijorată că ar putea să rupă soneria.

– Poate că se ascunde cu Laura, sugeră ea. Chiar o place, adăugă ea.

Cuvintele lui Sunshine nu părură să ajute atât de mult pe cât sperase.

– Vrei să spui că ticălosul probabil i-o trage servitoarei?

Femeia se aplecă și începu să strige prin deschizătura cutiei poștale.

Freddy se înghesui în cămară lângă Laura și trase ușa în urma lui. Era rândul Laurei să ridice din sprâncene.

– E Felicity, șopti el.

Dojana dispăru complet din vocea lui și fu înlocuită de un ton de disperare.

– Și...?

Era rândul lui Freddy să ofteze.

– Programasem o întâlnire aseară, doar că nu am putut să mă duc, însă nu i-am spus exact până nu a fost prea târziu și cred că e destul de supărată... își înghiți el cuvintele.

În ciuda faptului că îi era frig, se simțea rău și capul era pe cale să îi explodeze, Laura nu putu să nu zâmbească. Următoarele ei cuvinte conținură tot atâta savoare, pe cât de înțesate erau rafturile de care se sprijinea:

– Ei bine, măcar să ai curajul să te duci acolo și să îi spui scuzele direct în față.

Freddy o privi uimit și apoi pe fața lui chipeșă se ivi un zâmbet pieziș.

– Știu că ești acolo, ticălosule! se auzi vocea lui Felicity prin gaura cutiei de scrisori. Tu și târfa aia de menajeră! Ei bine, dacă bătrâna aia uscată și scofâlcită e tot ce poți, eu am fost cu mult peste nivelul tău. Ai fost oricum de rahat! Să-ți fie de bine cu ea!

Sunshine stătea lângă Felicity cea incandescentă, neștiind ce ar trebui să facă. Procesase toate cuvintele care fuseseră rostite sau mai degrabă strigate și spera ca mai târziu să le înțeleagă sensul. Poate că atunci când Laura nu se va mai ascunde, o va ajuta. Felicity părea să fi rămas lipsită de vlagă.

Lovi pentru ultima oară ușa de la intrare și plecă așa cum venise. Peste câteva clipe, Sunshine auzi o portieră de mașină trântită, un motor turat și scârțâit de roți. Felicity plecă, prost-dispusă, lăsând o urmă serioasă de cauciuc pe șosea. Chiar când Sunshine dădea să plece spre casă, sosi alt vizitator. Această femeie era mai în vârstă, îmbrăcată elegant și zâmbea.

– Bună ziua, spuse ea. Laura locuiește aici?

Sunshine se întrebă ce urmărea aceasta.

– Da. Dar probabil se ascunde.

Femeia nu păru deloc surprinsă.

– Eu sunt Sarah, se prezentă ea. Sunt o veche prietenă de-a Laurei.

Sunshine fu gata să bată palma cu ea.

– Eu sunt Sunshine. Sunt noua prietenă a Laurei.

– Ei bine, sunt sigură că este foarte norocoasă să te aibă, răspunse femeia.

Sunshine o plăcu pe această nouă femeie.

– Și tu o să țipi prin cutia de scrisori? întrebă ea.

Sarah se gândi o clipă.

– M-am gândit ca momentan să încerc doar soneria.

Lui Sunshine îi era foame. Se părea că azi nu va lua prânzul la Padua.

– Succes, îi ură lui Sarah, înainte să plece spre casă.

Freddy și Laura încă tremurau în cămară, ciulind urechile să audă dacă mai era cineva la ușa din față. Soneria sună din nou. Un singur sunet, urmat de o pauză politicoasă. Laura se retrase înapoi, lângă murături.

– Mergi tu, îl imploră pe Freddy. Te rog!

Freddy ezită, fiind încă plin de remușcări din cauza insultelor pe care Felicity i le adresase Laurei.

Deschise ușa și văzu o brunetă atrăgătoare, de vârstă mijlocie, cu un zâmbet încrezător și o strângere de mână fermă.

– Bună. Eu sunt Sarah. Pot să o văd pe Laura?

Freddy se dădu înapoi și care avea o lăsă să intre.

– Poți, dacă iese din ascunzătoarea din cămară.

Auzind sunetul vocii lui Sarah, Laura veni în grabă pe hol să o întâmpine.

– Și tu te ascundeai acolo! îi aminti ea lui Freddy.

Sarah se uită la amândoi și îi făcu Laurei cu ochiul.

– *Ascunși în cămară!* Ei, dacă acesta nu e un eufemism pentru alte chestii, atunci nu știu ce e.

– Nicio șansă! răspunse Freddy din reflex, dar vorbele lui fură ca o lovitură pentru Laura.

Sarah, ca de obicei, vedea doar ce trebuie. O luă pe Laura de braț.

– De ce nu îmi prepari o ceașcă de ceai bună? Și apropo, părul tău arată grozav.

25

Sarah Trouvay era o avocată de top cu o carieră împlinită, doi băieți mici, sănătoși și zgomotoși și un soț arhitect bine făcut. Avea și un talent aparte și surprinzător pentru yodelling, ceea ce îi adusese o mulțime de aprecieri în rolul Mariei din *Sunetul muzicii,* piesa montată la școală. Ea și Laura se cunoscuseră la școală și rămăseseră prietene apropiate încă de atunci. Nu apropiate în termeni geografici sau de întâlniri frecvente. Rareori se vedeau sau vorbeau mai mult de două sau trei ori pe an. Dar legătura dintre ele, ce se înfiripase la o vârstă fragedă, deși fusese temperată de-a lungul timpului din cauza diverselor suișuri și coborâșuri, rămăsese una durabilă, pe cât era una de încredere. Sarah văzuse cum tânăra Laura, isteață, deșteaptă și curajoasă dispăruse treptat, din cauza unei căsnicii nefericite și a neîncrederii în sine. Dar nu renunțase niciodată la speranța că, într-o zi, adevărata Laura va renaște în glorie, victorioasă, strălucind și plină de culoare.

– Ce Dumnezeu faci aici? întrebă Laura în timp ce umplu ibricul.

– Ei bine, poate că cele șase mesaje de neînțeles pe care mi le-ai lăsat în mesageria vocală, dis-de-dimineață, la beție, au o legătură cu asta.

– O, Doamne! Așa am făcut, nu-i așa?

Laura își ascunse fața în palme.

– În mod sigur. Și acum vreau să aflu totul. Fiecare detaliu murdar. Și cred că o să începem cu „Bietul Graham". Cine naiba e „Bietul Graham"?

Laura îi povesti aproape totul. Începând cu rochia, care încă atârna pe jumătate afară din coșul de gunoi și terminând cu a doua sticlă de prosecco, ce se afla în fața focului. Restul nopții – inclusiv telefoanele – fuseseră șterse cu totul de uitarea de după beție.

– Bietul Graham, putea Sarah să aprobe acum. Ce te-a făcut să ieși cu el în oraș de la bun început?

Laura păru puțin jenată.

– Ei, nu știu. Poate pentru că m-a invitat. Nimeni altcineva n-a făcut-o. Mereu a părut suficient de drăguț. Nu părea nimic în neregulă la el.

Sarah scutură din cap dezaprobator.

– Faptul că nu are nimic în neregulă nu îl transformă în Domnul Perfect.

Laura oftă. Ce bine ar fi dacă nu s-ar mai gândi la Domnul Greșit și Domnul Perfect. Își ascunse din nou fața în mâini.

– Să-l ia naiba pe grădinarul acela nenorocit!

O spusese cu voce tare, înainte să se poată abține.

– Cine?

Laura zâmbi jalnic.

– A, nimic. Vorbeam singură.

– Să știi că acesta e primul semn.

– Primul semn de ce?

– Menopauză!

Laura aruncă cu un biscuit în ea.

– Trebuia să știu că nu avea cum să meargă când a început să tot vorbească despre mersul nordic.

– Încerca să te impresioneze cu bastonul lui!

Sarah râse cu poftă și nici măcar Laura nu putu să-și rețină un chicotit vinovat.

Iar apoi îi spuse despre sărutul de pe verandă. Acel sărut groaznic, interminabil.

Sarah se uită la ea și ridică din umeri a exasperare.

– Ei bine, la ce Dumnezeului te așteptai? Nu îți place de el. Nu ți-a plăcut niciodată. Era normal să fie ca și când ai fi sărutat o bucată de carton!

Laura scutură din cap empatic.

– Nu. A fost mult, mult mai rău. Cartonul ar fi fost infinit de preferat. Își aminti cu dezgust de melc. Și mult mai puțin ud.

– Laura, sincer, de ce nu i-ai oferit doar obrazul sau, dacă nu, de ce nu te-ai retras puțin mai repede?

Obrajii Laurei se roșiră de râs și jenă.

– N-am vrut să fiu nepoliticoasă. Și, oricum, buzele lui s-au lipit de fața mea ca un modul lunar care a andocat.

Sarah nu se putu abține să nu râdă. Laura se simțea prost. Bietul Graham! Nu merita să fie ridiculizat. Își aminti privirea-i uimită când se desprinsese în sfârșit de ventuza lui și cum mormăise un la revedere, înainte să fugă în casă și să trântească ușa în urma ei. Bietul Graham! Dar asta nu însemna că mai voia să îl vadă vreodată.

– La naiba cu Bietul Graham! Sarah mereu reușea mereu să-și dea seama ce gândea Laura. Zi mai degrabă „Biata Laura". Sărută prost și nu se descurcă cu bastonul. Clătește-ți gura și treci mai departe!

Laura nu se putea abține să nu zâmbească, dar chiar când începu să-și recapete buna dispoziție, o amintire o păli ca un vâslaș nervos.

– Rahat!

Se lăsă pe scaun și încă o dată își acoperi fața cu mâinile.

Sarah așeză cana de ceai, pregătită pentru următoarea dezvăluire.

– Freddy! mormăi Laura tristă. M-a găsit în dimineața asta.

– Și?

– M-a găsit de dimineață, cu fața lipită de canapeaua udată de salivă, cu machiajul distrus și înconjurată de sticle goale și două pahare. Două, Sarah! O să creadă că Graham „a trecut pe-aici pentru o cafea"!

– Ei bine, oricât de puternice ar putea fi dovezile, sunt doar circumstanțiale. Și oricum, ce contează ce crede Freddy?

– O să creadă că sunt o târfă beată!

Sarah zâmbi și vorbi blând și încet, ca și când s-ar fi adresat unui copil mic:

– Ei bine, dacă contează atât de mult, spune-i ce s-a întâmplat cu adevărat.

Laura oftă dezamăgită.

– Atunci chiar o să mă creadă o „bătrână uscată și scofâlcită".

– Exact! Sarah lovi cu palmele pe masă. Gata cu smiorcăielile și nostalgiile. Hai sus, scofâlcito, aranjează-te ca să arăți prezentabil. După ce că m-ai chemat de la serviciu ca să-ți ascult văicăreala jalnică și plictisitoare, ai putea cel puțin să mă scoți la prânz. Și nu vreau doar un sandvici, vreau o masă ca lumea. Și o budincă!

Laura lovi în joacă, ușor, capul lui Sarah când trecu pe lângă ea, la ieșirea din bucătărie, ciufulindu-i tunsoarea și coafura perfecte. Imediat după asta, Freddy intră pe ușa din spate.

Sarah se ridică și îi zâmbi larg, oferindu-i mâna.

– Bună, din nou. Mă tem că nu m-am prezentat cum trebuie. Sunt Sarah Trouvay, o veche prietenă de-a Laurei.

Freddy îi întinse mâna, dar n-o privi în ochi, întorcându-se în schimb spre chiuvetă ca să umple ibricul.

– Freddy. Am intrat doar ca să fac o cafea. Vrei și tu una?

– Nu, mulțumesc. Urmează să plecăm.

Tăcerea, deliberată în cazul lui Sarah și jenantă pentru Freddy, fu întreruptă numai de bolborositul apei din ibric. Privind în orice altă parte decât spre Sarah, Freddy văzu rochia Laurei care atârna din coșul de gunoi. O scoase de acolo și o ridică.

– Hmm. Drăguță rochie.

– Da. Pun pariu că Laura a arătat absolut superb în ea.

Freddy păși incomod în cizmele sale noroioase.

– N-am de unde să știu.

Sarah se ridică imediat ce auzi pașii Laurei coborând pe scări.

– Știu că poate nu e treaba mea, dar uneori cineva trebuie să spună ceva, chiar dacă nu este persoana potrivită să facă asta. Noaptea trecută nu a fost cum pare.

Se întoarse să iasă din bucătărie și adăugă peste umăr:

– Doar în caz că ești interesat.

– Nici asta nu e treaba mea, mormăi Freddy abătut în timp ce turna apă fierbinte în cană.

„Minciuna are picioare scurte!“ gândi Sarah.

*

La The Moon is Missing fusese organizat un priveghi pentru un fost antrenor de box și vânzător de cai, de nouăzeci și doi de ani, pe nume Eddy „The Neddy“ O'Regan. Participanții închinaseră deja câteva pahare bune cinstea celui trecut la cele veșnice și era o atmosferă veselă, zgomotoasă și nostalgică. Laura și Sarah reușiseră să se strecoare într-un separeu și, cât timp savurară *saucisse cassoulet* și piure de cartofi, udate cu un pahar de vin de casă roșu pentru Sarah și o cola dietetică pentru Laura, se puseseră la curent cu noutățile. Vorbiseră doar puțin după moartea lui Anthony, iar de atunci Sarah fusese ocupată cu un caz important care abia acum fusese soluționat în instanță.

– Ai câștigat? întrebă Laura.

– Desigur! spuse Sarah, manevrând cu furculița cârnatul mai degrabă moale și tocana de fasole din farfuria ei. Dar lasă asta. Povestește-mi tot.

Laura îi povesti. Îi spuse despre testamentul și scrisoarea lui Anthony, biroul plin de obiecte, despre cum se ascundea de Sunshine și despre cum devenise subiectul celor mai noi și aprinse bârfe locale. Și despre Felicity.

– Vreau să spun că pe de o parte este frumos, casa este minunată, dar dacă iei în calcul depozitul uriaș de obiecte pierdute, cu care vine la pachet, e altă poveste. Cum dracului aș putea să înapoiez toate obiectele alea? E o nebunie. Nu am nici cea mai vagă idee ce să fac cu privire la Sunshine, nu am nicio garanție că website-ul va funcționa și majoritatea localnicilor cred că sunt o tipă interesată numai de bani. O să ajung să trăiesc într-o casă plină de șoareci, alături de obiectele pierdute de alți oameni, și când o să mor, la o sută patru ani, vor trece luni de zile până când o să observe cineva, iar când o să spargă ușa și mă vor găsi, voi fi deja una cu canapeaua.

– Și n-ar fi pentru prima oară, răspunse Sarah făcând semn cu ochiul.

Apoi lăsă din mână cuțitul și furculița și dădu farfuria la o parte.

– Laura. Draga mea, adorabilă, amuzantă, isteață și extrem de enervantă Laura. Ai primit o casă mare și superbă, plină de comori, cu un grădinar arătos la pachet. Anthony te-a iubit ca pe o fiică și ți-a încredințat tot ce avea el mai valoros și în loc să zburzi de bucurie, tu stai aici și te plângi. El a crezut în tine, eu mereu am crezut în tine. Tu nu te ascunzi doar de Sunshine, te ascunzi de tot. Și a sosit vremea să nu te mai ascunzi și să începi să trăiești viața din plin. Și la dracu' cu ce crede lumea, adăugă ea, în final.

Laura luă o gură din cola ei dietetică. Nu era convinsă. Și se temea să nu mai dezamăgească încă o persoană care o iubea.

Sarah privi chipul tulburat al prietenei sale. Se întinse și își puse mâna peste cea a Laurei. Venise vremea pentru unele adevăruri dure, care trebuiau spuse demult.

– Laura, trebuie să lași trecutul în urmă. Meriți să fii fericită, dar trebuie să lucrezi la asta. Stă în puterea ta. Aveai șaptesprezece ani când l-ai cunoscut pe Vince, erai încă un copil, dar acum ești o femeie în toată firea, așa că fă bine să începi să te porți ca una. Nu te mai pedepsi pentru lucrurile pe care le-ai făcut atunci, dar nici nu le

folosi drept scuză. Acum ai șansa să îți construiești o viață foarte bună. Ia-o de coarne și dă-i înainte!

Sarah se dădu înapoi ca să analizeze impactul cuvintelor ei. Era poate singura persoană din lume care putea și voia să îi vorbească Laurei astfel. Se hotărâse să dea de urma femeii care încă era acolo, undeva înăuntru, și să o scoată la suprafață. Cu forța, dacă era nevoie.

– Îți dai seama că toate îl plăceam pe Vince pe atunci? Laura o privi neîncrezătoare. Serios. Nu erai numai tu. Era chipeș, conducea o mașină rapidă și fuma Sobranie. Ce-și putea dori o fată mai mult? Toate credeam că era o partidă fantastică. A fost doar un ghinion că te-a ales pe tine.

Laura zâmbi.

– Mereu ai fost o isteață nesuferită.

– Da, dar am dreptate. Nu-i așa? Haide, Laura! Poți mai mult de-atât! Când te-ai transformat în așa o fricoasă? Asta e o ocazie care apare doar o dată în viață, o oportunitate fantastică de douăzeci și patru de carate, la care majoritatea oamenilor doar visează. Dacă renunți la asta de frică, n-am să ți-o iert niciodată. Dar, mai important, tu nu ți-o vei ierta! Sarah ridică paharul pentru un toast. Și prin faptul că e o chestie nebunească, ți se potrivește perfect. Mereu ai fost complet dusă cu sorcova!

Laura zâmbi. Asta fusese porecla pe care i-o dăduse Sarah cu mulți ani în urmă la școală, când viața încă era incitantă și plină de posibilități.

– Măgăriță ce ești... mormăi ea.

– Pardon?

Chiar și Sarah cea imperturbabilă păru puțin șocată. Laura zâmbi.

– Eu, nu tu.

– Mi-am dat seama de asta. Sarah îi zâmbi înapoi.

Laura realiză treptat că viața încă era incitantă și plină de posibilități, posibilități la care visase ani de zile, în loc să încerce să le transforme în realitate. Avea multe de recuperat.

– Dar Sunshine? întrebă ea. Ai vreun sfat?

– Vorbește cu ea. Are sindrom Down, nu e proastă. Spune-i ce simți. Găsește o soluție. Și dacă tot ai început, spune-i ce s-a întâmplat cu adevărat la întâlnirea ta. Dacă tu nu îi vei spune lui Freddy, sunt destul de sigură că ea o va face.

Laura clătină din cap.

– Poate, dar lui nu-i pasă, oricum. Ai auzit ce a spus când ai sugerat că ne-am fi ținut de prostii în cămară. „Nicio șansă."

– Of, Laura! Uneori poți să fii tare grea de cap.

Laura își înfrână pornirea de a-i înfige o furculiță în dosul palmei.

– Îl mai ții minte pe Nicholas Barker de la școala de băieți?

Laura își aminti de un băiat înalt, cu pistrui, cu brațe puternice și pantofii zgâriați.

– Mereu mă trăgea de păr în autobuz sau mă ignora complet.

Sarah zâmbi.

– Era timid. Făcea asta pentru că te plăcea!

Laura mormăi:

– O, Doamne. Parc-am fi în clasa a cincea.

– Vorbește în numele tău. Dar eu tot cred că ai mult teren de recuperat. Mai ales dacă îl placi pe Freddy la fel de mult pe cât e limpede că te place el. Și acum aș vrea niște budincă!

Sarah chemă din pub un taxi, care să o ducă înapoi la gară. În timp ce așteptau taxiul în parcare, Laura își îmbrățișă recunoscătoare prietena.

– Îți mulțumesc că ai venit. Îmi pare rău că am fost așa o pacoste.

– Nu s-a schimbat nimic, glumi Sarah. Acum serios, e în regulă. Ai face la fel pentru mine.

– În mod sigur, nu!

Așa era Laura, mereu făcea o glumă pentru a trece peste complimente. Dar Sarah nu uita niciodată că Laura fusese cea care, cu opt ani în urmă, stătuse într-o cameră de spital, ștergându-i lacrimile, în timp ce soțul lui Sarah, distrus, era în parcarea de afară, fumând țigară de la țigară și plângând. Laura fusese cea care o ținuse de mână când născuse primul copil, o fetiță frumoasă, care a murit înainte să apuce să o vadă. O fată ce ar fi fost botezată Laura-Jane.

Mai târziu în acea după-amiază, Laura merse și o găsi pe Sunshine, care stătea pe banca de peste drum de casă.

– Pot să mă așez? întrebă ea.

Sunshine zâmbi. Un zâmbet cald, primitor, care o umplu pe Laura de vinovăție și rușine.

-Vreau să îți cer scuze, spuse ea.

– Pentru ce?

– Pentru că nu ți-am fost o prietenă bună.

Sunshine se gândi o clipă.

– Mă placi?

– Da, te plac. Foarte mult.

– Atunci de ce te ascunzi?

Laura oftă.

– Pentru că, Sunshine, toate astea sunt noi pentru mine, faptul că locuiesc în casa asta, obiectele pierdute, să încerc să fac ce și-ar fi dorit Anthony. Uneori mă simt confuză și bulversată și am nevoie să fiu singură.

– Și de ce nu mi-ai zis?

Laura îi zâmbi.

– Pentru că uneori sunt o măgăriță proastă.

– Ți-e frică vreodată?

– Uneori, da.

Sunshine îi luă mâna și o strânse în a ei. Degetele ei moi, dolofane erau înghețate. Laura o ridică de pe bancă.

– Hai să bem o ceașcă bună de ceai, spuse ea.

26

– Cred că are nevoie de un biscuit, spuse Sunshine, mângâind cu blândețe ghemotocul de blană și oase, ce părea o corcitură de ogar cu terrier. O privea cu ochi speriați, care oglindeau bătăile pe care le îndurase. Săturându-se să-l tot chinuiască, stăpânii lui îl izgoniseră și trebuise să își poarte singur de grijă. Freddy îl găsise seara trecută întins pe iarbă în fața casei Padua. Fusese lovit de o mașină și avea o rană superficială la șold, pe care Laura o curățase și o pansase în timp ce Freddy ținea câinele ce tremura într-un prosop. Refuzase să mănânce tot ce-i dăduseră, dar băuse puțină apă, iar Laura stătuse cu el toată noaptea, dormind pe un fotoliu în timp ce câinele stătea întins aproape de foc, înfășurat într-o pătură și nemișcat. Laura se mișcă de îndată ce primele licăriri ale zorilor zilei de iarnă pătrunseră prin storurile biroului lui Anthony. Gâtul îi era înțepenit și o durea, după ce petrecuse o noapte ghemuită în fotoliu. Focul era aproape stins, dar câinele nu se mișcase.

„Te rog, Doamne", se gândi ea în timp ce se aplecă pentru a verifica dacă mișcarea sus-jos a păturii erau un semn că rugăciunea i-a fost ascultată. Nimic. Nicio mișcare. Niciun sunet. Dar înainte ca lacrimile care îi inundau ochii să curgă, pătura se smuci brusc. Se auziră o respirație răgușită și un sforăit sonor, pe care Laura nu le sesizase cât timp dormise.

Sunshine fusese în culmea fericirii dimineața când sosise și descoperise că aveau un oaspete canin. Laura nu o văzuse nicicând mai

plină de viață pe această fată mai degrabă serioasă. Îl convinseră să mănânce puțin pui gătit și o felie de pâine cu unt. Sunshine îi examină blând trupul scheletic și hotărî să-l hrănească cu tot ce avea la îndemână.

– Nu trebuie să îi dăm să mănânce prea mult odată. Stomacul lui s-a micșorat și, dacă exagerăm, i se va face rău, avertiză Laura.

Sunshine făcu o grimasă prin care reuși să redea admirabil dezgustul față de vomă.

– Poate are nevoie de încă ceva de băut? sugeră ea plină de speranță.

Laura îi înțelegea zelul. Era disperată să facă ceva pentru ca ființa aceea să se simtă mai bine, să se întremeze și să se însănătoșească. Să fie fericită. Dar uneori nu trebuie să faci nimic, oricât de greu ar fi asta.

– Cred că are nevoie doar de odihnă, îi spuse ea lui Sunshine. Învelește-l cu pătura și lasă-l în pace o vreme.

Sunshine „îl înveli" foarte atent preț de vreo zece minute, înainte ca Laura s-o convingă în cele din urmă să o ajute cu website-ul. Freddy sosise mai devreme decât de obicei și îi găsi pe toți în birou.

– Ce face bietul pacient?

Laura nu își putu dezlipi privirea de pe ecran.

– Puțin mai bine, cred.

De la episodul din cămară, stânjeneala dintre Freddy și Laura plutea între ei ca un fum. Laura își dorea cu disperare să clarifice lucrurile cu privire la întâlnirea ei, dar găsea cu greu o cale potrivită de a începe conversația. El se apropie de foc și se aplecă spre pătură. O pereche de ochi mari, rugători, se îndreptară spre el.

Freddy întinse câinelui dosul palmei, ca să-l miroasă, dar acesta tresări dintr-o pornire instinctivă, născută din experiențe amare.

– Hei, hei, ușurel, băiete. Aici nimeni n-o să-ți facă rău. Eu sunt cel care te-a găsit.

Câinele îi ascultă vocea blândă și își scoase ezitant nasul de sub pătură, încercând să-l adulmece. Sunshine urmărea cum interacționau. Își puse ambele mâini în șolduri și scoase un oftat exagerat.

– Ar trebui să se odihnească, spuse ea pe un ton dojenitor.

Freddy ridică mâinile a capitulare și veni la masă, unde Laura era în fața laptopului.

– Deci o să-l păstrezi?

Sunshine răspunse înainte ca Laura să tragă aer în piept.

– E foarte sigur că da, jur pe ce am mai bun că o să-l păstrăm! El s-a pierdut și tu l-ai găsit. Asta facem noi aici, spuse ea, ridicând mâinile în aer ca să întărească spusele. Dură ceva până când gândirea ei ajunse din urmă sentimentele, dar când o făcu adăugă cu fermitate:

– Dar nu o să-l dăm înapoi.

Se uită când la Freddy, când la Laura, așteptând o confirmare. Freddy îi făcu semn cu ochiul și zâmbi.

– Nu-ți face griji, Sunshine. Nu cred că îl vrea cineva înapoi. Dar apoi adăugă, de parcă își aminti brusc de poziția sa în casă: Desigur, este decizia Laurei.

Laura privi spre mormanul înfășurat în pătură care încă se cocea lângă foc fără să-și dea seama că, imediat ce trecuse pragul, se afla în siguranță. Din acel moment, devenise al ei.

– Va trebui să-i dăm un nume, spuse ea.

Din nou, Sunshine era deja cu un pas înainte.

– Se numește Carrot[1].

– Chiar așa? spuse Freddy. Și asta pentru că...?

– Pentru că a fost lovit de mașină în noaptea întunecată, pentru că nu a văzut-o.

– Și? continuă Freddy, înclinând capul întrebător.

– Morcovii te ajută să vezi pe întuneric.

---

[1] Morcov, în limba engleză (n.red.)

Sunshine își susținu argumentația vorbind tare și rar, ca un turist englez într-o țară străină.

După ceașca bună de ceai, pe care Sunshine îi dădu voie Laurei s-o prepare în timp ce ea îl veghea pe Carrot, Freddy ieși afară, ca să lucreze în grădină, iar Laura și Sunshine își îndreptară atenția spre Colecționarul de Obiecte Pierdute. Laura demarase misiunea herculeană de a introduce detaliile tuturor obiectelor pierdute într-o bază de date care putea fi accesată prin intermediul website-ului. Sunshine selecta obiecte de pe rafturi și din sertare. Odată ce Laura introducea detaliile unui obiect, acesta era marcat cu un abțibild în formă de stea aurie, din cele ce se găseau în pachete de câte cincizeci, la poștă. Cumpăraseră zece pachete, dar acum, că începuseră treaba, Laura era de părere că vor avea nevoie de încă vreo câteva pachete bune. Sunshine puse obiectele într-un șir ordonat pe masă: o pensetă, o carte de joc miniaturială (regele de treflă) și un soldățel de plastic. În mână ținea brățara de prietenie[1].

Brățară împletită cu fir roșu și negru.
Găsită în pasajul dintre Fools Green și Maitland Road, 21 mai...

Chloe simți cum gura i se umezește chiar înainte ca primul val de vomă să-i urce pe trahee. Se aplecă să vomite și încercă să nu își murdărească pantofii noi. Pereții de beton ai pasajului amplificară sunetul rușinii și umilinței sale. Toată lumea îl plăcea pe domnul Mitchell. Era cel mai tare profesor din școală. „Băieții vor să fie ca el, iar fetele cu el", îi spusese prietena ei Claire chiar ieri, când trecuse pe lângă ele pe coridor. Nu și Chloe. Nu acum. Voia să fie în oricare alt loc, dar nu cu el. Domnul Mitchell („Spune-mi Mitch – n-o să spun nimănui dacă nici tu nu spui") preda muzică, iar la început și ea ar fi

[1] Brățară confecționată din lână împletită sau bumbac, pe care tinerii și-o oferă unii altora în semn de prietenie. Acest tip de brățări a devenit popular pentru prima oară în anii '70, în Statele Unite ale Americii. (n.red.)

dansat pe orice melodie cântată de el. Avea darul inestimabil de a fi plauzibil. Dacă mai adaugi și un chip frumos și un farmec șiret, reiese că era imposibil să nu-l adori pe domnul Mitchell. Chloe o implorase pe mama ei s-o lase să ia lecții de muzică, pe care știa că domnul Mitchel le preda în privat. Acasă la el. Mama ei fusese surprinsă. Fiica ei era o fată tăcută, fericită să cânte mai degrabă într-un cor, unde se pierdea în mulțime, decât să fie în fața scenei. Era o „fată bună". O fată „drăguță". Era greu să facă rost de bani pentru lecții de pian, dar poate că mama ei se gândise că vor fi folositoare, dacă aveau s-o facă pe Chloe să capete mai multă încredere în ea. Iar domnul Mitchell era un profesor de-a dreptul extraordinar. Chiar părea să îi pese de elevii lui, nu era ca alți profesori de la școală, care doar își țineau orele, luau banii și plecau.

La început totul fusese incitant. Faptul că-i susținea privirea puțintel cam mult, în clasă, zâmbetul afișat în direcția ei. Era specială pentru el, era sigură. În drum spre prima oră de muzică era emoționată toată. În timp ce se îndrepta spre casa lui își dăduse cu luciu de buze, roz și strălucitor: „Buze pasionale". Și apoi și-l șterse din nou. În timpul celei de-a treia lecții, o pusese să stea lângă el la pian. Mâna lui pe coapsa ei era incitantă, excitantă. Dar era ceva în neregulă. Ca și cum ai lua-o pe o scurtătură pe o alee întunecată, noaptea târziu. Știi că nu ar trebui. Știi că e periculos, dar poate că de data asta, totul va fi bine. La următoarea întâlnire stătuse în spatele ei și își pusese mâinile pe pieptul ei, încet, mângâietor. Spusese că trebuia să verifice dacă respiră corect. Fantezia copilărească și romanțată fusese înlocuită de realitatea sordidă a mâinilor lui ce-o pipăiau și de respirația lui fierbinte, sacadată, în urechea ei. Așa că de ce se întorsese acolo? Chiar și după toate astea, ea tot se întorsese. Cum să nu se fi întors? Ce i-ar fi spus mamei sale? Ea își dorea asta la fel de mult ca el. Asta îi spusese el, iar

ea căzuse în capcana adevărului precar din vorbele lui. La început așa fusese, nu-i așa?

Corpul era încă marcat de durerea fizică, amplificată de faptul că retrăia în minte întâmplările. Spusese nu. Țipase nu. Dar, poate, doar în mintea ei și nu cu voce tare. Trupul care fusese numai al ei se pierduse pentru totdeauna, luat cu forța sau dăruit, nu era sigură. Își șterse din nou gura și atunci îi atrase atenția brățara de prietenie. El i-o dăduse la finalul primei lecții pentru că, spusese el, vor deveni prieteni foarte speciali. Și-o rupse de la mână și o aruncă. Trupul îi fusese luat cu forța. Acum era sigură.

Sunshine strânse tare brățara în mână. Laura nu o văzu tresărind. Ochii îi erau concentrați pe ecranul din fața ei, degetele bătând de zor pe tastatură.

Sunshine făcu un semn spre Carrot, ducând degetul la buze, și aruncă brățara în foc. Se întoarse spre sertare ca să mai aleagă obiecte.

Sus pe raftul său, cutia metalică de biscuiți încă își aștepta steaua aurie.

27

– Să fac o ceaşcă bună de ceai când vine omul acela plictisit, cu duba? întrebă Sunshine, vrând să se facă utilă.

Laura dădu din cap neatentă, fiind preocupată să găsească un loc pentru pomul de Crăciun uriaş, care stătea vlăguit pe hol, răspândindu-şi acele pe podea. Freddy susţinea că, potrivit măsurătorilor sale, rămâneau treizeci de centimetri între vârful pomului şi tavan, odată ce pomul avea să fie aşezat la locul său, şi se dusese în magazie după suportul de metal, ca să demonstreze că are dreptate, înainte să işte o ceartă teribilă. Ceva mai târziu, avea să vină un om ca să instaleze internetul.

– Nu vă putem preciza o oră, îi spusese Laurei femeia de la relaţii cu clienţii, dar vă putem oferi o fereastră de timp între 10.39 dimineaţa şi 15.14 după-amiaza.

Sunshine privea ceasul de pe hol, atât cât putea zări din el, printre crengi. Laura o învăţase în sfârşit să citească ora – mai mult sau mai puţin – iar Sunshine repeta cu fiecare ocazie ce se ivea, transformând asta în noua ei obsesie. Curios ce era cu toată agitaţia asta, Carrot îşi părăsise aşternutul confortabil de lângă foc şi pornise să cerceteze zona.

Fu de-ajuns să arunce o privire la pădurea din hol, ca s-o ia la picior înapoi spre birou. Freddy se întoarse cu suportul şi, căzând de acord că holul era probabil singurul loc pe măsura înălţimii şi grosimii considerabile a pomului, făcea împreună cu Laura manevre

ca să-l fixeze pe poziție sub ghidajul mai degrabă haotic al lui Sunshine, când deodată sună soneria și Sunshine fugi să răspundă, lăsându-i pe Laura și pe Freddy prinși într-o îmbrățișare stranie, cu un conifer uriaș.

Bărbatul care aștepta la intrare afișa un aer de superioritate nejustificat în vreun fel de statut, aspect, educație sau abilități. Era, pe scurt, un nesuferit arogant. Un nesuferit arogant și scund. Sunshine nu știa asta încă, dar o simțea.

– Tu ești tipul plictisit, cu duba? întrebă ea precaută.

Bărbatul îi ignoră întrebarea.

– Am venit să o văd pe Laura.

Sunshine se uită la ceas.

– Ai venit prea devreme. E doar ora zece. Nu ești în fereastră.

Bărbatul îi aruncă aceeași privire ca puștii de la școală, atunci când o înjurau, o împingeau și o îmbrânceau la locul de joacă.

– Ce naiba zici acolo? Vreau doar s-o văd pe Laura.

O împinse și trecu de ea în hol, unde Laura și Freddy încă se luptau cu pomul. Sunshine îl urmă înăuntru, supărată.

– E tipul plictisit cu duba, anunță ea, și nu e foarte amabil.

Laura dădu drumul pomului. Luat pe nepregătite, Freddy fu aproape dărâmat de greutatea lui, și îl lăsă să cadă. Pomul trecu la câțiva centimetri de intrus, ceea ce-l determină pe acesta să strige furios:

– Iisuse Hristoase, Laura! Ce dracului încerci să faci? Să mă omori?

Laura se întoarse cu fața spre el și îl înfruntă ca niciodată până atunci, privindu-l fix și cu un calm de oțel.

– Ar fi o idee.

Era limpede că bărbatul nu se aștepta la această nouă versiune a Laurei, iar ea părea să se bucure văzându-l tulburat. Freddy era intrigat de această nouă întorsătură a evenimentelor, dar încerca din răsputeri să pară indiferent, iar Sunshine se întreba cum se făcea că, dacă Laura chiar îl cunoștea pe omul plictisit cu duba, îi ceruse să

vină la Padua, deși era un tip infiorător. Cu siguranță, ea n-avea să-i prepare o ceașcă bună de ceai. Laura detensionă în sfârșit situația.

– Ce vrei, Vince? oftă ea. Mai bine intră în bucătărie.

În timp ce o urmă prin hol, el nu putu să reziste tentației de a-l măsura pe Freddy din cap până-n picioare, iar Freddy îi aruncă o privire dură.

În bucătărie, Laura nu-l servi cu nimic, oferindu-i doar ocazia de a-și explica prezența, pe scurt.

– Nu primesc nici măcar o cană de ceai? o întrebă el pe un ton lingușitor pe îl auzise de atâtea ori folosindu-l în dormitor, când erau proaspăt căsătoriți, și-și dorea altceva, nu ceai. Gândindu-se la asta, simți un fior. Fără îndoială că Selina, tipa de la Service, era deja al naibii de familiară cu acest ton. Aproape că îi părea rău pentru ea.

– Vince, de ce ai venit aici? Ce vrei?

El afișă un zâmbet ce se vru seducător, dar mai degrabă o dezgusta.

– Vreau să fim prieteni.

Laura râse cu voce tare.

– Chiar vreau, continuă el, disperarea începând să i se citească în cuvinte.

– Cum rămâne cu Selina?

El se așeză și-și luă capul în mâini. Era atât de teatral[1], încât Laura era tentată să îi ofere niște mustar.

– Ne-am despărțit. N-aș putea s-o iubesc niciodată cum te-am iubit pe tine.

– Norocul ei. Te-a părăsit, așa e?

Vince nu era încă pregătit să renunțe.

– Uite ce e, Laura, te-am iubit mereu.

– Cum, chiar și când îi făceai inspecția tehnică Selinei?

Vince se ridică și încercă să o ia de mână.

---

[1] Joc de cuvinte, termenul *hammy* (teatral) este similar cu *ham* (șuncă). De aici, asocierea cu mustarul. (n.red.)

– A fost doar ceva fizic. Doar sex. M-am gândit mereu la tine, mi-a fost dor de tine și te-am dorit mereu înapoi.

Laura dădu din cap, neîncrezătoare.

– Și nu e ciudat că nu te-ai gândit să mă contactezi până acum? Nicio felicitare de ziua mea, de Crăciun, un telefon. Ia spune-mi, Vince, de ce? De ce acum? Bănuiesc că n-are nicio legătură cu casa asta mare pe care am moștenit-o, nu-i așa?

Vince se așeză la loc, încercând să formuleze un argument coerent. Laura fusese mereu prea deșteaptă pentru el, chiar și când era doar o copilă. Pe-atunci *chiar o iubise*, în felul lui, chiar dacă știa că nu-i de nasul lui, cu educația ei și manierele alese. Totuși, pe atunci încă mai reușea s-o impresioneze. Poate că, dacă ar fi trăit copilul lor sau ar fi reușit să conceapă altul, lucrurile ar fi fost altfel. I-ar fi plăcut să aibă un fiu, cu care să se joace fotbal, sau o fiică, pe care să o ducă la călărie, dar n-a fost să fie, și-n cele din urmă, faptul că n-au reușit să devină părinți a fost încă un lucru care îi despărțise. De-a lungul anilor, Laura s-a maturizat, a devenit mai mult o egală a lui și mai puțin o pereche în sensul marital. A început să-i observe defectele, iar el le exagera voit ca să o enerveze. Era doar un mecanism de apărare. Cel puțin, pe Selina nu o deranja când ținea coatele pe masă sau lăsa colacul de la toaletă ridicat. Ei bine, nu la început.

Laura încă aștepta cu calm răspunsul lui. Calmul ei îl înfurie, așa că masca de bună purtare îi dispăru în cele din urmă de pe chip, dând la iveală adevărata față.

– Am aflat despre întâlnirea ta cu Graham. Mereu ai fost o târfă frigidă, i-o trânti el.

Înainte să vină, și-a propus să nu-și piardă cumpătul. Avea să-i arate Doamnei Prețioase că era la fel de bun ca ea. Dar, ca de obicei, îl înfurise felul ei de-a fi. Faptul că era mai bună decât el.

Pentru Laura fu suficient. Luă obiectul cel mai la îndemână, o cutie de lapte desfăcută, care, spre norocul ei, era aproape stricat, și azvârli conținutul spre fața sarcastică a lui Vince. Rată, dar îl nimeri în piept, împroșcând lichidul rânced peste cămașa de golf și pe

jacheta scumpă din piele întoarsă. Laura căuta mai departe muniție, când ușa de la bucătărie se deschise. Era Freddy.

– E totul în regulă?

Ezitând, ea puse la loc sticla de detergent de vase pe scurgător, trântind-o.

– Da, totul e bine. Vince tocmai pleca, nu-i așa?

Vince trecu în goană pe lângă Freddy, ieșind pe hol, unde Sunshine aștepta, neștiind ce să facă. Se întoarse spre Laura, ca să îi arunce o ultimă insultă, cu aplomb:

– Sper că o să fii foarte fericită în casa ta mare, cu mica ta prietenă retardată și amanțelul tău.

Sunshine, care nu mai era copilul de la locul de joacă, îi răspunse cu un calm admirabil:

– Eu nu sunt retardată, am sindrom dom.

Freddy continuă pe un ton mai degrabă amenințător:

– Nimeni nu vorbește așa cu fetele mele, cară-te și nu te mai întoarce.

Vince nu știuse niciodată când să-și țină gura:

– Că altfel, ce?

La câteva secunde după ce își rosti replica, Vince se ținea cu mâna de nasul însângerat, stând pe spate și străduindu-se să se ridice dintre crengile pomului de Crăciun, ce-l înțepau. Când, în sfârșit, reuși să se țină pe picioare, se îndreptă spre ușă amenințându-i ca va chema poliția și va veni cu avocatul, deoarece a fost agresat grav. Când ieși din casă, din spatele ușii de la birou apăru capul lui Carrot care lătră o singură dată, dar ferm, în urma lui Vince. Cei trei se uitară uimiți la câine. Era primul lui lătrat de când venise la Padua.

– Bravo, băiete! spuse Freddy, aplecându-se să-l mângâie pe urechi. Asta sigur l-a pus pe fugă!

Sunetul soneriei îl făcu pe Carrot să se ducă înapoi în birou, iar Freddy traversă holul și deschise repede ușa, dând peste un tânăr destul de speriat, cu un ecuson de plastic în jurul gâtului și cu o trusă neagră de scule în mână.

– Eu sunt Lee, spuse el, afișând ecusonul. Am venit să vă instalez internetul.

Freddy se dădu la o parte ca să îl lase să intre și Laura îl ghidă pe lângă pomul de Crăciun înclinat, spre birou, de unde Carrot țâșni cu viteza sunetului. Sunshine veni în urma lor, încă pe gânduri și încercând să înțeleagă ce se întâmpla. În cele din urmă, dădu ochii peste cap și oftă puternic.

– Tu ești omul plictisit cu duba! Se uită la ceas. Ești în fereastră.

Lee zâmbi, neștiind ce să spună. Mai avusese parte de misiuni ciudate, iar asta părea să intre aceeași categorie.

– Să îți fac o ceașcă bună de ceai?

Tânărul zâmbi larg. Lucrurile păreau să intre pe un făgaș bun.

– Aș vrea o ceașcă de cafea, dacă e în regulă?

Sunshine clătină din cap.

– Nu fac cafea. Fac doar ceai.

Lee deschise trusa de scule. Până la urmă poate c-ar fi mai bine să termine treaba și să plece.

– Sigur că-ți putem face cafea, interveni Laura în grabă. Cum îți place? Haide, Sunshine – o fac eu și tu poți să te uiți pentru ca data viitoare să știi să o faci singură.

Sunshine se gândi un moment și, amintindu-și de amenințările lui Vince, se lăsă convinsă.

– Atunci când ajunge poliția, o să le pot face lor o ceașcă bună de cafea.

28

The very thought of you.

Cântecul întrerupse somnul Laurei, deși nu-și dădea seama dacă se auzea în vis sau muzica venea din camera dinspre grădină, de la parter. Rămase nemișcată și ascultă, cuibărită în coconul ei din pătură. Liniște. Se strecură ezitând de unde se cuibărise, în aerul rece, cu miros de trandafiri, își puse halatul și se duse la fereastră pentru a lăsa dimineața de iarnă să pătrundă înauntru.

Și văzu o fantomă.

Se uită afară prin geamul înghețat, nevenindu-i să-și creadă ochilor: era o umbră, sau poate o siluetă străvezie, ca firele de păianjen întinse între tufele de trandafiri, ce tremurau în aerul înghețat. Laura scutură din cap. Nu era nimic. Simțul realității se defectase, imaginația îi zburda liberă, iar rațiunea se contaminase. Asta era. Vizita lui Vince o tulburase. Intrase cu picioarele-i murdare în viața ei nouă și frumoasă. Dar plecase, își spuse, și era puțin probabil să se întoarcă. Zâmbi, amintindu-și cu satisfacție de laptele acrit care-i mânjise tricoul și de groaza ce i se întipărise pe chip când se zvârcolea ca o țestoasă răsturnată între crengile bradului. Dar poate exista și-un alt motiv al neliniștii ei. Freddy.

El o numise „fata lui". Se simțise ridicol, periculos de flatată. Reluase momentul iar și iar în minte, dar o voce enervantă și persistentă o avertiza să nu fie așa de proastă. Nici nu îndrăznea să se mai gândească la asta. Era timpul pentru o ceașcă de ceai.

La parter, mirosul pomului de Crăciun se simțea în fiecare cameră. Era minunat. Pomul însuși strălucea și licărea de la beteală, globuri și tot felul de ornamente pe care Laura le găsise într-o cutie din pod. Anthony împodobea mereu pomul de Crăciun, dar al lui era de obicei unul mai modest și majoritatea ornamentelor fuseseră rareori folosite. Laura puse două felii de pâine în prăjitor și își turnă o ceașcă de ceai. Zgomotele din bucătărie îl făcură în sfârșit pe Carrot să-și părăsească culcușul de lângă șemineul din birou și să se așeze la picioarele Laurei, așteptându-și micul dejun compus din pâine prăjită și ouă jumări.

În ciuda eforturilor lor de a-l îngrășa, acesta abia își „îngroșase pielea", cum spunea Freddy. Dar acum arăta mult mai fericit și începea să vadă viața mai degrabă ca pe o aventură, decât ca pe un calvar înspăimântător. Azi, Sunshine făcea împreună cu mama ei cumpărăturile de Crăciun, iar Freddy plecase să-și viziteze sora și pe familia acesteia în Slough. Îi spusese Laurei că această vizită dinaintea Crăciunului era suficientă ca să-și păstreze imaginea de „bunul frate mai mare", cu condiția ca vizita să fie asezonată cu cadouri generoase (de preferat, în bani gheață) pentru nepoata-i nerecunoscătoare și nepotul cel morocănos.

Laura își goli ceașca de ceai și își șterse de pe degete firimiturile de pâine prăjită. Poate că îi va prinde bine o zi petrecută de una singură. În plus, îl avea pe Carrot, al cărui cap blând i se odihnea în poală. După o plimbare rapidă prin grădina înghețată, ce-i permisese lui Carrot să își înalțe piciorul la mai mulți copaci și Laurei să verifice de spirite, fantome sau spectre grădina de trandafiri, aprinse focul în birou, iar câinele se așeză din nou în patul său, cu un oftat mulțumit. Ea scoase o cutie de pe unul dintre rafturi și vărsă conținutul pe masă. Laptopul piui revenind la viață și marele departament virtual de obiecte pierdute, ale căror Colecționară era acum, își deschise ușile. Laura luă primul obiect pe care îi căzură ochii.

Umbrelă de copii, cu inimi albe și roșii.
Găsită la statuia Alice în Țara Minunilor, Central Park, New York, 17 aprilie...

Lui Marvin îi plăcea să fie ocupat. Îi oprea gândurile rele să i se strecoare în cap, precum furnicile negre care se năpusteau pe cadavrul unei păsări moarte. Medicamentele date de medic ajutau uneori, dar nu mereu. Când se îmbolnăvise prima oară, obișnuia să își îndese ghemotoace de vată în urechi, să se apuce de nas și să își țină ochii și gura perfect închise. Se gândise că dacă toate găurile din capul lui erau blocate, gândurile nu puteau să intre. Dar trebuia să respire. Și indiferent cât de mică era deschizătura dintre buzele sale, gândurile rele mereu reușeau să se strecoare. Dar dacă era foarte ocupat, se țineau la distanță. Ca și vocile.

Marvin era omul cu umbrela. Lua toate umbrelele stricate care erau aruncate la gunoi la Unitatea de obiecte pierdute în tranzit din New York și le repara în camera întunecată și dărăpănată, singurul lui cămin.

Încă nu ploua, dar se anunțase ploaie. Marvin iubea ploaia. Spăla lumea până o curăța și făcea totul să strălucească, făcea iarba să miroasă divin. Nori de culoarea fumului pe care îl scot armele se adunau pe cerul albastru de deasupra. Nu mai era mult. Marvin era un uriaș. Mergea pe Fifth Avenue, cizmele lui grele loveau trotuarul și haina lui lungă, cenușie îi flutura în spate ca o pelerină. Pletele lui împletite, negre și sălbatice erau presărate cu alb și ochii nu-i stăteau niciodată locului, clipeau ca ochii unui mustang speriat.

– Umbrele gratis!

Central Park era locul unde-i plăcea cel mai mult să lucreze. Folosea intrarea de pe 72 Street și se îndrepta spre Conservatory Water. Îi plăcea să privească vaporașele de pe iaz, ce pluteau pe apă ca lebedele. Sezonul bărcilor de-abia

începuse și, deși stătea să plouă, o flotă de dimensiuni considerabile pornise în larg. Locul obișnuit al lui Marvin era lângă statuia lui Alice în Țara Minunilor. Copiii care se jucau acolo nu păreau să fie deranjați de el, așa cum erau unii adulți. Poate credeau că arată și el ca un personaj de poveste. Azi nu erau copii. Marvin își puse jos geanta cu umbrele, lângă cea mai mică ciupercă de pe sculptură, chiar când primii stropi de ploaie începură să lase urme sub formă de buline pe pălăria netedă, de bronz.

– Umbrele gratis!

Vocea lui profundă bubui ca tunetul prin ploaie. Oamenii treceau în grabă pe lângă el și întorceau privirea când le oferea unul dintre darurile sale. Nu putea să înțeleagă. Doar încerca să fie o persoană bună. Umbrelele erau gratuite. De ce oamenii îl evitau temători, de parcă ar fi fost însuși diavolul? Oricum, rămase pe poziții.

– Umbrele gratis!

Un tip tânăr pe un skateboard se opri în fața lui. Ud leoarcă, doar în tricou, jeanși și ghete de baseball, rânjea ca pisica Cheshire care trăgea cu ochiul peste umărul lui Alice. Luă umbrela pe care o oferea Marvin și îi strânse palma în semn de recunoștință.

– Mersi, omule!

Se îndepărtă în grabă cu placa lui, stropind prin bălțoace, ținând o umbrelă roz uriașă. Ploaia încetini, iar oamenii din parc își încetiniră și ei pasul. Marvin nu o văzu la început. O fetiță într-o pelerină de ploaie roșie. Îi lipsea unul dintre dinții din față și avea pistrui pe nas.

– Bună, spuse ea. Eu sunt Alice, ca statuia. Arătă spre plăcuța indicatoare. Marvin se aplecă pentru a o putea vedea mai bine și îi oferi mâna.

– Eu sunt Marvin. Încântat să te cunosc.

Era britanică. Marvin recunoscu accentul de la televizor. Mereu se gândise că Marea Britanie ar fi fost un loc bun pentru el, cu dinții săi strâmbi și dragostea sa pentru ploaie.

– Alice, aici erai! Ce ți-am spus să nu vorbești cu străinii?

Femeia care li se alăturase se uita la el de parcă ar fi urmat să muște.

– Nu e un străin. El e Marvin.

Marvin zâmbi cât putu de bine și îi oferi femeii cel mai frumos obiect din geanta lui.

– Umbrelă gratis?

Femeia îl ignoră. O luă pe Alice de mână și încercă să o tragă de-acolo. Gunoi. Așa îl trata, ca și când ar fi fost un gunoi. Fața lui Marvin se încinse. Perii de pe ceafă se ridicară și urechile începură să-i țiuie. Nu era gunoi.

– Ia-o! urlă el, întinzându-i umbrela.

– Nu mă atinge, idiotule, hâșâi ea și se întoarse, trăgând-o după sine pe Alice, care izbucnise în lacrimi. Imediat ce strânsoarea mamei sale se reduse, Alice se eliberă și fugi înapoi spre sculptură.

– Marvin! strigă ea, dorind cu disperare să îndrepte lucrurile.

Ochii li se întâlniră și, înainte ca mama ei să se întoarcă, Alice îi suflă un sărut. Iar el îl prinse. Înainte să plece acasă lăsă o umbrelă albă cu inimi roșii sprijinită de Iepurele Alb. În caz că ea se va întoarce.

*

Laura căscă și se întinse, stând pe scaun. Se uită la ceas. Trei ore în fața ecranului erau mai mult decât suficiente pentru azi. Avea nevoie de puțin aer.

– Haide, Carrot, spuse ea. E timpul pentru o plimbare.

Afară cerul era cenușiu, ca marmura.

– Se pare că o să plouă, îi spuse ea câinelui care șovăia. S-ar putea să avem nevoie de o umbrelă.

29

Sufrageria părea desprinsă dintr-o poveste. Pe masă se aflau o față de masă albă ca zăpada, din in și șervete. În dreptul fiecărui loc se găseau tacâmuri din argint și pahare de cristal care străluceau sub lumina candelabrului. Era primul ei Crăciun ca stăpână a Padua și Laura voia să fie corectă față de casă. Dacă făcea asta, poate că locuința avea să îi alunge gândurile nepoftite ce i se strecurau în cap ca furnicile negre ce-și fac loc printr-o crăpătură din peretele unei cămări. Pur și simplu, nu putea să scape de senzația că fosta stăpână a casei nu plecase de tot. Scoase pocnitorile de Crăciun[1] argintii și albe din cutia lor de carton și puse câte una pe fiecare șervet perfect împăturit.

În dimineața aceea, chiar și pe întuneric, simți că în dormitor se schimbase ceva. Era același sentiment care îi indicase, copil fiind, în dimineața de Crăciun, că șosetele pe care le atârnase goale la picioarele patului erau pline. Simțea, cumva, schimbarea. Când se îndreptă spre fereastră în picioarele goale, păși pe ceva ce nu părea a fi covorul: ceva moale, tare, ascuțit, neted. Lumina zilei confirmă că sertarele mesei de toaletă fuseseră trase afară și conținutul lor împrăștiat pe podea.

---

[1] Pocnitorile de Crăciun fac parte din obiceiurile ce însoțesc masa de prânz din ziua Craciunului, în Marea Britanie. Acestea au forma unor tuburi de hârtie ce scot un zgomot puternic, atunci când sunt trase de capete. De regulă, în interiorul pocnitorilor se găsesc mici obiecte și câte un bilet pe care este scrisă o ghicitoare. (n.red.)

Laura ridică unul dintre paharele de vin și șterse de pe el o urmă imaginară. Sunshine împreună cu mama și tatăl ei veneau în ziua ce urma la masa de Crăciun. Fratele ei fusese invitat, dar „nu se deranja". Venea și Freddy. Nu știuse dacă să îl invite sau nu, dar o încurajare fermă din partea lui Sarah o convinsese. El spusese „da" și de atunci Laura încercase din răsputeri să-și dea seama de ce acceptase. Ipotezele ei erau numeroase și variate: îl luase prin surprindere; era singur; voia o friptură de curcan la cină, dar nu știa să gătească; nu avea unde să meargă în altă parte; îi era milă de ea. Singura explicație pe care ezita să o accepte era cea mai simplă și cea mai enervantă. Venea pentru că așa voia el.

Poate că o făcuse în somn, ca somnambulii. Făcuse dezodine în somn. Nu era un jaf pentru că nu lipsea nimic. Ieri o găsise pe Sunshine în camera de la grădină dansând pe melodia de Al Bowlly care începuse să o bântuie, noapte și zi.

– Tu ai pornit muzica?

Sunshine dăduse din cap.

– Era deja pornită când am auzit-o și am venit pentru dans.

Laura nu o auzise niciodată pe Sunshine mințind.

– Sunt gata! Sunshine țâșni în sufragerie, uitându-se la ceas. Pregătise plăcinte cu carne și acum bucătăria era plină de făină și zahăr pudră. O urmă pe Sunshine care mărșălui înapoi în bucătărie, sărind de pe un picior pe celălalt bucuroasă, în timp ce Laura scotea plăcintele din cuptor.

– Miros foarte bine, spuse ea, iar Sunshine roși mândră.

– Am venit la țanc, spuse Freddy când intră pe ușa din spate, însoțit de o pală de aer rece ca gheața. E timpul pentru o ceașcă bună de ceai și încă o și mai bună plăcintă cu carne.

În timp ce stăteau în jurul mesei, bând ceai și cu gurile pline de plăcinte cu carne, încă fierbinți, Freddy o privi gânditor pe Laura.

– Care-i treaba? întrebă el.

– Nimic.

Era mai degrabă un reflex decât un răspuns.

Freddy ridică sprâncenele. Sunshine băgă restul de plăcintă în gură și apoi vorbi cu gura plină:

– Asta e o minciună.

Freddy râse cu voce tare.

– Ei bine, zero puncte pentru tact, dar zece din zece pentru sinceritate.

Amândoi se uitară la Laura cu nerăbdare. Ea le spuse. Despre masa de toaletă, muzică și despre silueta umbroasă din grădină. Sunshine nu era impresionată.

– E doar doamna, spuse ea, de parcă ar fi trebuit să fie evident.

– Și despre ce doamnă e vorba? întrebă Freddy, fără să-și ia ochii de la Laura.

– Soția de la nunta Sfântului Anthony. Doamna Florilor.

Se întinse să ia altă plăcintă și o scăpă sub masă pentru Carrot. Freddy îi făcu cu ochiul și spuse:

– Te-am văzut.

Sunshine aproape că zâmbi.

– Dar de ce ar fi încă aici, acum că Anthony nu mai este?

Laura fu surprinsă că luase ideea suficient de în serios încât să întrebe.

– Da. De ce este încă aici şi face dezordine și tulbură pacea? Și după ce i-am oferit așa o nuntă frumoasă?

Laura nu știa dacă Freddy vorbea serios sau nu.

Sunshine ridică din umeri.

– E supărată.

În ciuda scepticismului său, stomacul Laurei se agită ca o mașină de tombolă.

Ziua de Crăciun se ivi luminoasă și însorită, iar când Laura ieși în grădină cu Carrot, dispoziția i se îmbunătăți. Ajunul Crăciunului trecuse fără evenimente, iar Laura fusese și la slujba de la miezul nopții, ținută la biserica locală. Schimbase câteva cuvinte cu Dumnezeu și poate că asta ajutase. Laura și cu Dumnezeu nu se întâlneau prea des, dar el încă era pe lista ei de Crăciun.

Sunshine, împreună cu mama și tatăl ei, sosiră la douăsprezece fix.

– Sunshine a fost gata de la opt, îi spuse mama acesteia Laurei, în timp ce le lua hainele. Ar fi venit aici la micul dejun dacă am fi lăsat-o.

Laura li-l prezentă pe Freddy.

– Ei sunt Stella și Stand.

– Ne spunem „SS", râse Stella. E foarte amabil din partea ta că ne-ai invitat.

Stan zâmbi și îi înmână Laurei o poinsettia și o sticlă de șampanie roz.

– Nimic nu se compară cu un strop de șampanie roz de Crăciun, spuse Stella, netezind fața rochiei celei bune și verificând în oglinda din hol cum îi stătea părul. Sunshine le oferi cu mândrie un tur al casei, iar Stella și Stan exclamară apreciativ.

În bucătărie, Freddy prepara sosul, pregătea cartofii copți, împungea varza de Bruxelles care fierbea și bea votcă martini. Și, din când în când, o privea admirativ pe Laura. De câteva ori, privirile li se întâlniră și el o fixase cu privirea. Laurei începea să îi fie destul de cald. El ținuse morțiș să se facă util, ca să își arate aprecierea pentru invitație. Ridică paharul spre Laura.

– Dacă ei sunt SS, atunci eu sunt 007.

Masa de Crăciun fu pe cât de reușită putea fi. În peisajul de poveste, presărat cu argint și alb, și strălucire, mâncară prea mult, băură prea mult, traseră de pocnitori și spuseră glume teribile. Carrot se instalase sub masă, apucând resturi din orice mână era dispusă să i le ofere. Laura află că Stella era într-un club de lectură și dansa flamenco, iar Stan făcea parte din echipa de darts a pub-ului local. În prezent, erau pe locul doi în ligă și, dacă mai câștigau trei meciuri, sperau să ia campionatul. Dar adevărata pasiune a lui Stan era muzica. Spre încântarea lui Freddy, paleta de preferințe a acestuia era amplă și includea multe genuri, de la David Bowie la Art Pepper, The Proclaimers, la Etta James. Era ușor de înțeles de unde provenea iubirea lui Sunshine pentru muzică și dans.

În timp ce Laura, Sunshine și Stella debarasau masa, curățând mai apoi bucătăria, ce arăta acum ca după un bombardament, Freddy și Stan stăteau așezați pe scaunele lor ca două sufleuri răsuflate.

– A fost cea mai bună cină de Crăciun în ani de zile. Stan își frecă burta cu afecțiune. Dar să nu-i spui doamnei, adăugă el, făcându-i cu ochiul lui Freddy.

Carrot ieșise de sub masă și dormea mulțumit lângă Freddy. Acesta din urmă îi turnă lui Stan un pahar de whisky.

– Și, e așa de grozav pe cum pare să fii conductor de tren? Visul oricărui băiat de școală?

Stan amestecă lichidul de culoarea chihlimbarului din paharul său și îl adulmecă aprobator.

– În cea mai mare parte, da, răspunse el. În unele zile mă simt cel mai norocos om în viață. Dar aproape că renunțasem, înainte să încep cu adevărat.

Își sorbi whisky-ul, ce aducea cu el amintiri pe care se străduise atât de mult să le uite.

– Conduceam singur doar de câteva săptămâni. Era ultima mea cursă pe ziua aia, afară era frig și întuneric și de-abia așteptam să ajung acasă, la cină. Nici nu am văzut-o până când nu a lovit-o cabina de tren. După aceea, nu prea mai aveai ce să vezi din ea.

Mai luă o înghițitură de whisky, de data asta mai mare.

– A fost în ziarul local. Era bolnavă, au zis, stătea prost cu nervii. Aștepta în frig. Aștepta trenul meu. Mare păcat a fost. Avea un copil, o fetiță. O micuță dragă. I-au publicat poza în ziar.

Freddy dădu din cap și fluieră printre dinți.

– Doamne, Stan, îmi pare rău.

Stan își goli paharul și îl puse pe masă.

– E whisky-ul, spuse el. Îmi stârnește sentimentele. A fost cu mult timp în urmă. Slavă Domnului, Stella mi-a băgat mințile în cap și m-a convins să continui să conduc. Stătură în tăcere o vreme și apoi Stan adăugă: Dar niciun cuvânt lui Sunshine. Nu i-am spus niciodată.

– Desigur.

Carrot ciuli urechile, la sunetul pașilor de pe hol. Sunshine intră cu o tavă, urmată de Laura și Stella. Așeză tava pe masă.

– Acum este timpul pentru ceașca bună de ceai și plăcinte cu carne și mai bune, spuse ea, arătând spre farfuria plină-ochi. Și vom juca „Conveniences".

La jumătatea primei runde, Sunshine își aminti ceva ce voia să le spună părinților săi.

– Freddy e de rahat.

Freddy aproape că se înecă cu whiskey-ul său, dar Stella răspunse cu un calm admirabil:

– Ce Dumnezeului te face să crezi asta?

– Mi-a spus Felicity. E prietena lui Freddy.

– Nu, nu mai e, mormăi Freddy.

Stan tremura de râs, iar Freddy se simțea evident umilit, dar Sunshine era de neclintit.

– Ce înseamnă asta – de rahat?

– Înseamnă că nu se pricepe prea bine la sărutat.

Fu primul lucru care îi trecu Laurei prin minte.

– Poate că ar trebui să exersezi mai mult, spuse Sunshine cu blândețe, bătându-l ușor pe mână pe Freddy.

Când Sunshine și „SS" s-au dus acasă, casa se scufundă în tăcere. Laura rămase singură cu Carrot. Și cu Freddy. Dar unde era? Dispăruse în timp ce îi condusese pe Sunshine și SS și le făcuse cu mâna. Se simțea ca o adolescentă emoționată, neștiind dacă să se bucure sau să se teamă. Era vinul, își spuse ea. Freddy ieși din camera dinspre grădină și o luă de mână.

– Vino.

Camera era luminată de zeci de lumânări și într-o găleată cu gheață era pusă la răcit o sticlă de șampanie, ce avea alături două pahare.

– Vrei să dansezi cu mine? întrebă Freddy.

Când el puse acul pe disc, Laura se rugă încet la Dumnezeu pentru a doua oară în tot atâtea zile. *Te rog, te rog, să nu fie Al Bowlly.*

În brațele lui Freddy, ea își dori ca Ella Fitzgerald să mai fi improvizat câteva versuri pentru *Someone to Watch Over Me*. Freddy se uită în sus, iar Laura îi urmări privirea până la mănunchiul de vâsc pe care îl legase de candelabrul deasupra capetelor lor.

– Repetiția e mama învățăturii, șopti el.

În timp ce se sărutau, fotografia lui Therese se sparse în tăcere, într-o mulțime de ace de sticlă.

30

Eunice
1989

Fotografiile de pe servantă trebuiau să-l ajute pe Godfery să identifice oamenii, dar nu funcționa tot timpul. Când Bomber, Eunice și Baby Jane intrară în sufrageria însorită, Godfrey dădu să-și ia portofelul.

– Am o întâlnire pe My Bill la 14.45 la Kempton Park.

Grace îl bătu afectuos pe mână.

– Godfrey dragă, e Bomber – fiul tău.

Godfrey se uită la Bomber peste ramele ochelarilor și clătină din cap.

– Aiurea! Nu crezi că mi-aș recunoaște propriul fiu? Nu mai știu cum îl cheamă pe tipul ăsta, dar în mod sigur e agentul meu de pariuri.

Eunice văzu cum în ochii lui Bomber se adună lacrimile, în timp ce-și amintea nenumăratele ocazii în care plasase pariuri pentru tatăl său, care i se adresa cu fermitate, „Nu-i spune mamei". Ea îl luă încet pe Godfrey de braț.

– Ce casă minunată aveți aici și este așa o zi frumoasă! Ați putea să-mi arătați grădinile?

Godfrey zâmbi spre ea, încântat.

– Cu plăcere, domnișoară. Cred că și câinelui meu i-ar prinde bine o plimbare, spuse el, privind-o pe Baby Jane cu un aer ușor încurcat. Deși, trebuie să recunosc, aproape că am uitat că îl am.

Godfrey își puse pălăria pe care i-o dăduse Grace.

– Haide, Bomber, se adresă el lui Baby Jane, e timpul să ne dezmorțim picioarele.

Oricât ar fi fost de jignită Baby Jane pentru că fusese luată drept un mascul cu numele stăpânului său, mască asta destul de bine. Mult mai bine decât reuși Bomber să ascundă tristețea de a fi fost luat drept agent de pariuri. Grace îl mângâie pe față.

– Capul sus, dragul meu. Știu că e greu. Ieri-dimineață s-a ridicat brusc din pat și m-a acuzat că sunt Marianne Faithfull[1].

Bomber zâmbi, în ciuda faptului că era trist.

– Haide, mamă. Mai bine am merge după el, ca să nu dea de bucluc.

Afară, urma de vapori a unui avion brăzda cerul albastru, semănând cu spinarea noduroasă a unui animal preistoric. Așezământul Folly's End nu avea, din păcate, niciun personaj șugubăț[2], însă avea o grădină foarte frumoasă și mare, de care se bucurau rezidenții săi. Grace și Godfrey se mutaseră acolo cu mai bine de trei luni în urmă, când devenise evident că Godfrey nu mai e în toate mințile, iar Grace nu îl mai putea îngriji singură. Din când în când mai revenea la realitate, dar în cea mai mare parte a timpului, vechiul Godfrey era dus cu sorcova. Folly's End era locul perfect. Aveau camerele lor, dar, la nevoie, exista mereu cineva care să-i ajute.

Godfrey se plimba braț la braț cu Eunice, la soare, zâmbind oricărui om pe care-l întâlneau. Baby Jane alerga înaintea lor. Când se opri să urineze, Godfrey clătină din cap și pufni.

– Bine-ar fi dacă ar învăța și câinele ăsta să ridice piciorul. Parcă-l văd în curând îmbrăcat în roz și cântând triluri de primadonă.

---

[1] Cunoscută cântăreață engleză, totodată compozitoare și actriță (n.red.)

[2] Joc de cuvinte. Folly's are o pronunție similară cu *fool* (nebun, șugubăț). (n.red.)

Se opriră în dreptul unei bănci de lemn de lângă un iaz ornamental cu pești și luară loc. Baby Jane se așezase lângă marginea iazului, fascinată de sclipirile și de unduirile argintii și aurii ale crapilor koi, ce se adunau ca să primească mâncare.

– Nici să nu te gândești, o avertiză Eunice. Nu e sushi.

Când Grace și Bomber îi prinseră din urmă, Godfrey îi povestea lui Eunice despre ceilalți rezidenți.

– Îl avem pe Mick Jagger, Peter Ustinov, Harold Wilson, Angela Rippon, Elvis Presley, Googie Withers și pe doamna Johnson, care avea spălătoria de pe strada Stanley. Și n-o să ghicești cu cine m-am trezit în pat ieri-dimineață.

Eunice dădu din cap, nerăbdătoare. Godfrey se opri o clipă și apoi clătină trist din cap.

– Nu, nici eu. Știam adineauri, dar acum s-a dus.

– Ai spus că era Marianne Faithfull, spuse Grace, încercând să-l ajute.

Godfrey râse cu voce tare.

– Ei, asta cred că aș fi ținut minte, spuse el, făcând cu ochiul spre Bomber. Că veni vorba, mi-ai pus pariul?

Înainte ca Bomber să răspundă, Eunice îi atrase atenția asupra unei siluete îndepărtate, cu ochelari de soare enormi și tocuri uriașe, ce venea legănându-se în direcția lor.

– O Doamne! gemu Bomber. Ce naiba vrea?

Portiei îi luă ceva timp ca să ajungă la ei, peste peluză, iar Eunice urmări ușor amuzată cum se chinuia să înainteze. Baby Jane sărise, nepoftită, în poala lui Godfrey și mârâia încet. Godfrey privea spre Portia cum se apropie, cu o ușoară curiozitate și nu da niciun semn c-ar fi recunoscut-o.

– Bună, mami! Bună, tati! cârâi Portia fără entuziasm.

Godfrey se uită în spate, să vadă cu cine vorbea.

– Portia, începu Bomber încet, el nu își amintește mereu...

Înainte să poată termina, ea se așeză lângă Godfrey pe bancă și încercă să îl ia de mână. Baby Jane mârâi cu subînțeles și Portia sări în picioare.

– Ei, pentru numele lui Dumnezeu. Iar câinele ăsta turbat!

Godfrey o îmbrățișă protector pe Baby Jane.

– Nu vorbi așa cu câinele meu, tinerico! Oricum, cine ești tu? Pleacă și lasă-ne în pace!

Portia era albă la față. Condusese treizeci de kilometri din Londra cu o mahmureală groaznică și se rătăcise de trei ori. Și rata prânzul cu tema „genți și curele de designer" de la Charlotte.

– Nu fi așa de ridicol, tati. Știi foarte bine că sunt fiica ta. Doar că nu stau aici non-stop ca să te lingușesc, cum face fiul tău iubit și aghiotanta lui patetică și îndrăgostită. Știi al dracului de bine cine sunt! se răsti ea.

Godfrey nu fu impresionat.

– Tinerico, spuse el, privindu-i fața stacojie, e clar c-ai stat prea mult la soare fără pălărie și asta ți-a afectat simțurile. Fiica mea n-ar folosi un limbaj ca ăsta și nici nu s-ar comporta în halul ăsta. Iar omul ăsta este agentul meu de pariuri.

– Și ea? se răsti Portia, arătând spre Eunice.

Godfrey zâmbi.

– Ea e Marianne Faithfull.

Grace o convinse pe Portia să o însoțească înăuntru ca să bea ceva. Bomber, Eunice, Godfrey și Baby Jane își continuară plimbarea prin grădină. Sub unul dintre meri se afla o masă mică de ceai, iar o doamnă în vârstă, elegantă, sta așezată bându-și ceaiul dintr-o ceașcă, alături de o femeie mai tânără, ce mânca o tartă cu cremă de lămâie.

– Sunt preferatele mele, spuse ea, când o salutară, în trecere. Doriți una? La întinse platoul din sticlă, plin cu prăjituri. Bomber și Eunice refuzară, dar Godfrey se servi. Baby Jane privi dezamăgită. Doamna în vârstă zâmbi și i se adresă însoțitoarei sale: Eliza, cred că ai uitat pe cineva.

Baby Jane primi două.

În casă, o găsiră pe Grace singură.

– Unde e Portia? întrebă Bomber.

– A plecat la Londra foc și pară, spuse Grace. Am încercat să mă înțeleg cu ea, dar...

Ridică tristă din umeri.

– Nu înțeleg cum poate să se comporte în halul ăsta, spuse Bomber.

Grace privi spre Godfrey, care stătea de vorbă cu Eunice, ca să se asigure că n-o auzea.

– Eu pot. Grace îl luă pe Bomber de braț și îl conduse spre canapea. Îmi amintesc când era foarte mică. Oftă cu tristețe, când îi veni în minte fetița cu un zâmbet cu strungăreață și codițe inegale. A fost mereu fetița lui tata.

Bomber îi luă mâna și i-o ținu strâns.

– Și acum e pe care să-l piară, continuă Grace, și poate că pentru prima oară în viața ei de adult, dă piept cu ceva ce nu poate rezolva cu banii ei. I se rupe inima și nu poate face nimic.

– Poate doar să-i rănească pe cei care o iubesc, răspunse Bomber supărat.

Grace îl bătu pe genunchi.

– Pur și simplu, nu știe cum să reacționeze. A plecat de aici în șiroaie de lacrimi, spunând că tatăl ei un pește bătrân și viclean.

Bomber își îmbrățișă mama.

– Lasă, mamă, mereu o să-l ai alături pe „fiul tău iubit".

Chiar când plecau, Godfrey o chemă la el pe Eunice.

– Să-ți zic ceva la ureche, spuse el conspirativ și pe un ton scăzut. Normal că știu că tipa aia era fiică-mea. Dar trebuie să am și eu un avantaj de pe urma bolii ăsteia nenorocite.

31

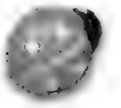

Potrivit lui Sunshine, Freddy „dormise peste noapte“ la Laura. Dar Laura și Freddy nu „*se culcaseră* peste noapte“. Ea dormise cu el, în același pat, dar nu *se culcase* cu el. Laura zâmbi în sinea ei de cât de tipic britanică era, folosind aceleași cuvinte pentru sensuri diferite, fără a spune ce voia să zică. Sex. Nu făcuse sex cu Freddy. Încă. Gata. După doar câteva propoziții, trecuse de la aluzii la contact sexual!

În noaptea de Crăciun, ea și Freddy au dansat, au băut șampanie și au vorbit. Și au vorbit iar și iar. Ea îi povestise despre școală și șervetele pentru tăvi, și despre Vince. Îi povestise despre copilul pe care l-a pierdut, iar el a tras-o mai aproape, și despre poveștile scurte pe care le-a scris pentru *Feathers, Lace and Fantasy Fiction,* iar el a râs cu lacrimi. El îi povestise despre fosta lui logodnică, Heather – o consultantă în recrutare, care-și dorea căsătorie și copii, ceea ce el nu-și dorea. Cel puțin, nu cu ea. Îi spusese de ce și-a vândut mica firmă de consultanță IT (spre consternarea lui Heather, și picătura care a umplut paharul și a pus capăt relației lor) ca să devină grădinar. Se săturase să mai privească lumea printr-o fereastră, în loc să trăiască afară, în mijlocul ei. Laura i-a spus în sfârșit despre Graham și întâlnirea lor dezastruoasă, iar după o mică ezitare și încă un pahar de șampanie, chiar și despre sărut.

El zâmbise.

– Ei bine, cel puțin încă nu ai fugit la etaj ca să-ți clătești gura, așa că iau asta drept un semn bun. Și sper că ai păstrat rochia aia!

Tăcu o clipă.

– Până la șaptesprezece ani, mi-a fost jenă să sărut o fată, din cauza asta, spuse el, atingând ușor cicatricea pe care o avea la gură. M-am născut cu buză de iepure, iar chirurgul nu și-a făcut prea bine treaba...

Laura se aplecă și îl sărută ușor pe gură.

– Ei bine, e clar că n-ai probleme tehnice.

Freddy îi spuse totul despre Felicity, o întâlnire pe nevăzute aranjată de tipa în a cărei grădină lucra de mai mulți ani. Ea jurase că se vor înțelege „de minune". Nu a fost cazul, dar Felicity era una dintre cele mai apropiate prietene ale femeii, așa că Freddy a continuat să se vadă cu ea, căutând o cale cât mai potrivită de scăpare.

– Într-o noapte n-am mai suportat s-o aud cum se laudă, cum mă bate la cap și-mi tot spune Freddo, așa că am lăsat-o baltă. N-a fost foarte elegant, știu, dar foarte eficient. Mi-am pierdut clienta, dar a meritat.

În cele din urmă, când Freddy și Laura rămaseseră fără cuvinte, se luaseră în brațe, și au dormit cuibăriți unul în altul, ca petalele într-un boboc.

S-au culcat în dormitorul pentru oaspeți de lângă vechea cameră a lui Therese. Din ziua în care Laura se trezise cu lucrurile din sertare aruncate pe podea, se mutase în camera alăturată. Nu-i era neapărat frică. Sau poate că-i era, puțin. Dar trăia cu senzația oribilă că acolo se mai afla, dacă nu un spirit, cel puțin un oaspete nepoftit. Ba lipsea o lingură de supă, ba unul dintre picioarele mesei era prea scurt, un cocktail cu șampanie fusese băut sau una din cele două viori scosese subit o notă înaltă. Starea de armonie din Padua dispăruse, iar Laura nu știa ce să facă pentru a restabili pacea. Carrot nu intrase niciodată în dormitorul lui Therese, dar în noaptea de Crăciun părăsi bucuros culcușul de lângă foc, ca să se cuibărească la picioarele patului în care dormeau Freddy și Laura.

Când Sunshine află despre „dormitul peste noapte" vru să știe toate detaliile. Ce pijamale a purtat Freddy, cum s-a spălat pe dinți fără periuță, sforăia? Și se sărutaseră? Freddy i-a spus că a împrumutat una din cămășile de noapte ale Laurei, s-a spălat pe dinți cu săpun și o lavetă și nu, nu sforăia, în schimb sforăia Laura – suficient cât să zguduie ferestrele. Și da. Se sărutaseră. Sunshine voia să știe dacă Freddy își îmbunătățise tehnica și el i-a spus că luase câteva lecții. Laura nu o văzuse niciodată pe Sunshine râzând atât, dar nu-și dădu seama cât credea din toate astea. Și ce avea să povestească atunci când va ajunge acasă.

Era Ajunul Anului Nou și încă foarte devreme. Camera de oaspeți dădea la rândul ei spre grădina de trandafiri, ce abia se zărea prin ploaia abundentă. Freddy urma să sosească mai târziu. Aveau să iasă pe seară la pub, ca să sărbătorească. Dar între timp, Laura era prinsă în birou, cu munca. Înarmată cu suficientă pâine prăjită pentru amândoi și cu un ceainic, Laura intră în birou urmată de Carrot și aprinse focul. Luă o cutie mică de pe raft și puse conținutul său pe masă. Afară ploua mai tare ca niciodată, iar sunetul apei care curgea acompania trosniturile focului. Pentru prima oară, Laura ținea în mână un obiect care nu știa ce reprezintă și, chiar după ce citi eticheta, nu înțelese mai bine care era scopul sau originea acestuia.

Casă de lemn, ușă și ferestre pictate, nr. 32.
Găsită într-un container de gunoi pe strada Marley nr. 32,
23 octombrie...

Edna se uită la ecusonul tânărului. Spusese că era de la regia de apă și venise să verifice toate instalațiile și țevile. Era doar o vizită de curtoazie. Făceau asta pentru toți clienții cu vârsta de peste șaptezeci de ani, înainte să vină iarna, spuse el. Edna împlinise șaptezeci și opt de ani și avea nevoie de ochelari de citit ca să vadă ce scria pe ecuson. Fiul ei, David, îi spunea mereu să aibă mare grijă când deschide ușa străinilor.

– Ține mereu lanțul pe ușă până afli cine este, îi spusese el. Problema era că, cu lanțul pus, de-abia putea crăpa ușa și era prea departe de tânăr, ca să citească ecusonul. Chiar și cu ochelarii de vedere. Tânărul zâmbi răbdător. Arăta cumsecade. Purta o salopetă frumoasă, cu un ecuson pe buzunarul de pe piept, în dreapta, și avea o trusă de plastic, neagră, pentru scule. Pe ecuson era o fotografie care părea să fie a lui și i se păru că distinge cuvintele „Tamisa" și „Apă". Îl lăsă înăuntru. Nu voia ca el s-o ia drept o femeie bătrână, proastă și neajutorată.

– Vrei o ceașcă de ceai? întrebă ea.

El zâmbi recunoscător.

– Sunteți o comoară, în mod cert. Sunt mort de sete. Ultima oară când am băut ceva cald a fost de dimineață, la șapte. Cu lapte și două cuburi de zahăr, și m-ați face fericit.

Ea îi arătă spălătoria de la subsol și, la etaj, baia și gura de aerisire de pe scară, unde se afla rezervorul de apă. În bucătărie, puse ibricul pe foc și, în timp ce aștepta să fiarbă, privi afară la fâșia lungă de grădină, din spate. Edna locuise în casa ei din estul Londrei timp de aproape șaizeci de ani. Ea și Ted se mutaseră aici când s-au căsătorit. Și-au crescut aici copiii și, până când David și sora lui, Diane, s-au făcut mari și au plecat, casa era plătită în întregime. Cu siguranță, acum nu și-ar mai fi putut permite o astfel de casă. Edna rămăsese singura din cei de pe vremuri. Una câte una, casele fuseseră cumpărate, ferchezuite, iar prețurile urcaseră până la cer, cum ar fi spus Ted al ei. În ultimul timp, strada se umpluse de tineri corporatiști, cu mașini luxoase, seturi de fondue și atât de mulți bani, de nu știau pe ce să-i cheltuie. Nu mai era ca pe vremuri, când copiii se jucau pe stradă și îți cunoșteai toți vecinii și tot ce făceau.

Tânărul reveni în bucătărie, chiar când Edna turna ceaiul.

– Exact așa cum îmi place, spuse el, dându-l pe gât. Părea că se grăbește. La etaj, totul e în stare perfectă.

Se uită repede sub chiuveta din bucătărie și își spălă cana la robinet. Edna era impresionată. Era un băiat bun, ca David al ei. Se vedea că mama lui îl crescuse bine.

După-amiaza devreme, soneria se auzi din nou. Doi musafiri într-o singură zi era aproape de neconceput. Prin ușa întredeschisă zări o femeie scundă, bine îmbrăcată, negresă, ce părea să aibă în jur de șaizeci de ani. Purta un costum bleumarin cu o bluză atât de albă, că-ți lua ochii. Pe buclele ei maronii, coafate și date cu fixativ, purta o pălărie bleumarin cu plasă cu buline, care îi acoperea jumătatea superioară a feței. Înainte ca vreuna din ele să spună vreo vorbă, femeia păru să cadă din picioare și se sprijini de cadrul ușii. Peste câteva momente, se afla în bucătăria Ednei, făcându-și vânt cu mâna și cerându-și scuze cu un puternic accent jamaican.

– Îmi pare atât de rău, dragă. Trec prin una din crizele mele. Medicul spune că are de-a face cu lipsa de zahăr. Se aplecă în față și aproape căzu de pe scaun, înainte de a se reechilibra. Mă simt atât de prost că am dat buzna așa!

Edna îi făcu semn cu mâna că nu e cazul să se scuze.

– Ai nevoie de o ceașcă fierbinte și dulce de ceai, spuse ea, umplând din nou ibricul. De fapt, se bucura că avea companie. Femeia se prezentă drept Sora Ruby. Bătea din ușă în ușă pentru a își oferi serviciile de vindecătoare spirituală, ghicitoare și consultant. Îi spuse Ednei că putea să citească în palmă, în cărți și boluri de cristal și că practica Obeah, Jadoo și Juju. Edna nu avea idee despre Obadiah, Jedi sau Judy, dar mereu fusese fascinată de vizionari și alții asemenea și era extrem de superstițioasă. În casa ei, pantofii noi nu se puneau niciodată pe masă, umbrelele nu se desfăceau în interiorul casei și nimeni nu trecea pe sub scări. Bunica ei irlandeză le citise tuturor vecinilor în frunze de ceai, iar una dintre mătușile ei își câștigase traiul sub numele de Madame Petulengra, citind în globul de cristal, pe Brighton Pier. Când Sora Ruby, animată de ceai, se

oferi să-i citească Ednei în palmă, aceasta fu de acord. Sora Ruby ținu cu o mână palma Ednei, orientată în sus, și-și trecu cealaltă mână peste ea, de mai multe ori. Petrecu apoi un minut întreg studiind topografia ridată a palmei.

– Ai doi copii, spuse ea, în sfârșit.

– Un băiat și o fată, încuviință Edna.

– Soțul tău a murit... acum opt ani. Avea o durere, aici.

Sora Ruby își prinse pieptul cu mâna ce-i rămăsese liberă. Ted murise de un atac de cord în drumul dinspre pub spre casă. Familia acceptase doar flori, dar cine dorea putea face o donație către British Heart Foundation. Sora Ruby mânuia palma Ednei de parcă încerca să descifreze un mesaj extrem de complex.

– Ești îngrijorată în legătură cu casa, zise în cele din urmă. Ai vrea să rămâi, dar cineva vrea să pleci. E un bărbat. E fiul tău? Nu. Se uită mai de-aproape la mâna Ednei și apoi se lăsă pe spate și închise ochii, de parcă încerca să și-l imagineze pe bărbatul respectiv. Brusc, se ridică în picioare și lovi cu mâinile în masă.

– E un om de afaceri! Vrea să îți cumpere casa!

Pe când serveau a doua ceașcă de ceai, împreună cu un pachet de Bourbons, proaspăt desfăcut, Edna îi povestise Sorei Ruby totul despre Julius Winsgrave, dezvoltator imobiliar, antreprenor și un netrebnic lacom și scârbos (doar că nu folosi cuvântul „netrebnic", ținând cont că Ruby era, totuși, o Soră). Încerca de ani de zile să o convingă să vândă, deoarece cumpărase majoritatea caselor de pe stradă și profitase la maximum de pe urma lor. În cele din urmă, metodele agresive la care apelase acesta îl forțaseră pe David să se consulte cu avocatul și să depună o plângere împotriva lui Julius, pentru a preveni orice alte acte de hărțuirire. Dar Edna simțea mereu amenințarea lui, ce-i dădea târcoale ca un vultur, așteptând ca ea să moară.

Sora Ruby ascultă cu atenție.

– Pare un om rău și periculos.

Se aplecă, luându-și geanta de mână încăpătoare și uzată, și începu să cotrobăie prin ea.

– Am ceva aici care în mod sigur te poate ajuta.

Puse pe masă o bucată de lemn, mică, plată, ce avea forma fațadei unei case. Pe aceasta erau pictate stângaci patru ferestre și o ușă albastră, la intrare. Aceeași culoare cu cea a Ednei.

– Spune-mi, te rog, ce număr are casa ta? întrebă Sora Ruby.

– 32.

Sora Ruby luă un pix din geanta ei și scrise un „32" mare pe ușa de la intrare a casei.

– Acum, spuse ea, acesta este cel mai puternic Juju și te va proteja atâta vreme cât o să faci exact ce îți spun.

Ținu casa strâns, cu ambele mâini, și închise ochii. Buzele ei rostiră febril o incantație mută, timp de mai multe minute, înainte să pună casa în mijlocul mesei din bucătărie.

– Aici trebuie să stea, spuse ea hotărâtă. Acesta este centrul casei tale și de acum încolo te va proteja. Dar trebuie să știi că, acum, această casă, spuse ea, arătând spre modelul de lemn, a devenit casa ta. Atâta vreme cât o ții în siguranță și casa ta va fi în siguranță. Dar dacă permiți să i se întâmple ceva rău, același lucru, și chiar mai mult de-atât, se va petrece cu cărămizile și tencuiala din jurul tău. Indiferent dacă va fi vorba de foc, apă, distrugeri, orice. Nimic nu poate dezlega magia și nimic nu poate dezlega blestemul.

Edna se uită la căsuța de lemn și se întrebă dacă într-adevăr putea să o protejeze de Julius Winsgrave. În mod sigur, nu strica să încerce. Sora Ruby își puse ceașca și farfuria în chiuvetă și, în ciuda protestelor Ednei, le spălă cu atenție și apoi le lăsă la uscat în scurgător. Când Edna se întoarse să pună biscuiții înapoi în cutie, Sora Ruby scutură o mână umedă

peste casa de lemn, iar trei picături de apă îi stropiră fațada pictată.

– Gata, spuse ea, luându-și geanta. Ți-am răpit destul timp.

Edna își căută poșeta, dar Sora Ruby refuză să accepte orice plată pentru serviciile ei.

– A fost o plăcere să stăm de vorbă, spuse ea și înaintă spre ușa din față.

În timp ce își dădea jos machiajul, fața din oglindă devenea mai tânără. Sub buclele mari ale perucii era un păr negru, îndreptat cu placa. În jeanși, cizme și o haină cu imprimeu de leopard, Sora Ruby redeveni Simone La Salle. Se uită la ceasul de firmă și își luă poșeta de firmă. La restaurant, Julius deja o aștepta, bătând nerăbdător cu degetele pe fața de masă imaculată, de in.

– Șampanie, te rog, îi spuse ea, într-o engleză londoneză perfectă, chelnerului care trecu pe lângă ei.

Julius ridică din sprâncene.

– O meriți?

Simone zâmbi.

– Tu ce crezi? răspunse ea. A mers ca uns. Băiatul meu s-a dus de dimineață și a umblat la robinet. Am avut noroc, pentru că baia este exact deasupra bucătăriei. Se uită din nou la ceas. Până acum tavanul bucătăriei sigur s-a prăbușit.

Julius zâmbi.

– Mama și fiul fac o echipă bună.

Împinse peste masă un plic maro, plin. Simone se uită la conținut și apoi îl puse în geantă. Chelnerul aduse șampania și umplu ambele pahare. Julius toastă:

– A fost o plăcere să lucrez cu tine.

După ce a condus-o pe Sora Ruby la plecare, Edna s-a dus să se întindă puțin pe canapea. Doi vizitatori într-o singură zi, era plăcut, dar puțin obositor. Când se trezi, după aproape o

oră, ploua. În bucătărie. Casa de lemn de pe masă era udă leoarcă. Vopseaua se dizolvase și ferestrele dispărură aproape de tot, dar numărul 32 era încă vizibil. Edna ridică privirea și văzu un petic închis la culoare ce se prefigura oribil pe tavan. Ultimul lucru pe care l-a auzit a fost geamătul tencuielii și al șipcilor care cedau.

– Bine! Bine! Mă predau! Laura mângâie capul cald ce încercase s-o facă atentă în ultimele cinci minute, atingându-i ușor genunchiul. Lui Carrot îi era foame și avea nevoie să urineze. Trecuse de mult de ora prânzului. Laura privi marea de obiecte însemnate cu stele aurii din fața ei, de pe masă și apoi se uită la ceas. Era aproape ora trei.

– Bietul Carrot, spuse ea. Pun pariu că ai stat cu picioarele încrucișate.

Încă ploua puternic, dar, din fericire, Carrot primise de Crăciun (printre multe alte lucruri minunate) o haină impermeabilă. Se plimbă afară prin grădină, în timp ce Laura le pregătea prânzul. Se întoarse repede, lăsând urme ude de labe pe podeaua de gresie. După prânz, Laura urcă la etaj să își aleagă îmbrăcămintea pentru diseară. Se rușină de cât de mult timp îi trebuia să își aleagă lenjeria potrivită. Potrivit de nepotrivită. Căutând o pereche de cercei care-i plăcea, se întrebă dacă nu cumva îi lăsase în dormitorul lui Therese, așa că se duse acolo să îi caute. Apăsă clanța rece, de alamă. Ușa era încuiată. Pe dinăuntru.

32

Freddy îl împunse pe Carrot cu degetul, de sub pături.

– Scoală, câine leneș, și fă-ne o ceașcă de ceai.

Carrot se cuibări mai adânc în pătura lui și mormăi mulțumit. Freddy se uită spre Laura rugător, iar ea își ascunse imediat capul sub pernă.

– Atunci, bănuiesc că îmi revine mie această sarcină, spuse el, sărind din pat și căutând ceva să pună pe el, mai degrabă de frig, decât de rușine.

Halatul Laurei nu i se potrivea, dar era foarte la îndemână. Freddy trase draperiile ce dădură la iveală cerul albastru și ziua însorită din noul an. Laura se întinse, goală sub pătura caldă și se întrebă dacă avea timp să dea o fugă până la baie și să se facă puțin mai prezentabilă, ascunzând efectele vârstei mijlocii. Dar, ce sens ar fi avut? Freddy deja o văzuse. Își trecu degetele prin păr și aruncă o privire în oglinda mică, de pe noptieră, să vadă dacă avea urme de rimel întins, de seara trecută. Cel puțin, avea dinți frumoși.

Două ore mai târziu apucaseră să se trezească, se îmbrăcaseră și mâncau fasole cu pâine prăjită, când sosi Sunshine. Îi promiseseră că, dacă era frumos afară, îl vor scoate cu toții la plimbare pe Carrot, pe terenul din apropiere. Laura și Freddy se plimbau braț la braț, iar Sunshine alerga în față cu Carrot, aruncându-i o minge (alt cadou de Crăciun) pe care el să o aducă înapoi.

– Am impresia că tânărul Carrot face asta mai mult ca s-o amuze pe Sunshine decât pentru sine, spuse Freddy.

Laura privi cum Carrot îi aducea cuminte mingea lui Sunshine, doar ca să îi fie aruncată din nou, într-o direcție la întâmplare, sub comanda „aport".

– Bănuiesc că se va juca o vreme, până găsește ceva mai interesant de făcut.

După următoarea aruncare, Carrot privi cum mingea cade într-o tufă de grozamă și apoi plecă să caute iepuri. Bietul Freddy fu desemnat de către Sunshine drept secundul lui Carrot și se trezi cu țepi de grozamă până la cot.

– Las-o, spuse Laura, când Freddy risca deja să se aleagă cu o mulțime de împunsături. O să îi luăm alta.

– Nu! strigă Sunshine. A fost cadoul lui de Crăciun. O să fie foarte supărat și o să mă urască pentru că nu pot să arunc drept în linie, pentru că am mintea încâlcită.

Sunshine aproape că izbucnise în lacrimi.

– În mod cert, nu ai mintea încâlcită! spuse Freddy, ieșind la suprafață în cele din urmă, din încălceala tufei de grozamă, fluturând triumfător mingea. Cine naiba ți-a zis așa?

– Așa îmi spunea Nicola Crow la școală, când aruncam mingea aiurea.

– Ei bine, Nicola Crow era un ignorant, iar tu, tânără domnișoară, ai sindrom Down. Și să nu uiți asta.

El îi dădu jucăria, reușind să îi alunge expresia îndurerată de pe față. Dar zâmbetul se lăsa încă așteptat. Obosit de cât căutase iepuri și după ce ratase toată acțiunea, Carrot reveni și își adulmecă jucăria. Apoi o linse pe Sunshine pe mână. Primi un zâmbet.

Cât timp își continuară plimbarea, Laura ținând jucăria lui Carrot, pentru a o păstra în siguranță, iar Freddy inspectându-și rănile, Sunshine găsi un obiect mic, strălucitor, aruncat în iarbă.

– Uite, spuse ea, culegându-l cu degetele din noroi.

– Ce este? Freddy i-l luă din mână și îl șterse de murdărie. Era un breloc de alamă, în forma unui pui de elefant.

– Ar trebui să-l luăm acasă, spuse Sunshine. Să-i scriem o etichetă și să îl punem pe webside.

– Nu crezi că avem deja destule obiecte pierdute? spuse Laura, imaginându-și biroul plin de lucruri ce așteptau încă pe rafturi sau în cutii, ca să își primească stelele aurii.

Dar Freddy fu de acord cu Sunshine.

– Ascultă, m-am tot gândit cum să facem ca oamenii să fie interesați de website. Faptul că postăm toate obiectele acolo este doar o parte din ce avem de făcut. Mai trebuie ca oamenii potriviți să îl acceseze. Acum, Anthony are o poveste grozavă și sunt sigur că presa locală, poate chiar și posturile de radio și de televiziune vor fi interesate, dar dacă venim și cu niște obiecte pierdute recent și regăsite, pe lângă cele vechi, cred că ar fi de mare folos.

Ceea ce o ajută foarte mult pe Laura era că Freddy spusese „noi". Nu mai era singură în încercarea de a duce la capăt misiunea dificilă pe care Anthony i-o lăsase moștenire, ci avea ajutor. Un ajutor pe care fusese prea mândră sau prea temătoare să îl ceară.

Când ajunseră din nou la Padua, Sunshine se duse direct în birou, ca să găsească o etichetă pentru brelocul ei. Fuseseră invitați cu toții la ceai de mama și tatăl lui Sunshine, dar ea voia să scrie eticheta și să pună brelocul pe un raft sau într-o cutie, înainte să plece. Laura se duse la etaj să se schimbe, iar Freddy șterse labele lui Carrot de noroi, cu un prosop vechi, din bucătărie.

În drum spre parter, Laura încercă din nou clanța de la camera lui Therese. Era încă încuiată. În bucătărie, scrise o etichetă pentru breloc, sub supravegherea atentă a lui Sunshine.

– Sunshine?

– Mmmm?

Se concentra foarte tare să înțeleagă ce scria Laura.

– Mai știi că alaltăieri ai spus că Doamna Florilor e supărată?

– Da.

Laura puse jos stiloul și suflă peste cerneala udă. Imediat ce puse jos eticheta, Sunshine o luă și suflă și mai tare. Doar ca să fie sigură.

– Ei bine, crezi că e supărată pe mine?

Sunshine adoptă mina și poziția de „cum poți să fii atât de proastă?“ dându-și ochii peste cap, pufnind și punându-și mâinile pe șolduri.

– Nu e supărată pe tine – „desigur“ era subînțeles – e supărată pe toată lumea.

Laura nu se aștepta la răspunsul ăsta. Dacă îi dădea crezare lui Sunshine (deoarece chiar nu mai știa ce să creadă), atunci era ușurată că nu era singura țintă a furiei lui Therese, deși nu știa încă ce putea face ca s-o îmbuneze.

– Dar de ce e supărată?

Sunshine ridică din umeri. Pe moment, își pierduse interesul cu privire la Therese și aștepta ceaiul. Își consultă ceasul. Acum putea citi toate orele și majoritatea „jumătăților de oră“, iar orice era intermediar devenea „aproape“.

– E aproape ora patru, spuse ea, și ceaiul e la patru fix pe loc. Se duse și se așeză lângă ușă. De dimineață am făcut prăjituri cu cremă, gogoși și chiar plăcințele bune cu carne și salată cu codițe de creveți. Pentru ceaiul nostru.

Freddy zâmbi.

– Așa se explică de ce ai ajuns aici abia pe la unsprezece și jumătate. El îi făcu cu ochiul Laurei și șopti: Din fericire pentru mine.

– Și tata a făcut rulouri cu cârnați, spuse Sunshine, trăgându-și haina pe ea.

33

Eunice
1991

– Cârnații ăștia nu-s nici pe departe ca aceia ai doamnei Doyle, spuse Bomber, mâncându-l cu curaj pe al doilea.

De când doamna Doyle se pensionase și se mutase într-un apartament la malul mării, în Margate, brutăria fusese preluată de o franciză, iar prăjiturile și produsele de patiserie preparate manual fuseseră înlocuite de surogate semipreparate, produse în masă. Eunice îi întinse un șervețel de hârtie în timp ce firimiturile de pateu îi cădeau în față și în poală.

– Sunt sigură că Baby Jane te va ajuta cu plăcere cu resturile, spuse ea, privind fața mică și pofticioasă a mopsului.

Baby Jane nu avu noroc. Bomber își termină prânzul și se strădui cât putu de bine să azvârle firimiturile de pateu ce-i căzuseră pe haine, în coșul de gunoi. Eunice îi oferise o tratație specială din două rulouri cu cârnați, trecând de data asta peste grija pe care o avea pentru sănătatea și silueta lui. Mai târziu, aveau să meargă în vizită la Grace și Godfrey, iar în ultimul an vizitele la Folly's End deveniseră din ce în ce mai dificile. Ea își dorea să fi existat ceva, orice, care să îi aline durerea lui Bomber, ce privea cum dispare, într-un orizont îndepărtat, inaccesibil, bărbatul pe care îl știa drept tatăl său. Sănătatea fizică a lui Godfrey era, ca o ironie a sorții, bună, dar

se subordona fragilității sale mintale, și per ansamblu devenise un copil mare, furios și speriat.

– Corp de bivol cu o minte ca de molie, așa îl descria Grace.

Suferința lui era o pedeapsă groaznică pentru cei care îl iubeau. Pentru Godfrey, prietenii și familia lui deveniseră străini de temut și, dacă era posibil, de evitat. Orice încercare de apropiere fizică – o atingere, un sărut, o îmbrățișare – era răsplătită cu un pumn sau o lovitură. Vânătăile de pe trupurile lui Grace și Bomber stăteau drept dovadă. Grace rămăsese o stoică, dar acum, la aproape doi ani după ce se mutase la Folly's End, nu mai împărțea aceeași cameră cu soțul ei. Nu mai era sigur să îl iubească decât de la distanță. Iar Portia stătea numai la distanță. Vizitele ei încetaseră de când cu violența.

Bomber clătină din cap, nevenindu-i să creadă când scoase dintr-un plic maro un manuscris greu ce sosise prin poștă, de dimineață.

– Sunt sigur că face asta numai ca să mă enerveze.

Era cel mai recent manuscris al surorii sale.

– Le trimite și altcuiva?

Eunice se uită peste umărul lui și luă una din foile rezumatului.

– Acum sunt sigur. Și mai mult decât umilit. Pe ultimul l-a trimis lui Bruce. Mi-a spus că a fost aproape tentat să îl publice, doar ca să vadă ce față fac.

Eunice era deja absorbită de paginile pe care le ținea în mână, râzând pe înfundate. Bomber se lăsă pe spate în scaunul său și își împreună mâinile la ceafă.

– Ei, haide odată. Curmă-mi suferința.

Eunice scutură degetul spre el, zâmbind.

– E amuzant că spui asta, pentru că tocmai mă gândeam că poate ar trebui s-o punem pe Kathy Bates[1] să o răpească pe Portia, să o lege de pat într-o cabană izolată din pădure, să îi rupă ambele

[1] Cunoscută actriță americană, protagonistă a filmului *Tortura (Misery)*, despre care se vorbește ulterior. (n.red.)

picioare cu un ciocan de lemn și apoi să-i dea niște ponturi despre cum se scrie un roman.

După ce au văzut pentru prima oară filmul *Tortura*, s-au amuzat în timpul cinei, alcătuind o listă de scriitori care n-ar avea decât de câștigat de pe urma unui semestru la școala de scriere creativă a lui Kathy Bates. Lui Eunice nu îi venea să creadă că atunci o uitaseră pe Portia.

– Ar fi mai simplu dacă și-ar rupe toate degetele și atunci nu ar mai putea să scrie deloc.

Eunice dădu din cap spre Bomber, dezaprobându-l în glumă.

– Dar în cazul ăsta am fi privați de comori literare ca asta, spuse ea, fluturând rezumatul în aer.

Își drese glasul și făcu o pauză, pentru a obține un efect dramatic. Baby Jane lătră la ea, somând-o să înceapă să vorbească.

– Janine Ear este o tânără orfană crescută de mătușa ei crudă și bogată, doamna Weed. Este o copilă ciudată, care vede fantome, iar mătușa ei le spune tuturor că e „drogată" și o trimite la o clinică privată de dezintoxicare numită High Wood. Proprietarul clinicii High Wood, domnul Bratwurst, cheltuie toți banii pe heroină și fetelor le dă să mănânce numai pâine și untură. Janine se împrietenește cu o fată bună și sensibilă pe nume Ellen Scalding, care moare înecându-se cu o coajă de pâine uscată, pentru că nu există o persoană autorizată să acorde primul ajutor, și Janine nu știe cum să aplice manevra Heimlich.

Se opri să verifice dacă Bomber nu avea chiar el nevoie de ajutor. Râdea convulsiv, iar Baby Jane stătea la picioarele lui, privind ușor mirată. Eunice așteptă ca el să își revină puțin, înainte să continue:

– Domnul Bratwurst este trimis la închisoare pentru că a încălcat prevederile legii din domeniul siguranței sanitare, iar Janine acceptă postul de menajeră la o casă impunătoare, numită Pricklefields, din Pontefract, unde i se dă în grijă o fetiță franțuzoaică vioaie numită Belle, iar angajatorul ei este un bărbat

întunecat, melancolic, cu tulburări mintale ascunse, pe nume domnul Manchester, care țipă mult, dar este blând cu servitorii săi. Janine se îndrăgostește de el. Într-o seară, el se trezește că i-a luat foc părul și ea îi salvează viața. El o cere de nevastă. Ziua nunții este un dezastru.

– Nu numai ziua nunții, spuse Bomber, râzând.

Eunice continuă:

– Chiar când urmau să facă schimb de jurăminte la biserică, un anume domn Mason apare și pretinde că domnul Manchester este deja însurat cu sora lui, Bunty. Domnul Manchester îi ia pe toți înapoi la Prickerfields unde o găsesc pe Bunty, ce a înnebunit de la consumul de cocaină, târându-se în patru labe în mansardă, mârâind și gemând și încercând să îi muște de glezne, urmărită de îngrijitoarea ei care avea în mână o seringă de ketamină. Janine își face bagajele. Chiar când era să moară de hipotermie rătăcind prin mlaștini, un vicar creștin reconvertit și cele două surori ale sale o găsesc și o duc acasă. Din fericire, ei se dovedesc a fi verișorii ei și, culmea norocului, un unchi îndepărtat moare și îi lasă ei toată averea. Janine își împarte bucuroasă moștenirea, dar refuză să se mărite cu vicarul și să i se alăture ca misionar în Lewisham, pentru că acum ea își dă seama că domnul Manchester va fi mereu iubirea vieții ei. Se întoarce la Prickerfields și descoperă că a ars din temelii. O bătrână care se afla în trecere îi spune că „Bunty, târfa drogată" a declanșat focul și a murit dansând pe acoperiș în timp ce ardea. Domnul Manchester, curajos, a salvat toți servitorii și pisicuța, dar a orbit din cauza unei bârne care a căzut peste el, și și-a pierdut o ureche. Acum este din nou singur, iar Janine se hotărăște să mai acorde relației lor o șansă, dar îi explică domnului Manchester că vor trebui să ia lucrurile încetul cu încetul, pentru că ea încă are „probleme de încredere". Șase săptămâni mai târziu se căsătoresc și, când li se naște primul fiu, domnul Manchester își recapătă în mod miraculos vederea la un ochi.

– Este un geniu al comediei! spuse Eunice, zâmbind și dându-i paginile înapoi lui Bomber. Sigur nu te-ar tenta să-l publici?

Bomber aruncă un elastic de cauciuc spre ea, dar aceasta se feri la timp.

Apoi se așeză la biroul ei, sprijinindu-și bărbia în palmă, gânditoare.

– De ce crezi că o face? îl întrebă pe Bomber. Adică, e imposibil s-o facă doar ca să te enerveze. Implică un efort prea mare. Și, oricum, la cum o știu pe Portia, gluma trebuie se se fi fâsâit deja. Trebuie să fie mai mult de atât. Și dacă voia, își putea publica singură cărțile. În mod sigur își permite.

Bomber clătină trist din cap.

– Cred că vrea să fie bună și ea la ceva, de-a dreptul. Dar, din păcate, și-a ales domeniul greșit. Cu toți banii și așa-zișii ei prieteni, bănuiesc că uneori are o viață destul de goală.

– S-ar putea ca totul să aibă legătură tine. Eunice se ridică și se îndreptă spre fereastră. În mers, își ordona mai bine gândurile.

– Cred că are nevoie de aprobarea fratelui mai mare – de laude, iubire, validare, oricum ai vrea să-i spui – și încearcă să o câștige prin scris. Până acum a făcut tot ce i-a stat în putință: e nepoliticoasă, egoistă, superficială și uneori de-a dreptul crudă și nu ar recunoaște niciodată că îi pasă câtuși de puțin ce crezi despre ea, dar îi pasă. În sinea ei, sora ta mai mică nu vrea decât să fii mândru de ea și a ales să scrie, nu pentru că are talent sau pentru că îi place. E o modalitate de a-și atinge scopul. Tu publici cărți, iar ea și-a propus să scrie o carte pe care tu s-o consideri suficient de bună ca s-o publici. De aceea „împrumută" mereu intrigile din marii clasici.

– Dar eu o iubesc. Nu pot fi de acord cu modul în care se comportă – cu felul în care îi tratează pe mama și tata și, uneori, cu felul în care-ți vorbește. Însă e sora mea. O voi iubi mereu.

Eunice se așeză în spatele lui și îi puse ușor mâinile pe umeri.

– Eu știu asta. Dar nu cred că Portia știe. Biata Portia!

De data asta, vorbise serios.

34

Laura stătea pe pat, strângând din pumni aşa de tare, încât unghiile îi lăsau urme în palme. Nu ştia dacă să se sperie sau să se înfurie. Vocea lui Al Bowlly răsună din camera de la grădină ce se afla de dedesubt, iar tonurile sale seducătoare aduceau cu scrijelitul unghiilor pe o tablă de scris.

– Ei bine, m-am săturat să mă gândesc la tine[1]! izbucni ea şi aruncă violent cu cartea de pe noptieră până în celălalt capăt al camerei. Nimeri unul dintre sfeşnicele de sticlă de pe masa de toaletă, care căzu pe podea şi se sparse.

– La naiba!

Laura îi ceru iertare lui Anthony în gând. Se ridică din pat şi coborî la parter ca să ia un făraş şi o mătură şi să mai verifice ceva ce ştia deja că e absolut, incontestabil şi fără îndoială adevărat. Discul cu Al Bowlly se afla încă în coperta sa de hârtie decolorată, aşezat în mijlocul mesei din birou. Chiar ea îl pusese acolo ieri, sătulă să audă melodia care o bântuia acum, la propriu, zi şi noapte. Sperase – fusese o iluzie prostească, îşi dădea seama acum – că, dacă îndepărta fizic discul din vecinătatea gramofonului, cântecul se va opri. Dar Therese nu era nevoită să joace după aceste reguli, ale fizicii. Din câte se pare, moartea o scutise de aceste constrângeri

[1] În original, „the very thought of you" (mă gândesc la tine), numele melodiei cântate de Al Bowlly. (n.red.)

prozaice și acum era liberă să facă farse dând frâu liber imaginației. Pentru că, la urma urmei, cine sau ce altceva putea fi? Anthony fusese întotdeauna bun cu ea cât timp trăise, deci era puțin probabil să recurgă la astfel de persecuții meschine, acum că era mort. În fond, Laura făcea sau încerca să facă tot ceea ce îi ceruse el. Ea luă discul și privi chipul zâmbitor al bărbatului de pe copertă, cu părul lui negru și lucios și ochii negri, seducători.

– Habar nu ai, îi spuse ea, clătinând din cap. Puse discul într-un sertar și se lăsă pe el, cu toată greutatea, ca pentru a sublinia faptul că îl închisese. De parcă ar conta. Îi spusese lui Freddy despre ușa de la camera lui Therese și îl rugase să încerce să o deschidă. Aceasta încercase clanța și spusese că ușa era încuiată, dar era de părere că ei n-ar trebui să facă nimic în privința asta.

– O s-o descuie atunci când va fi pregătită, a spus el, de parcă ar fi vorbit despre un copil neastâmpărat, pe care-l lăsau să-și consume nervii. Atât Freddy, cât și Sunshine păreau să o accepte pe Therese cu un calm care o înfuria pe Laura. Prezența tulburătoare a cuiva care era în mod sigur mort și împrăștiat în grădină nu ar fi trebuit să provoace consternare? Mai ales că ea ar trebui să le fie recunoscătoare pentru că, grație eforturilor lor, se afla într-o stare de binecuvântare postnupțială – chiar dacă postumă. Era al naibii de nerecunoscătoare, zâmbi amar Laura, în sinea ei. Dar cine ar putea fi în afară de Therese? Când rațiunea n-ajunge la o concluzie, lasă loc de himere. Chiar pe când termina de măturat cioburile de sticlă, îi auzi pe Freddy și pe Carrot întorcându-se din plimbarea lor. Coborând la parter, în timp ce serveau ceai și pâine prăjită în bucătărie, îi povesti lui Freddy despre muzică.

– A, spuse el, dându-i lui Carrot bucățele de pâine prăjită cu unt. Am auzit și eu, dar nu i-am dat prea mare atenție. Nu știu niciodată dacă e vorba sau nu de Sunshine.

– Am luat discul de-acolo, dar n-a avut niciun efect, așa că acum l-am pus într-un sertar, în birou.

– De ce? spuse Freddy, amestecând zahărul în ceai.

– De ce l-am luat sau de ce l-am pus în sertar?

– Ambele.

– Pentru că mă înnebunește. L-am luat ca să nu mai pună melodia.

– Cine? Sunshine?

– Nu. Laura se opri o clipă, ezitând să rostească cu voce tare. Therese.

– A. Colocatara noastră, fantoma. Deci, ai luat discul și nu a funcționat și acum crezi că va funcționa dacă îl închizi într-un sertar?

– Nu chiar. Dar m-a făcut să mă simt mai bine. Mă tot întreb ce altceva ar mai putea face. De ce se poartă în halul ăsta? Acum îl are pe Anthony, deci care e problema dacă îmi rămâne mie casa? Asta și-a dorit el.

Freddy își sorbi ceaiul, încruntându-se și cântărind spusele Laurei.

– Amintește-ți ce a spus Sunshine. A spus că Therese nu era supărată pe tine, e supărată pe toată lumea. Furia ei nu discriminează. Deci nu este vorba despre casă. S-a întâmplat ceva similar cât timp Anthony mai trăia?

– Nu, din câte știu. Mereu a fost acel miros de trandafiri în casă și o vagă senzație că Therese era încă aici, dar nu am văzut sau auzit niciodată ceva concret. Iar Anthony nu a menționat nimic.

– Deci doar de când a murit Anthony doamna a început să facă mutre?

– Da. Dar din cauza asta e atât de supărător. Mereu am presupus că ea îl aștepta undeva în eter sau oriunde va fi fost, în toți acești ani, exersându-și dansul foxtrot sau făcându-și unghiile...

Freddy flutură degetul spre ea, criticând-o pentru tonul arțăgos care i se strecurase în voce.

– Știu, știu. Sunt groaznică. Laura râse de propria-i reacție. Dar, sincer, ce mai vrea? Ar trebui să fie fericită, acum că îl are înapoi. În schimb, se plimbă pe aici și face mizerii, ca o divă supărată și decedată, pe deasupra.

Freddy își puse mâna peste mâna ei și i-o strânse.

– Știu că e supărător. E într-adevăr sâcâitoare...

– Mai ales pentru cineva care ar trebui să fie mort, îl întrerupse Laura.

Freddy zâmbi.

– Cred că voi două v-ați înțelege destul de bine. Din ce mi-a povestit Anthony despre ea, cred că semănați mai mult decât îți dai seama.

– Ți-a povestit despre Therese?

– Uneori, da. Mai ales spre final. Își golise cana și o reumplu. Dar poate că ne scapă ceva aici. Noi presupunem că ei sunt împreună doar pentru că Anthony e mort și i-am împrăștiat cenușa în același loc unde se află cenușa lui Therese. Dar cenușa e tot ce contează? Nu sunt doar „rămășițe"? Ce rămâne în urmă, când persoana nu mai este? Anthony și Therese sunt amândoi morți, dar poate că nu sunt împreună, și asta e problema. Dacă tu și cu mine mergem separat la Londra și nu stabilim un loc de întâlnire, care ar fi probabilitatea ca noi să ne găsim vreodată? Și, să fim serioși, oriunde s-ar afla ei acum, trebuie să fie un loc mult mai mare decât Londra, având în vedere toți oamenii morți care au ajuns acolo de când... cam de când a început lumea să moară.

Freddy se lăsă pe spătarul scaunului, părând destul de încântat de sine și de explicația sa. Laura oftă și se lăsă și ea pe scaun, descurajată.

– Deci tu vrei să spui că lui Therese îi este acum mai rău decât înainte să moară el, deoarece atunci știa cel puțin unde este el? Ce minunat! Ar putea rămâne pe capul nostru ani de zile. Pentru totdeauna. Drace!

Freddy se ridică, veni în spatele ei și o cuprinse ușor de umeri.

– Biata Therese! Cred că ar trebui să pui discul înapoi în camera de la grădină.

O sărută pe creștet și ieși afară să lucreze în grădină. Brusc, Laura se simți vinovată. Probabil părea lipsit de logică, dar dacă era

totuși adevărat? Ea îl avea acum pe Freddy, dar dacă, după tot acest timp, Therese încă nu era cu Anthony? Biata Therese!

Laura se ridică și se duse în birou. Luă discul din sertar și îl duse înapoi în camera de la grădină, unde îl puse pe masă, lângă gramofon. Luând fotografia lui Therese, o privi pe femeie, ce se vedea ca prin ceață, și părea departe, privită prin sticla spartă. Văzu cu adevărat, probabil, pentru prima oară, persoana din spatele pozei de hârtie.

Poate că Freddy vedea ce le aseamănă, dar Laura sesiza diferențele. Trăise deja cu cincisprezece ani mai mult decât Therese, dar nu încăpea îndoială că scurta viață a lui Therese fusese trăită mai intens, fusese mai plină de strălucire. Ce risipă!

Laura își trecu încet degetele peste fața ce se zărea în spatele mozaicului. Ce îi spusese Sarah? „E timpul să nu te mai ascunzi și să iei viața de coarne."

– O să am grijă să te vindec, îi promise ea lui Therese.

Apoi luă din nou discul și îl puse pe aparat.

– Poartă-te frumos, i se adresă camerei. Încerc să fiu de partea ta.

35

Eunice
1994

Eunice nu avea să uite niciodată mirosul trandafirilor încălziți la soare, ce pătrundea prin fereastra deschisă, în timp ce stătea cu Bomber și Grace, privindu-l pe Godfrey cum moare. Aproape că plecase dintre ei. Rămăsese doar un trup uzat, care abia mai reacționa, iar respirația îi era atât de slabă, încât de-abia ar fi putut să ridice aripile unui fluture. Frica, mânia și bulversarea care îl tulburaseră în ultimii ani nu-l mai dominau, îl lăsaseră în pace. Grace și Bomber puteau, în sfârșit, să îl țină de mâini, iar Baby Jane se cuibărise mai aproape, odihnindu-și ușor capul pe pieptul lui. Nu mai încercau de mult să mai converseze pentru a umple spațiul incomod dintre apropierea morții și moartea în sine. Din când în când, o asistentă bătea încet la ușă, aducând ceai și manifestând compasiune în fața unei scene de final pe care o mai văzuse de atâtea ori.

Eunice se ridică și se duse la fereastră. Afară, după-amiaza își urma cursul în lipsa lor. Oamenii se plimbau în grădini sau dormeau la umbră, iar mai mulți copii se alergau unii pe alții peste peluze, chiuind de încântare. Undeva, sus, într-unul dintre copaci, un sturz cânta acoperind ticăitul unei stropitori ce bătea ritmul ca un metronom. Acum ar fi un moment bun, se gândi ea. Să dispară pe finalul unei după-amiezei englezești de vară perfecte. Părea că

Grace era de acord. Aceasta se lăsă pe spătarul scaunului și oftă prelung, a resemnare. Strângând mâna lui Godfrey, se ridică în picioare, cu încheieturile înțepenite de prea mult stat. Îl sărută pe Godfrey pe gură și îl mângâie pe păr cu o mână slăbită, dar fermă.

– A sosit vremea, iubitule. E timpul să pleci.

Godfrey se agită, dar numai puțin. Pleoapele translucide îi tresăriră și pieptul lui slăbit se ridică și inspiră puternic, pentru ultima oară. Și apoi se duse. Nimeni nu se mișcă, cu excepția lui Baby Jane. Cățelul se ridică în picioare și, cu o atenție infinită, adulmecă fiecare centimetru al feței lui Godfrey. În final, convinsă că prietenul ei nu mai era, sări din pat, se scutură puternic și se așeză la picioarele lui Bomber, uitându-se la el rugător, cu o expresie care spunea limpede: „Și acum chiar trebuie să fac pișu'".

O oră mai târziu, stăteau în ceea ce se numea „camera rudelor", bând din nou ceai. Camera rudelor era locul spre care erau ghidați cu blândețe, când erau gata să îi părăsească pe cei care abia decedaseră. Pereții săi aveau culoarea primulelor ofilite, iar lumina era destul de blândă, fiind filtrată prin draperiile de muselină, ce atârnau ca un văl menit să-i ferească de privirile iscoditoare. Era o cameră al cărei rol era să netezească marginile ascuțite ale durerii crude, având canapele moi și adânci, flori proaspete și cutii de șervețele.

După ce vărsă câteva lacrimi, Grace se adună și era gata să vorbească. Ce-i drept, ea îl pierduse de mult timp pe bărbatul cu care se măritase, iar acum, odată cu moartea lui, cel puțin putea să își înceapă doliul. Bomber era palid, dar calm, ștergându-și lacrimile care-i curgeau din când în când, în tăcere, pe față. Înainte să iasă din camera lui Godfrey, îl sărutase pentru ultima oară pe obraz pe tatăl său. Scosese de pe degetul acestuia verigheta pe care o pusese acolo mama lui în urmă cu o viață de om. Aurul era zgâriat și uzat, cercul puțin îndoit, testamentul unei căsătorii lungi și robuste în care rareori se aducea vorba de iubire, dar aceasta se manifesta în fiecare

zi. Bomber îi dădu mamei sale verigheta, iar ea și-o puse pe degetul mijlociu fără să scoată o vorbă. Apoi el îi telefonă Portiei.

Grace veni și se așeză lângă Bomber, luându-l de mână.

– Acum, fiule, în timp ce o așteptăm pe sora ta, am ceva să-ți spun. Probabil că nu vrei ca eu să îți vorbesc despre asta, dar sunt mama ta și trebuie să spun ce am pe inimă.

Eunice habar nu avea ce urma, dar se oferi să îi lase singuri.

– Nu, nu, draga mea. Sunt sigură că pe Bomber nu îl va deranja dacă auzi asta și aș prefera să mă susții în ce am de spus, dacă nu te superi.

Eunice se așeză, surprinsă. Baby Jane, care stătea pe canapea lângă Bomber, se ghemui în poala lui, ca pentru a-i oferi un suport moral.

– Așa. Acu-i acu.

Grace îl strânse pe fiul său de mână.

– Dragul meu, mereu am știut, încă de când erai mic, că nu o să fii niciodată genul de băiat care o să se însoare și o să îmi dăruiască nepoți. Cred că, în secret, și tatăl tău a știut, dar desigur, nu am vorbit niciodată despre astea. Acum vreau să știi că nu-mi pasă deloc de chestia asta. Mereu am fost mândră să te am ca fiu și atât timp cât ești fericit și ai o viață decentă, ei bine, asta e tot ce contează.

Obrajii lui Bomber se roșiseră, deși Eunice nu își dădea seama dacă era din cauza lacrimilor sau a cuvintelor lui Grace. Era foarte impresionată de sentimentele lui Grace, dar se lupta să își înăbușe chicotelile văzând-o pe aceasta cum, ca o britanică tipică, încerca să vorbească pe ocolite.

– Săpămâna trecută, Jocelyn m-a dus la cinema. A vrut să-mi ofere un mic moment de divertisment, pentru a îmi abate puțin gândul de la tatăl tău. Se observa că Grace are un nod în gât, dar înghiți cu greu și continuă:

– Nu am fost foarte atente la ce rula, am cumpărat bilete și niște bomboane cu mentă, am intrat și ne-am așezat.

Baby Jane se ghemui în poala lui Bomber ca să se facă mai comodă. Îi lua puțin mai mult timp decât se aștepta.

– Filmul era *Philadelphia*, cu drăguțul acela de Tom Hanks, soția lui Paul Newman și acel tânăr spaniol. Se gândi cu atenție la următoarele cuvinte și se hotărî în final la: Nu a fost prea vesel.

Făcu o pauză, sperând poate că spusese suficient, dar expresia încurcată de pe fața lui Bomber o forță să continue. Ea oftă.

– Vreau doar să-mi promiți că o să fii atent. Dacă găsești un „prieten special" sau – gândul îi veni chiar acum în minte – dacă ai unul deja, promite-mi că n-o să iei Hivi.

Eunice își mușcă buza cu putere, dar Bomber nu putu să nu zâmbească.

– E HIV, mamă.

Dar Grace nu asculta. Voia doar să îl audă cum promite.

– Nu aș putea suporta să te pierd și pe tine.

Bomber promise:

– Pe cuvântul meu de onoare.

36

– Nu am fost eu, jur, spuse Sunshine.

Intraseră în birou, ca să mai pună niște obiecte pe website și găsiseră prețiosul stilou al lui Anthony într-o baltă de cerneală neagră în mijlocul mesei. Era un frumos Conway Stewart pe care Sunshine îl admirase de multe ori, mângâind cu drag suprafața lucioasă, stacojiu cu negru, înainte să îl pună cu ezitare înapoi în sertar.

Laura văzu expresia îngrijorată de pe fața gravă și serioasă a lui Sunshine și o îmbrățișă, consolând-o.

– Știu că nu ai fost tu, draga mea.

O rugă pe Sunshine să spele cu grijă stiloul la robinet și să îl pună la locul lui, iar ea curăță mizeria de pe masă. Când Laura se întoarse în birou, după ce își spălase mâinile pătate de cerneală, Sunshine era ocupată să aleagă mai multe obiecte de pe rafturi.

– A fost Doamna Florilor, nu-i așa? o întrebă ea pe Laura.

– Ei, nu știu dacă așa a fost, blufă Laura. Poate că l-am lăsat acolo și am uitat de el și cumva a curs.

Știa cât de improbabil suna, iar expresia de pe chipul lui Sunshine arăta că nu era deloc convinsă. Laura se gândise la ce spusese Freddy și, cu cât reflecta mai mult la asta, cu atât devenea mai îngrijorată. Dacă toate aceste lucruri erau opera lui Therese, ce se manifesta astfel pentru a-și demonstra durerea cauzată de faptul că încă era despărțită de Anthony, atunci cu cât continua mai mult, cu atât lucrurile s-ar putea înrăutăți? Își aminti cum o descrisese

Robert Quinlan pe Therese, ca având „un temperament sălbatic și era iute la mânie când era stârnită". Dumnezeule mare, în ritmul acesta în curând va provoca incendii și va demola casa, iar Laura era deja sătulă să curețe după o fantomă capricioasă.

– Ar trebui să încercăm să o ajutăm, spuse Sunshine.

Laura oftă, simțindu-se ușor rușinată de generozitatea manifestată de Sunshine.

– De acord. Dar cum oare am putea să facem asta?

Sunshine ridică din umeri și se încruntă perplexă.

– De ce să nu o întrebăm? sugeră ea în cele din urmă.

Laura nu voia să fie rea, dar nu era deloc o sugestie practică. Nu avea de gând să țină o ședință de spiritism sau să cumpere o placă Ouija de pe eBay. Și-au petrecut restul dimineții adăugând obiecte pe website, în timp ce Carrot sforăia mulțumit în fața focului. După prânz, Sunshine și Freddy îl scoaseră pe Carrot la o plimbare, dar Laura rămase acasă. Era profund neliniștită. În mod normal, sarcina de a introduce obiecte pe website era un exercițiu terapeutic, dar nu și azi. Nu se putea gândi decât la Therese. Pielea i se zbârli ca unei creaturi a cărei blană fusese mângâiată în răspăr și gândurile îi fugiră și se unduiră ca un vâslaș pe suprafața unui iaz. Trebuia să facă totuși ceva în privința lui Therese. Ceva ce Jerry Springer și colegii lui de la emisiunile de reality numeau o „intervenție". Dar nu știa ce naiba era de făcut!

Afară, lumina firavă a soarelui desena petice de lumină pe un cer marmorat, cenușiu. Laura își luă haina din hol și ieși în grădină la aer. În magazie, găsi pachetul „secret" de țigări al lui Freddy și luă una. Era o fumătoare ocazională, dar se gândi că azi i-ar fi de ajutor. Se întrebă dacă Therese fusese fumătoare.

În timp ce Laura rătăcea prin grădina de trandafiri, pufăind ca o școlăriță vinovată, cuvintele lui Sunshine îi reveniră în minte.

– Ce-ar fi să o întrebăm? E adevărat că nu era ceva obișnuit, dar nimic din această situație nu era și nu avea sens ca Laura să încerce să trateze problema ca și cum ar fi una obișnuită. Deci, poate că Sunshine avea dreptate. Dacă Therese era cea care făcea toate

aceste lucruri – și erau zile în care Laura se agăța de acel „dacă" asemenea unui pasager de pe *Titanic* agățat de o vestă de salvare – atunci dacă o lăsa de una singură, ar fi adus și mai multe necazuri.

– De ce să nu o întrebăm? Simplul fapt că lua asta în calcul o făcea pe Laura să se simtă jenată. Dar ce altceva putea face? Să tacă și să înghită până când... Nici nu voia să ia în calcul ce ar putea urma. Trase un ultim fum din țigară și apoi, privind în jur pe furiș ca să se asigure că nu putea fi văzută sau auzită, rosti cu voce tare în răcoarea aerului de după-amiază.

– Therese, începu ea, doar ca să clarifice cu cine vorbea – și în eventualitatea în care ascultau și alte fantome, glumi în sinea ei – noi două trebuie să avem o discuție serioasă. Anthony a fost prietenul meu și știu cu câtă disperare tânjea să fie cu tine din nou. Vreau să fiu de ajutor și o voi face dacă este posibil, dar dacă distrugi casa, mă încui afară din dormitor și mă ții trează toată noaptea cu muzica ta, nu prea ai cum să-mi câștigi bunăvoința. E clar că alungarea fantomelor nu este punctul meu forte, așa că, dacă știi cum pot să te ajut, trebuie să încerci să găsești o cale ca să împărtășești asta cu mine.

Laura se opri, nu pentru că aștepta un răspuns, ci pentru că simțea că ar trebui să lase loc pentru unul.

– Nu am suficientă răbdare pentru puzzle-uri și ghicitori și joc foarte prost Cluedo, continuă ea, așa că va trebui să încerci să faci asta cât de simplu și limpede e posibil. De preferat, fără să spargi sau să incendiezi ceva... sau pe cineva, adăugă ea, în șoaptă.

Încă o dată, așteptă. Nimic. Doar niște porumbei amorezi care uguiau și se giugiuleau pe acoperișul magaziei, exersând pentru primăvară. Tremura. Se făcea frig.

– Am vorbit serios, Therese. Voi face tot ce-mi stă în putință.

Se întoarse înapoi prin grădină, simțindu-se puțin prostuță și dorindu-și o ceașcă de ceai și un biscuit cu ciocolată, drept consolare. Ajunsă în bucătărie, puse ibricul pe foc și deschise cutia de biscuiți. Înăuntru era stiloul lui Anthony.

37

– Ei bine, dacă asta înțelege ea prin „limpede și clar", n-aș vrea să aflu cum arată „criptic".

Laura se plimba de mână cu Freddy și analizau misterul stiloului lui Anthony. Carrot mergea în fața lor, adulmecând și marcându-și teritoriul în dreptul stâlpilor de iluminat. Fuseseră la The Moon is Missing pentru câteva pahare. Freddy se gândise că asta i-ar mai abate Laurei gândurile de la Therese, dar acolo dădură peste întreaga distribuție a *Blithe Spirit*[1], ce retrăia triumful primei reprezentații în bar. Marjory Wadscallop purta încă peruca și machiajul lui Madame Arcati și nu ezită să îi semnaleze lui Winnie sosirea Laurei și a lui Freddy împreună. Nu era deloc ieșirea la care sperase Freddy.

– Ești sigură că Sunshine a pus stiloul înapoi în sertar?

– Ei bine, nu am văzut-o cu ochii mei făcând asta, dar sunt sigură că a făcut-o. De ce? Doar nu crezi că ne joacă feste, nu-i așa?

Freddy zâmbi și clătină din cap.

– Nu, nu cred asta. Chiar nu. Sunshine este probabil cea mai sinceră dintre noi toți, incluzându-te aici și pe tine, îi spuse el lui Carrot, prinzându-i lesa de zgardă, ca să-l treacă strada în siguranță.

---

[1] *Blithe Spirit*, denumire ce apare și într-un capitol anterior, este o piesă de teatru scrisă de Noel Coward, ce are ca personaj principal un scriitor care organizează la el acasă o ședință de spiritism, menită să-l inspire pentru o viitoare carte. (n.red.)

Ajunși la Padua, Laura turnă de băut pentru amândoi și Freddy ațâță focul care abia mai licărea în camera de la grădină.

– Acum, spuse Freddy, așezându-se lângă Laura pe canapea, hai să vedem dacă vinul ne-a stârnit sucurile deductive.

Laura chicoti.

– Sună extrem de pervers.

Freddy făcu ochii mari, surprins și luă o gură din pahar.

– Exact. Hai să examinăm din nou indiciul – un stilou într-o cutie de biscuiți.

– Nu orice stilou – cel mai bun stilou al lui Anthony, un stilou Conway Stewart, cu mâner marmorat roșu și negru cu peniță de aur de 18 carate, adăugă Laura.

– Mulțumesc, doamnă Marple, dar cum ne ajută asta în investigația noastră?

– Ei bine, era stiloul cu care Anthony își scria poveștile.

Rămaseră într-o tăcere contemplativă, ascultând lemnul trosnind în foc. Carrot mormăi fericit, întinzându-și picioarele suple mai aproape de șemineu. Freddy îl împunse cu degetul de la picior.

– Ai grijă, domnule. Dacă te apropii mai tare, o să-ți pârlești degetele.

Carrot îl ignoră și se târî infinitezimal mai aproape.

– Ai citit toate poveștile lui Anthony? Poate că indiciul este în una din ele.

Laura dădu din cap a negare.

– I-am spus că nu sunt bună la indicii. Am rugat-o în mod expres să se manifeste clar și simplu.

Freddy își goli paharul și îl puse pe podea.

– Păi, poate că pentru ea *este* clar și simplu.

Laura se abținu să sublinieze că în mod sigur lucrurile erau clare pentru Therese, deoarece aceasta deja știa răspunsul.

– Desigur, am citit tot ce mi-a dat să dactilografiez, absolut toate povestirile scurte. Dar asta acum mulți ani. Nu îmi amintesc tot.

– Dar cartea aceea pe care mi-ai arătat-o? Colecția de povestiri scurte?

– Aceea a fost doar prima dintr-o serie mai mare care a fost publicată. Bănuiesc că a păstrat exemplare din celelalte pe undeva, dar nu-mi aduc aminte să le fi văzut.

Freddy zâmbi.

– Pun pariu că sunt în pod.

– De ce?

Freddy arboră expresia pe care o folosea Sunshine mereu când credea că sunt extrem de obtuzi.

– Pentru că acolo pun oamenii obiectele cu care nu știu ce să facă, spuse el, triumfător. Deși, dacă aș avea o carte publicată, aș ține-o la loc de cinste, în bibliotecă.

Laura se gândi la asta pentru o clipă.

– Dar el nu era deloc mândru de povestirile scurte pe care le-a publicat. Ți-am povestit, nu mai știi? Publicistul său voia povești insipide, simple, cu final fericit și în final s-au certat din cauza asta.

Freddy încuviință.

– Îmi amintesc. Bruce voia limonadă, iar Anthony îi dădea absint.

Laura zâmbi.

– N-aveai cum să nu ții minte asta. Orice are legătură cu alcoolul... îl tachină ea. Dar presupun că merită o încercare. Nu m-am uitat pe îndelete prin pod și chiar dacă nu sunt acolo cărțile, putem da peste altceva.

– Mâine, spuse Freddy, ridicând-o și trăgând-o și pe ea în picioare. Căutăm mâine. O sărută ferm pe buze. Acum, ce spuneai că e pervers...?

Laura se trezi cu o smucitură care îi întrerupse căderea. Oare cădea în vis sau se trezea din vis? Nu-și dădea niciodată seama. Era încă întuneric, iar liniștea era vag întreruptă de șuierul respirațiilor lui Freddy și Carrot. Dosul mâinii calde a lui Freddy se odihnea

lângă coapsa ei și, pe măsură ce ochii i se obișnuiau cu întunericul, începea să distingă mișcările pieptului lui, în timp ce respira. Se întreba ce părere ar avea Anthony. Spera ca el să fie de acord, să fie bucuros pentru ea. Până la urmă, el îi ceruse să fie fericită, și așa și era. În mare parte. Încă își făcea griji în legătură cu înapoierea obiectelor pierdute. Website-ul se contura bine, mulțumită lui Freddy și, deși teama de a-l dezamăgi pe Anthony era adânc înrădăcinată în neîncrederea în sine, căpăta, încet-încet, curaj. În cele din urmă, găsi putere să încerce. Therese era o umbră constantă, dar în general, viața ei de zi cu zi la Padua era fericită. A, desigur că își făcea griji în legătură cu Freddy. Dar nu era acesta un risc pe care ți-l asumi oricum într-o relație nouă, mai ales la vârsta ei? Se temea că Freddy nu observase până acum cât de urâte erau vergeturile ei și ridurile din jurul ochilor, în lumina neiertătoare a soarelui din miezul zilei. Se temea și că el nu observase încă urmele de celulită ce apăruseră pe fundul ei odată ferm și care îi amenințau coapsele. Și îi părea rău și că Freddy nu îi văzuse fundul la apogeul fermității sale. În schimb, și-l irosise pe Vince. Dacă l-ar fi întâlnit pe Freddy când era tânără! Sau măcar mai tânără. Dacă s-ar fi măritat cu Freddy! Zâmbi în sinești de prostiile care-i treceau prin minte, apoi se opri, atentă la ridurile din jurul ochilor și își jură să poarte ochelari de soare enormi și o pălărie cu bor larg, când se va mai aventura afară, în soare. Nici nu voia să se gândească la menopauză. Indiciul era în denumire, nu? Dar nu era atât o pauză, cât un final al naibii de mare în ceea ce privește atracția pentru bărbați. Transpira chiar și când *nu* se gândea la asta. Își întoarse perna și își îngropă fața în bumbacul răcoros, proaspăt. „Revino-ți, Laura!" își spuse în gând. Întinse mâna și apucă mâna lui Freddy. El i-o strânse instinctiv, iar Laura stătu acolo pe întuneric, clipind printre lacrimi până când în cele din urmă adormi la loc.

Dimineața lucrurile mereu arată mai bine. Nu lumina soarelui era cea care se amuza pe seama imperfecțiunilor Laurei, ci întunericul, cu îndoielile sale care apăreau din senin și își băteau joc de ea

în timpul insomniilor care întrerupeau somnul. După micul dejun ieşi în grădină, fără pălărie şi privi soarele de dimineaţă. Freddy plecase în oraş, iar ea urcă în pod. Luă scara din magazie şi o duse la etaj cu oarecare dificultate. Carrot se decise să o ajute alergând pe scări, lătrând entuziasmat, încercând să pună piedică picioarelor de metal care se loveau şi troncăneau şi care erau cu siguranţă un instrument diavolesc. Când Laura sprijini scara de perete în toată lungimea ei, îl auzi deja pe Freddy în minte, certând-o pentru că nu a aşteptat.

– Facem asta când mă întorc, spusese el.

Dar era prea nerăbdătoare ca să mai aştepte. În plus, Sunshine avea să ajungă curând şi era perfect capabilă să cheme o ambulanţă. Când deschise trapa spre pod, o întâmpină mirosul stătut, de mizerie şi praf. Aprinse lumina şi dintr-odată mâna i se umplu de pânze de păianjen. De unde să înceapă? Erau câteva piese vechi de mobilier, un covor mare, rulat şi diverse cutii. Scoase capacul cutiilor care erau mai aproape. Conţineau diverse obiecte de gospodărie: un serviciu de ceai nefolosit, o cutie de tacâmuri suflate cu argint şi diverse lucruri de porţelan inutile, decorative. Una conţinea cărţi, dar, din câte putea să vadă, niciuna nu fusese scrisă de Anthony. Laura înaintă atentă printre grinzi, oprindu-se sub căpriori, aplecată. Un căluţ pe roţi, pentru copii, stătea stingher într-un colţ, lângă o valiză mare, maro, de carton şi o cutie ce purta însemnele unui croitor din Londra. Laura mângâie blana moale de pe nasul calului.

– Ei, tu n-o să rămâi aici, îi promise ea.

Valiza era acoperită cu un strat gros de praf, dar nu era încuiată şi, după o scurtă privire înăuntru, Laura-şi spuse că probabil asta e şansa ei de a găsi ceva util sau interesant. O prinse de încuietorile pătate cu rugină şi o târî spre trapă. Cum oare o să o scoată de acolo? Era grea şi se îndoia că putea s-o care, ţinându-se în acelaşi timp şi de scară. Răspunsul, desigur, era să îl aştepte pe Freddy, dar atunci putea la fel de bine să-l fi aşteptat înainte să se urce acolo. Poate că ar fi reuşit dacă o lăsa să alunece singură în jos pe scară.

Părea destul de robustă și, din câte văzuse, nu părea să conțină nimic ce se putea sparge. „Alunecarea pe scară" se dovedi a fi mai mult o cădere liberă. Când Laura îi dădu drumul, se izbi de podea cu o bubuitură strașnică, generând un nor de praf. Laura urcă la loc să ia călușul, care era destul de ușor cât să-l poată căra pe scară. După ce acesta avu parte de o aterizare mai lentă decât valiza, Laura urcă din nou și luă cutia cu însemnele croitorului londonez.

Până când se întoarse Freddy, scara era așezată înapoi în magazie, Sunshine era în grădină, ștergând călușul de praf și Laura analiza conținutul valizei deschise pe masa din birou. Erau albume cu fotografii vechi, cu pagini groase de culoarea ciocolatei negre, intercalate cu file de foiță tare, lucrată în relief, câteva manuscrise dactilografiate, niște scrisori și diverse documente. Albumele conțineau poze din primii ani din viața lui Anthony, cu mult înainte de Therese. Un copilaș cu păr buclat, cu picioarele întinse pe un covor în carouri, într-o grădină de vară. Un băiețel robust care trăgea de un căluț pe o peluză proaspăt tunsă. Un tânăr înalt cu un zâmbet timid, care purta suporturi de tibie prea mari și ținea o bâtă de crichet. Era totul acolo: vacanțe la mare, picnicuri la țară, aniversări, botezuri, nunți și Crăciunuri defilau prin fața ochilor. La început apăreau trei personaje, dar apoi doar două. Bărbatul înalt, brunet, ce apărea des în uniformă, dispăruse din poze, ca și din viețile lor. Laura desprinse cu atenție una dintre fotografii din colțurile de hârtie maronie, care o fixau în album. Bărbatul stătea mândru, cu spatele drept; atât de chipeș în uniforma lui de paradă. Brațul său era întins afectuos peste umărul femeii îmbrăcate într-o rochie de seară Schiaparelli. Și între ei era băiețelul în pijamale. Un portret perfect de familie.

The very thought of you.

Laura auzi muzica în minte sau poate venea din camera de la grădină. În ultimele zile, nu mai era sigură că putea face diferența. Aceasta era fotografia; era seara pe care o descrisese Robert Quinlan când venise să citească testamentul. Fusese ultima dată

când Anthony își văzuse tatăl. Ultimul dans, ultimul sărut, ultima fotografie. O va pune într-o ramă de argint lângă fotografia cu Therese, în camera dinspre grădină.

– Ai găsit ceva interesant?

Freddy îi adusese o cană de cafea și un sandvici. El căută prin valiză, pe sub hârtii și scoase o cutie mică, îmbrăcată în catifea.

– Aha! Ce e asta? O comoară ascunsă?

Desfăcu capacul cutiei și ieși la iveală un inel de aur alb cu o stea superbă de safir și diamante strălucitoare. Puse cutia în fața Laurei, care scoase inelul și îl ținu în lumină. Steaua de pe piatra prețioasă albastră era foarte vizibilă.

– A fost al ei. Inelul ei de logodnă.

– De unde știi? Freddy îl luă, ca să îl analizeze îndeaproape. Ar fi putut fi al mamei lui Anthony.

– Nu. A fost al ei. Sunt sigură. Therese nu era genul de femeie care ar fi purtat un simplu diamant, spuse ea, zâmbind, gândindu-se la piatra ei de o jumătate de carat, fixată în inelul de aur de nouă carate. Era, în toate privințele, extraordinară, ca acest inel.

Freddy îl puse înapoi în cutia de catifea și i-o dădu Laurei.

– Ei bine, acum e al tău.

Laura clătină din cap.

– Nu va fi niciodată al meu.

Freddy ieși afară ca să o ajute pe Sunshine. Îi promisese că va da un nou strat de vopsea pe copitele calului. Laura continuă să golească valiza pe masă. Găsi un bon fiscal pentru cincizeci de tufe de trandafiri: „Albertine“ x 4, „Grand Prix“ x 6, „Marcia Stanhope“, „Mrs Henry Morse“, „Etoile de Hollande“, „Lady Gay“ – lista continua – și o broșură despre cum trebuiau plantați și îngrijiți. Manuscrisele conțineau colecții de povești de-ale lui Anthony pe care Laura le scrisese apoi la mașină. Frunzărind paginile, le recunoscu. Deasupra era atașată o scrisoare dură de respingere din partea lui Bruce, publicistul.

„...complet nepotrivit pentru publicul nostru... complex într-un mod inutil și caracterizat de un subiectivism ambiguu... subiecte întunecate și deprimante..."

Cineva mâzgălise peste comentariile critice cu stilou roșu și scrisese „Idiot!" peste semnătura extravagantă a lui Bruce. Era scrisul lui Anthony.

– Și avea dreptate, spuse Laura. Avea să recitească mai târziu manuscrisele, dar nu credea că vor conține răspunsul pe care îl căuta.

Pe podeaua de pe hol se auzi un zdrăngănit și Sunshine intră în birou împingând căluțul, urmată de Freddy și de un Carrot curios.

– Pare cu totul alt cal! exclamă Laura și Sunshine zâmbi, mândră.

– Se numește Sue.

Laura se uită la Freddy pentru o explicație, dar acesta ridică din umeri.

Atunci „Sue" a și fost. Sunshine era nerăbdătoare să examineze conținutul valizei și fu fermecată de inel. Și-l puse pe degetul mijlociu și îl întoarse în toate direcțiile ca să „prindă strălucirea", iar Laurei îi veni o idee:

– Poate că Therese voia să găsim inelul. Poate că despre asta e vorba.

Freddy era nesigur.

– Hmmm, dar care e legătura cu stiloul?

Laura trecu peste scăparea din argumentația ei și, susținându-și în continuare teoria, spuse:

– A fost inelul ei de logodnă. Nu vezi? Totul este despre conexiunea dintre ei, despre legătura lor. Asta reprezintă o logodnă.

Freddy încă avea îndoieli.

– Dar tot asta reprezintă și o nuntă și nu a funcționat când le-am oferit una.

Sunshine nu părea deloc convinsă, mai mult, părea că-i crede pe amândoi, încă o dată, extrem de obtuzi.

– Stiloul a fost un indiciu. Asta înseamnă scris, spuse ea.

Luă fotografia lui Anthony și a părinților lui.

– De aceea cântă muzica, spuse ea, dându-i fotografia lui Freddy.

Era rândul lui să o privească pe Laura pentru o explicație.

– Este Anthony împreună cu părinții lui. Robert Quinlan ne-a povestit despre ei. Părinții lui urmau să iasă într-o seară în oraș, când tatăl lui era acasă în permisie, iar el a coborât să le spună noapte bună și i-a găsit dansând pe cântecul lui Al Bowlly. A fost ultima oară când și-a văzut tatăl înainte să fie ucis.

– Și apoi când Sfântul Anthony s-a întâlnit cu Doamna Florilor, continuă Sunshine povestea, el i-a spus despre toate astea, așa că ea a dansat cu el la Convent Gardens ca să nu mai fie trist. Ea răsuci inelul pe care îl purta încă pe deget și adăugă: Iar acum trebuie să facem cumva să nu mai fie tristă.

– Ei bine, cred că merită încercat cu inelul, spuse Laura, întinzând mâna spre Sunshine, care îl scoase ezitant de pe deget și i-l dădu. Îl vom pune în camera dinspre grădină, lângă fotografia ei. Acum, unde să punem acest splendid armăsar? adăugă ea, în încercarea de a-i distrage atenția lui Sunshine.

Dar Sunshine văzuse cutia de la croitor și scoase cu atenție capacul. Oftatul ei de uimire îi atrase lângă ea pe Laura și pe Freddy. Laura scoase din cutie o rochie uimitoare făcută din mătase și șifon albastru, de culoarea florii de porumb. Era limpede că nu fusese purtată niciodată. Sunshine mângâie cu afecțiune materialul delicat.

– E rochia ei de mireasă, spuse ea, aproape în șoaptă. A fost rochia de mireasă a Doamnei Florilor.

Freddy încă ținea fotografia.

– Ce nu înțeleg este de ce toate obiectele astea au fost îngrămădite într-o valiză și ascunse departe în pod? Mi se pare că aici sunt unele lucruri care trebuie să fi fost extrem de prețioase pentru el: inelul, fotografia, rochia, începuturile grădinii de trandafiri. Chiar

și manuscrisele. El și-a apărat povestirile, a refuzat să le schimbe, deci trebuie să fi fost mândru de ele.

Sunshine desenă cercuri în praful de pe capacul valizei.

– Îl răneau prea mult, spuse ea simplu.

Carrot își iți capul pe după ușa biroului și scânci. Sosise ora pentru ceai.

– Haide, spuse Laura, hai să punem inelul și rochia în camera dinspre grădină și să găsim un loc pentru acest cal.

– Sue, spuse Sunshine, urmându-i pe Laura și pe Freddy. Și nu este inelul, ci scrisoarea.

Dar Laura și Freddy plecaseră deja.

38

Eunice
1997

– Sunt sigură că omul ăsta neobrăzat se comportă aşa doar ca să se dea în spectacol!

Bruce sări prin birou şi se prăbuşi pe un scaun ca o eroină tragică dintr-un film mut alb-negru. Eunice se aştepta chiar să-l vadă ducându-şi dosul palmei la frunte ca să îşi exprime agonia şi frustrarea. Venise neinvitat şi începuse să pălăvrăgească înainte să fi ajuns în capul scărilor.

– Uşurel, bătrâne prieten, spuse Bomber, străduindu-se să nu fie deloc amuzant. O să-ţi provoci o neplăcere.

Baby Jane, cocoţată maiestuos pe o pernă de blană artificială nouă, privi spre Bruce şi ajunse la concluzia că nu merita să îl bage în seamă.

– Vrei o ceaşcă de ceai? îl întrebă Eunice, printre dinţi.

– Doar împreună cu un whisky mare, răspunse Bruce nepoliticos.

Eunice merse să pună ibricul pe foc oricum.

– Ce ţi s-a întâmplat?

Bomber era vădit interesat să afle cine reuşise să îl înfurie atât de tare pe Bruce. Părul lui Bruce, în stilul Barbarei Cartland, dar de

culoarea și consistența pânzelor de păianjen, tremura din cauza indignării.

– Nenorocitul acela de Anthony Peardew! Să-l ia naiba!

Bomber clătină din cap.

– Ești cam dur, nu crezi? Asta, desigur, dacă nu cumva a început să conducă pe dreapta sau a profitat de singura ta fiică.

Când îl întâlnise prima oară pe Bruce cel atât de afectat, Eunice a presupus că era homosexual. Dar Bruce era însurat cu o nemțoaică masivă cu sâni ca niște zeppelini și o urmă de mustață, care creștea șoareci de rasă și participa cu ei la spectacole de profil. În mod surprinzător, Bruce și Brunhilde reușiseră să producă urmași: doi băieți și o fată. Era unul dintre marile mistere ale vieții, dar nu unul care s-o preocupe pe Eunice.

– A luat-o complet razna, protestă Bruce, scrie în mod intenționat genul de prostii subversive și fără sens pe care știe că nu o să le public, pline de fapte întunecate și finaluri ciudate sau fără finaluri. Presupun că se crede isteț sau la modă, sau poate că e un fel de trăire eliberatoare, pentru perioada lui de doliu. Dar nu accept asta. Știu ce le place oamenilor normali, decenți, adică povești bune, directe, cu un final fericit, în care cei răi își primesc pedeapsa, tipul cucerește fata și sexul nu este prea *outré*[1].

Eunice îi puse în față o ceașcă de ceai, lăsând intenționat să scape o parte din lichidul de culoarea spălăturii de vase, pe farfurie.

– Deci nu crezi că cititorii tăi ar vrea să fie provocați deloc? Să-și flexeze mușchii intelectuali, ca să spunem așa? Să-și formeze propriile păreri sau să își lărgească orizontul propriilor concluzii măcar o dată?

Bruce duse ceașca la buze și apoi, văzându-i conținutul de aproape, se răzgândi și o puse la loc cu o zdrăngănitură iritată.

– Draga mea, cititorilor le place ceea ce le spunem noi că o să le placă. E atât de simplu!

---

[1] Bizar (fr., n.red.)

– Atunci de ce nu poți să le spui să le placă noile povestiri ale lui Anthony Peardew?

Bomber păstră *touché*-ul în gând. Dar nu se abținu cu totul.

– Anthony Peardew. Nu era el tipul a cărui colecție de povestiri ți-a adus destul de mulți bani?

Bruce ridică sprâncenele atât de sus a exasperare, încât acestea dispărură în coafura de pânză de păianjen.

– Pentru Dumnezeu, Bomber! Încearcă să ții pasul. Asta am tot zis. Prima parte s-a vândut foarte bine, povești fericite, cu finaluri fericite, încasări fericite peste tot. Dar acum, nu. A trecut de la *Sunetul muzicii* la *Orașul celor blestemați*[1]. Dar am tras linia. I-am spus: asta sau basta!

Bruce lucrase pe vremuri într-un birou în aceeași clădire cu Bomber și încă mai venea în vizită pentru o ceașcă de ceai gratis și o bârfă. Cu toate astea, încercarea nereușită de a-l atrage pe Bomber de partea sa în condamnarea ticălosului de Anthony Peardew, ca și atitudinea distantă a lui Eunice fură semnalul că, de data asta, vizita lui Bruce era una scurtă.

– Mi-aș fi dorit să fi semnat cu bietul Anthony înaintea lui Bruce, oftă Bomber. Mi-a plăcut prima lui colecție, dar povestirile lui noi par incitante. Mă întreb dacă ar trebui să încerc un soi de braconaj...

Eunice scoase din sertarul biroului un mic pachet și i-l dădu lui Bomber. Era învelit în hârtie groasă, cenușie și legat cu o fundă roz-deschis.

– Știu că ziua ta e abia săptămâna viitoare – chipul lui Bomber se lumină ca al unui copil, adora surprizele –, dar m-am gândit că după vizita lui Bruce Omul Negru, ți-ar prinde bine o încurajare.

---

[1] În original, *The Midwich Cuckoos*, roman science-fiction al lui John Wyndham. Acțiunea se petrece într-un sat englezesc, unde femeile rămân însărcinate în urma unei invazii extraterestre, dând naștere unor copii cu ochi aurii. Pe baza romanului au fost realizate mai multe ecranizări, între care *Orașul celor blestemați* (1960) și *Copiii damnaților* (1964). (n.red.)

Era un exemplar din *Cabaret în familie*. Fuseseră să îl vadă în urmă cu un an de ziua lui Bomber, iar el râsese atât de tare, încât aproape că se înecase cu floricelele.

– Mi-aș fi dorit să îl fi văzut și mama, spusese el. E mult mai vesel decât *Philadelphia*. Grace murise deja de optsprezece luni. Trăise mai mult decât Godfrey doar cu un an, iar apoi murise brusc, dar liniștit, în somn la Folly's End.

Fusese înmormântată lângă Godfrey pe domeniul bisericii parohiei lor, unde fuseseră bravi membri ai echipei de aranjamente florale și ai juriilor festivalurilor de vară și ale recoltei, timp de aproape jumătate de secol. Când Bomber și Eunice au stat unul lângă altul în curtea deluroasă, umbroasă a bisericii, în ziua înmormântării lui Grace, au vorbit despre propriile ceremonii de rămas-bun.

– Eu prefer incinerarea, nu înmormântarea, spusese Bomber. Nu prea lasă loc de erori, adăugase el. Și vreau să îmi amesteci cenușa cu a lui Douglas și a lui Baby Jane – asta desigur, dacă voi trăi mai mult ca ea – și să ne împrăștii într-un loc fabulos.

Eunice privise cum mulțimea adunată la ceremonie se îndrepta încet înapoi spre mașini.

– Ce te face să fii atât de sigur că o să mori înaintea mea?

Bomber o luase de braț și porniseră la rândul lor spre ieșirea din curte.

– Pentru că ești cu câțiva ani buni mai tânără decât mine și ai dus o viață mai pură.

Eunice pufnise dezaprobator, dar Bomber continuase:

– Și pentru că ești asistenta mea credincioasă și trebuie să faci ce-ți ordon.

Eunice a râs.

– „Într-un loc fabulos" nu e un ceva foarte specific.

– Când o să mă gândesc la un loc anume, o să-ți spun.

Chiar înainte să ajungă la poartă, Bomber se oprise și îi strânse brațul.

– Și încă ceva. El îi susținuse privirea cu ochii plini de lacrimi. Promite-mi că, dacă o să ajung vreodată ca tata, nebun de legat și izolat într-un cămin, vei găsi o cale să... știi tu ce. Să mă salvezi. De acolo.

Eunice zâmbise forțat, deși simțea c-o trece un fior.

– Jur pe ce am mai sfânt, îi spusese ea.

Acum Bomber îi arătă cadoul său lui Baby Jane, dar odată ce aceasta înțelese că nu era de mâncat și nici nu chițăia sau sărea, pierdu interesul pe care îl arătase inițial.

– Deci, ce vrei să faci de ziua ta? întrebă Eunice, trecându-și funda roz pe după degete.

– Ei bine, spuse Bomber, ce-ai zice să combinăm ziua mea de naștere cu plimbarea noastră anuală?

Eunice zâmbi larg.

– Brighton să fie!

39

– Nu era vorba de inel, iar acum Therese e îmbufnată. Laura aruncă una din multele mingi de tenis ale lui Carrot peste peluză, în semn de frustrare.

Freddy se opri din săpat şi se sprijini în cazma, gata să sară în ajutor, la nevoie. Laura ieşise în grădină, unde Freddy punea compost în grădina de trandafiri, fără vreun alt scop decât acela de a-şi exprima frustrarea. Freddy îi zâmbi.

– Las-o baltă. O să găsim o soluţie în cele din urmă.

Laura nu avea chef de platitudini. Therese şi Sunshine erau îmbufnate amândouă. Fără îndoială, din motive foarte diferite, dar momentan la fel de neînţeles. Ea era în urmă cu introducerea de date pentru website, iar când noul poştaş sună să livreze un pachet, Carrot se entuziasmase mult prea tare şi urinase pe covorul chinezesc din hol. Încercă din nou să lovească mingea de tenis, ratăşi aproape căzu la pământ. Freddy îşi reluă săpatul, ca să nu se observe cum râde. Laura sperase din tot sufletul că inelul cu safir este panaceul perfect. Înlocuise sticla spartă de la fotografia lui Therese, pusese lângă ea poza cu părinţii lui Anthony şi în faţa ei, inelul în cutie. Încercase chiar să-i pună şi melodia lui Al Bowlly.

– De unde ştii că Therese e îmbufnată?

Freddy îşi revenise suficient acum încât să se facă util.

– Pentru că uşa de la dormitor este încă încuiată şi din cauza acelui nenorocit de disc!

Freddy se încruntă.

– Dar de zile întregi nu l-am mai auzit.

Laura ridică sprâncenele exasperată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Freddy! Încearcă să ții pasul. Asta tot zic.

Freddy lăsă cazmaua și veni s-o ia în brațe.

– Ei bine, mă tem că nu vorbești foarte clar. Nu mă pricep prea bine la indicii. Va trebui să vorbești „limpede și clar" spuse el, făcând semnul ghilimelelor în aer.

– *Touché*. Laura zâmbi, chiar dacă era supărată.

– Exact, spuse Freddy. Deci, de ce faptul că Therese *nu* pune discul bătrânului Al înseamnă că e îmbufnată?

– Pentru că acum, în loc să îl facă să cânte dimineața, la prânz și seara, nu permite să fie ascultat deloc.

Freddy păru sceptic.

– Nu sunt sigur că înțeleg.

Laura oftă.

– Am încercat de nenumărate ori să îl pun, dar pur și simplu nu vrea. La început, am făcut-o ca să fiu amabilă. Am pus fotografiile și inelul și apoi, ca un ultim retuș, m-am gândit să pun muzica, melodia lor. Dar nu funcționează. Ea nu permite asta.

Freddy își alese cu mare grijă următoarele cuvinte:

– Păi, sunt un disc vechi și un gramofon vechi. Poate că acul trebuie schimbat sau poate discul e zgâriat...

Fu suficient să vadă chipul Laurei, ca să-și întrerupă argumentul.

– Bine, bine. Ai verificat. Sigur c-ai verificat. Nu e nimic în neregulă cu niciunul.

Laura luă încă o minge de tenis și o aruncă spre el. Dar de data asta, râzând.

– O, Doamne, îmi pare rău! Sunt așa o vacă morocănoasă, dar fac tot ce pot să o ajut și acum ea e și mai ciudată. Haide, îți fac o

ceașcă de ceai. S-ar putea să mai avem și un biscuit cu ciocolată, dacă nu i-a terminat Sunshine.

Freddy o luă de mână.

– Nu mi-aș face iluzii.

În bucătărie, Sunshine de-abia pusese ibricul pe foc.

– Sincronizare perfectă! spuse Freddy. Tocmai veneam pentru ceașca bună de ceai.

Sunshine mai scoase două cești și două farfurii, păstrând o tăcere plină de mister, în timp ce Freddy se spălă pe mâini în chiuvetă.

– Au mai rămas biscuiți cu ciocolată? o întrebă el, făcându-i semn cu ochiul.

Serioasă, Sunshine puse cutia cu biscuiți în fața lui fără să scoată o vorbă și apoi se întoarse să privească ibricul pus la fiert. Freddy și Laura schimbară priviri încurcate și apoi începură să discute despre cum mergea treaba la website. Au hotărât ca oamenii care își revendicau obiectele să poată posta poveștile lor pe website, dacă voiau, și astfel interesul pentru proiect ar crește.

Freddy concepuse un formular online pe care oamenii trebuiau să-l completeze, oferind detalii foarte specifice în legătură cu locul și momentul când și-au pierdut obiectul pe care îl revendicau. Website-ul prezenta doar o fotografie a fiecărui obiect, luna, anul și locația unde fusese găsit, în mare. Detaliile specifice de pe etichetele lui Anthony nu erau dezvăluite, pentru a se asigura că oamenii care îi contactau erau proprietarii legitimi. Laura mai avea sute de obiecte de fotografiat și de postat pe website, dar până acum făcuseră suficient ca site-ul să poată fi online. Acesta avea să fie, oricum, mereu în curs de actualizare, dacă vor continua să adune lucruri pe care le-au pierdut alți oameni. În ziarul local urma să apară un articol săptămâna următoare și Laura dăduse deja un interviu la postul local de radio. Mai erau doar câteva zile până când site-ul avea să devină public.

– Dacă nu ne scrie nimeni să revendice ceva? se îngrijoră Laura, rozându-și nervos o unghie.

Freddy îi îndepărtă, în joacă, mâna de la gură.

– Bineînțeles că ne vor scrie! spuse el. Nu-i așa, Sunshine?

Sunshine ridică dramatic din umeri, având buza de jos lăsată, ca prora unei corăbii. Turnă ceaiul și le așeză în față, ferm, ceștile. Freddy ridică mâinile în semn de predare.

– Bine, bine. Mă predau. Care-i treaba, puștoaico?

Sunshine își puse mâinile în șold, aruncându-le cea mai dură privire a ei.

– Nimeni nu mă ascultă vreodată, spuse ea încet.

Acum o ascultau. Cuvintele-i atârnau în aer, în expectativă, așteptând un răspuns. Nici Freddy și nici Laura nu știau ce să spună. Amândoi simțeau o strângere de inimă gândindu-se că Sunshine chiar ar putea avea dreptate. Cu statura ei mică și trăsăturile ingenue, te obișnuiai ușor să o tratezi ca pe un copil și să-i judeci opiniile în consecință. Dar Sunshine era o tânără femeie – chiar dacă avea „sindrom dom" – și poate că era vremea să înceapă să o trateze astfel.

– Ne pare rău, spuse Laura.

Freddy încuviință, de data asta fără nicio urmă de zâmbet pe chip.

– Ne pare rău dacă ai încercat să vorbești cu noi și nu te-am ascultat. Da, spuse Freddy, și dacă o facem din nou, dă-ne una.

Sunshine se gândi o clipă la asta și apoi îl lovi cu degetul peste ureche, preventiv. Apoi, reluându-și mina serioasă, li se adresă amândurora:

– Nu este inelul. E scrisoarea.

– Ce scrisoare? spuse Freddy.

– Scrisoarea de moarte a Sfântului Anthony, răspunse ea. Haide, adăugă.

O urmară din bucătărie în camera dinspre grădină, unde ea luă discul lui Al Bowlly și îl puse pe platan.

– E scrisoarea, spuse ea din nou, iar apoi puse acul pe disc și muzica se auzi.

40

Eunice
2005

– Gândul că ai putea publica acea... Eunice trecu în revistă obscenitățile ce-i veneau în minte și, negăsind vreuna potrivită, aruncă utimul cuvântul ca pe o săgeată otrăvită: Chestie!

Coperta cartonată a unei cărți deocheate, colorată în roșu vulgar și auriu, zăcea pe jumătate dezvelită în pachetul său de hârtie maro, lângă o sticlă de șampanie pe care Bruce o trimisese împreună cu cartea și alături de o notă pe care scria „drept consolare pentru că nu ai avut flerul s-o publici chiar tu".

Bomber clătină din cap nevenindu-i să creadă.

– Nici măcar nu am citit-o. Tu?

Ultima carte a Portiei se aflase în topul de bestselleruri, în ultimele trei săptămâni, fiind promovată ostentativ, într-o manieră după chipul și asemănarea publicistului său. Aroganța lui era direct proporțională cu soldul contului din bancă și, grație Portiei, acesta îi permitea acum să aibă un card de credit de platină și să discute la per tu cu directorul băncii.

– Bineînțeles că am citit-o! exclamă Eunice. A trebuit să fac asta, ca să pot da cu ea de pământ dintr-o perspectivă informată. Am citit și toate recenziile. Îți vine să crezi că romanul surorii tale este lăudat, fiind luat drept „o satiră la adresa clișeelor siropoase din ficțiunea

contemporană comercială". Un critic l-a denumit „o deconstrucție a echilibrului sexual de putere din relațiile moderne, care împinge limitele literaturii populare la extreme incitante și arată degetul reprezentanților stabilimentului literar, care de obicei se ploconesc în fața convențiilor tipice premiului Man Booker și ale colegilor lui de grajd, aceiași de când veacul".

În ciuda furiei, Eunice nu putea să rămână serioasă, iar Bomber murea de râs. În cele din urmă se calmă suficient cât să întrebe:

– Dar despre ce e vorba?

Eunice oftă.

– Chiar vrei să știi? E cu mult mai rău decât orice altceva a scris.

– Cred că pot să îndur.

– Ei bine, dat fiind că ai trecut deja de etapa dureroasă a familiarizării, trebuie să-ți spun că are incitantul titlu *Harriet Hotter și telefonul Sfarmă-Fălci.*

Eunice făcu o pauză pentru a obține un efect dramatic.

-Harriet, rămasă orfană la o vârstă fragedă și crescută de o mătușă groaznică și un unchi extrem de obez și foarte transpirat, își jură să plece din casa lor imediat ce va putea și să își facă propriul drum prin lume. După ce a absolvit liceul cu note maxime, obține un loc de muncă într-un magazin de pizza și kebab, Pizzabab, aproape de King's Cross, unde este batjocorită în mod constant din cauza vocii sale elegante și a ochelarilor săi bifocali. Într-o zi, un bătrân cu o barbă foarte lungă și o pălărie amuzantă intră în magazin să cumpere un kebab și cartofi prăjiți și îi spune că este „foarte specială". Îi dă o carte de vizită și îi cere să îl sune. În răstimp de șase luni, Harriet câștigă o mică avere din linia erotică. Clienții ei o adoră pentru că are o voce elegantă, „ca și când obrajii ei ar fi plini de bomboane sfarmă-fălci" – acum se explică și titlul ingenios. Eroina noastră, care nu se mulțumea doar cu recompensa financiară, vrea să se simtă împlinită și caută o ocupație care să o satisfacă. În parteneriat cu bătrânul cu barbă, alias Chester Fumblefore, înființează o școală

pentru persoanele care lucrează la linii erotice, numită Snogwarts[1], pentru că Harriet își învață studentele să vorbească cu fiecare client ca și cum ar fi un prinț chipeș, chiar dacă cei mai mulți dintre ei sunt urâți. Printre primele ei eleve se numără Persephone Danger și Donna Sleazy, care îi devin cele mai bune prietene și asistente la cursuri. Ele pun bazele unui call center, unde elevele lor pot câștiga un trai cinstit, în timp ce se antrenează. Harriet inventează un joc numit Quids In, pentru a crește productivitatea și a ridica moralul la locul de muncă. Câștigătoarea, care primește un premiu în bani și bomboane sfarmă-fălci cât pentru o lună, a fost aceea care a satisfăcut cei mai mulți clienți într-o oră, intoducând în fiecare conversație erotică, în mod machiavelic cuvintele „bordel", „puță" (de două ori) și „păsărică de aur".

Bomber izbucni în râs.

– Nu e amuzant, Bomber! se răsti Eunice. Este absolut rușinos. Cum să pui pe raft asemenea inepție? Milioane de oameni dau bani câștigați din greu pentru rahatul ăsta! Nici măcar nu e un rahat bine scris. E un excrement execrabil. Și, ca și cum n-ar fi destul că Portia apare dând interviuri la fiecare emisiune cretină, circulă zvonul c-ar putea fi invitată să vorbească și la festivalul Fânului, anul acesta.

Bomber bătu din palme de bucurie.

– Ei, chiar aș da bani grei să văd asta.

Eunice îi aruncă o privire amenințătoare, iar drept răspuns el scutură din umeri.

– Cum aș putea să rezist? Sunt doar recunoscător că mama și tata nu mai sunt pe aici ca să vadă circul ăsta de prost gust. Mai ales mama, care a fost președinta Centrului pentru Femei.

Bomber râse numai gândindu-se la asta, dar apoi arboră o expresie serioasă, pentru următoarea întrebare.

– Acum, mi-e și frică să-ntreb, dar cred c-ar trebui să știu. E foarte... explicită?

Eunice continuă pe un ton zeflemitor.

---

[1] În traducere liberă, „îmbrățișări pentru urâței" (n.red.)

– Explicită?! Mai ții minte când a venit Bruce și pălăvrăgea despre tipul ăla, Peardew și ne ținea predici despre componentele-cheie ale unui bestseller?

Bomber încuviință.

– Și el ne-a spus, citez, că sexul nu ar trebui să fie niciodată prea *outré*?

Bomber încuviință din nou, de data asta mai reținut.

– Ei bine, cred că s-a răzgândit, asta doar dacă prin *outré* n-a înțeles cumva o relație carnală cu Brunhilde, mult mai aventuroasă decât s-ar putea crede.

Bomber își așeză mâinile pe cutia mică de lemn, care stătea lângă cea a lui Douglas, pe biroul lui și spuse:

– Baby Jane, acoperă-ți urechile și nu asculta.

Eunice zâmbi întristându-se ușor, și continuă:

– Unul dintre clienții lui Harriet face sex cu o mașină de pâine, altul tânjește după femei cu barbă, spate păros și unghii încarnate la picioare și altul își înmoaie testiculele în alcool sanitar și apoi și le mângâie cu coama unui My Little Pony. Și asta încă din capitolul doi.

Bomber luă cartea din pachet și o deschise, fiind întâmpinat de fotografia lucioasă a surorii sale, ce etala un zâmbet satisfăcut și un neglijeu de mătase. O închise la loc cu o bufnitură răsunătoare.

– Ei bine, cel puțin nu a furat pur și simplu subiectul altei cărți. O parte a inventat-o singură.

– Să sperăm, spuse Eunice.

În ziua ce urmă, toate gândurile legate de Portia fură alungate de valurile strălucitoare, albastre și de vântul cald și sărat de la malul mării, în Brighton. Era „ieșirea anuală" și prima fără Douglas sau Baby Jane. Veneau aici în fiecare an de când Eunice împlinise douăzeci și unu de ani, și făcuse prima excursie cu Bomber, iar ziua urma un șablon familiar ce suferise mici schimbări de-a lungul anilor pentru a-i încânta și bucura pe toți membrii micului lor grup. Mai întâi, era plimbarea pe promenadă. În trecut, când Douglas și apoi Baby Jane îi însoțeau, aceștia primeau complimentele și mângâierile trecătorilor atrași inevitabil de ei. Urma vizita pe ponton și petreceau o oră la mașinile cu jetoane și luminițe, ce zdrăngăneau și zăngăneau. Luau

apoi prânzul, alcătuit din pește și cartofi prăjiți și o sticlă de vin spumant roz și în cele din urmă mergeau la Pavilionul Regal. Dar pe când se plimbau spre ponton, îngrijorarea alungă fericirea de pe chipul lui Eunice. În ultimele zece minute, Bomber o întrebase de două ori dacă au mai fost acolo în trecut. Prima oară sperase că glumește, dar a doua oară îl privi și lumea i se întoarse cu susu-n jos când îi văzu pe chip o expresie de inocență și nedumerire sinceră. Era ceva oribil, dar dureros de familiar. Godfrey. Mergea pe urmele tatălui său, spre o destinație la care Eunice nici nu putea suporta să se gândească. Deocamdată se observa cu greu, era ca o fisură insesizabilă în sănătatea lui de fier, neîndoielnică. Dar Eunice știa că în timp o să devină la fel de vulnerabil ca un nume scrijelit în nisip, aflat la mila fluxului iminent. Momentan, Bomber părea să nu fie conștient de micile lui scăpări. Ca un om care suferea de o formă slabă de epilepsie, trecu pe lângă ele destul de nepăsător. Dar Eunice le trăise pe de-a-ntregul, secundă după secundă, iar inima i se frângea deja.

Luminile colorate, clopoțeii și soneriile jocurilor mecanice de pe ponton îi ademeneau să își cheltuie banii. Eunice îl lăsă pe Bomber lângă o mașină ce funcționa cu fise de doi penny, privind șiraguri de monede strâns împachetate, și mișcându-se înainte și înapoi ca să vadă care dintre ele va cădea peste margine, în timp ce ea merse să facă rost de monede. Când se întoarse, îl găsi ca pe un copil pierdut, cu moneda în mână, uitându-se la slotul pentru monede al mașinii, dar fiind incapabil să facă legătura dintre cele două. Cu blândețe, ea luă moneda și o puse în slot, iar chipul lui se lumină când privi o grămadă de bani care căzură zdrăngănind în tava de metal de dedesubt.

Restul zilei trecu vesel și fără evenimente. Nefiind însoțiți de un companion canin, puteau să vadă pentru prima oară interiorul exotic al Pavilionului, unde exclamară uimiți la vederea candelabrelor și își manifestară dezgustul față de rotisorul din bucătărie, ce inițial fusese manevrat de un câine nefericit. În timp ce stăteau pe o bancă din grădină, încălzindu-se la lumina blândă a soarelui de după-amiază, Bomber o luă pe Eunice de mână și scoase un oftat de mulțumire deplină, ce avea să devină pentru Eunice o amintire prețioasă.

– Locul acesta e complet fabulos.

41

Mănușa de piele bleumarin aparținea unei femei moarte. Nu era cel mai promițător început pentru Colecționarul de Obiecte Pierdute. În ziua de după lansarea website-ului, o reporteră pensionată trimisese un e-mail. Lucrase mulți ani pentru ziarul local și își amintea bine de eveniment. Era prima știre adevărată pe care o scrisese.

A ajuns pe prima pagină. Biata femeie avea doar pe la treizeci de ani. S-a aruncat în fața unui tren. Conductorul trenului era într-o stare teribilă, bietul om. Era și începător. Conducea singur trenul abia de vreo două săptămâni. Numele ei era Rose. Era bolnavă, avea „nervii slabi", cum se zicea pe atunci. Îmi amintesc că avea o fetiță atât de drăguță. Rose avea în buzunarul paltonului o poză cu ea. Au pus-o în ziar odată cu povestea. Nu am prea fost de acord cu asta, dar editorul meu a decis peste capul meu. M-am dus la înmormântarea ei. A fost o treabă destul de sinistră, pentru că nu mai rămăsese mare lucru din trupul ei de îngropat. Dar fotografia era încă în buzunarul paltonului său, iar pe mână avea doar o mănușă. A fost un detaliu mic, ce părea atât de neînsemnat. Iar în acea noapte fusese atât de frig. Probabil că de aceea am ținut minte asta, atâția ani.

Era mănușa pe care Sunshine o scăpase îngrozită când căzuse din sertar. Spusese atunci că „doamna a murit" și „își iubea fetița". Laura rămase înmărmurită. S-ar părea că Sunshine avusese din nou dreptate, iar ei se făcuseră din nou vinovați de-a o fi subestimat. Avea un dar foarte de special și ar face bine să o asculte cu mai multă atenție. Sunshine citise impasibilă e-mailul. Singurul ei comentariu fusese „Poate că fetița ei ar vrea s-o aibă".

Sunshine era afară cu Carrot. Ieșea în majoritatea zilelor, ca să adune mai multe obiecte pierdute pentru website, purtând cu sine un caiet mic și un creion, ca să noteze detaliile pentru etichete, înainte să uite. Freddy era plecat ca să planteze un gazon nou pentru unul dintre clienți, așa că Laura era singură. Dacă facem abstracție de Therese.

– Știu, știu! spuse ea cu voce tare. O să o caut azi, promit.

De când Sunshine avusese revelația că scrisoarea lui Anthony era indiciul de care aveau nevoie, Laura încercase să își amintească unde o pusese. La început, crezuse că a lăsat-o pe masa de toaletă din camera lui Therese, dar camera era tot încuiată, așa că nu putuse să verifice. În orice caz, părea puțin probabil ca Therese să o împiedice să găsească tocmai lucrul pe care voia ca ea să îl găsească. Nici măcar ea nu putea să fie *atât* de ciudată. Laura intră în birou. Avea să verifice e-mailurile mai întâi. Website-ul devenea popular, având deja sute de accesări. Erau două e-mailuri. Unul era de la o doamnă în vârstă care spunea că are optzeci și nouă de ani și că de doi ani naviga pe internet grație centrului local pentru vârstnici. Auzise la radio despre website și se hotărâse să arunce o privire. Credea că o piesă de puzzle găsită cu ani în urmă pe strada Copper ar fi a ei. Sau, mai degrabă, a surorii ei. Nu se înțelegeau bine și într-o zi când sora ei fusese extrem de rea, luase o piesă din puzzle-ul la care lucra aceasta. A plecat la plimbare ca să iasă din casă și a aruncat piesa în canal. „Un gest copilăresc, într-adevăr, dar ea era diavolul în persoană. S-a înverșunat la față când a aflat că piesa lipsește", scrisese ea. Doamna în vârstă nu și-o dorea înapoi. Sora ei era

moartă de mult, oricum. Dar era o chestie drăguță că avea cu cine să exerseze scrisul de e-mailuri.

Al doilea era de la o tânără femeie care revendica elasticul verde de păr. Mama ei îi cumpărase elasticele ca să o înveselească, deoarece avea emoții în ziua dinainte să înceapă cursurile la o școală nouă. Pierduse unul dintre ele în parc, în drum spre casă, după ce petrecuse o zi afară cu mama ei, și i-ar fi părut bine să îl recupereze, pentru a-l păstra ca amintire.

Laura răspunse la ambele e-mailuri și apoi porni să caute scrisoarea lui Anthony. Până se întoarse Sunshine cu Carrot, Laura deja citea scrisoarea la masa din bucătărie. O găsise dosită în biroul din camera de la grădină. Imediat ce o găsi, își aminti desigur că o pusese acolo la păstrare. Sunshine pregăti ceașca bună de ceai pentru ele și se așeză lângă Laura.

– Ce scrie? întrebă ea.

– Ce scrie? spuse Freddy, intrând pe ușa din spate, cu cizmele pline de noroi.

Laura și Sunshine priviră amândouă spre cizmele lui și exclamară la unison:

– Ooof!

Freddy râse și își scoase cizmele, lăsându-le afară pe covorul de la intrare.

– Ce mai cicăleală! exclamă el. Deci, ce e asta?

– E scrisoarea de moarte a Sfântului Anthony și acum vom găsi indiciul, exclamă Sunshine, ce părea mult mai încrezătoare decât Laura. Aceasta din urmă începu să o citească cu voce tare, dar durerea reveni, iar cuvintele lui generoase i se opriră în gât, înainte să poată termina primul rând. Sunshine îi luă scrisoarea cu blândețe și citi din nou, rar și cu intonație, ajutată de Freddy la cuvintele mai dificile. Când ajunse la ultimul paragraf, în care Anthony o rugase pe Laura să se împrietenească cu ea, chipul îi fu luminat de un zâmbet.

– Dar eu te-am rugat prima! spuse ea.

Laura o luă de mână.

– Și mă bucur foarte mult că ai făcut-o, răspunse ea.

Freddy bătu cu palmele pe masă.

– Gata cu sentimentalismele, fetelor, spuse el, legănându-se pe două dintre picioarele scaunului. Care este indiciul?

Sunshine se uită la el sincer amuzată, dar îl dojeni apoi, când își dădu seama că nu glumea.

– Nu se poate să vorbești serios, spuse ea, uitându-se la Laura pentru sprijin.

– Păi, ar putea fi orice… spuse Laura nesigură.

Freddy studie din nou scrisoarea.

– Ei, haide, John McEnroe, îi spuse el lui Sunshine. Luminează-ne.

Sunshine oftă ca o profesoară dezamăgită de elevii ei, clătinând capul încet, după care anunță:

– E atât de evident!

Și, după ce explică, își dădură seama că într-adevăr așa era.

42

Eunice
2011

Azi era una din zilele bune. Dar termenul era doar relativ.

Nicio zi nu era cu adevărat bună. Cel mult, Eunice putea spera la câteva zâmbete uimite și ca el să-și amintească din când în când cine era ea, dar nicio urmă de regret din partea bărbatului de care fusese îndrăgostită mare parte din viața ei de adult. Se plimba braț la braț cu Bomber în jurul peticului de pământ gol și al plăcilor de beton pe care ofițerul de serviciu de la căminul Happy Haven le numea pompos „grădina de trandafiri". Singurele urme de trandafiri erau câteva bețe maronii, îndoite, ce ieșeau din pământ ca niște boscheți rămași în urma unui incendiu. Lui Eunice îi venea să plângă. Iar asta era una din zilele bune.

Bomber voise să meargă la Folly's End. Înainte de a avea mai mereu accese aleatorii de uitare, știind că asta avea să fie soarta lui, își exprimase clar dorințele. Intenționase mereu s-o împuternicească pe Eunice, când avea să vină vremea, pentru a salva astfel ultima fărâmă de demnitate ce avea să îi mai rămână într-un viitor atât de sumbru, precum se prefigura al său. Putea să-i încredințeze lui Eunice viața lui, oricât de inutilă avea să devină aceasta.

Ea avea să facă mereu ce trebuia. Dar Portia a sosit prima. Având de partea ei averea aceea ridicolă, dar atotputernică, și

legătura de rudenie, nu și de afecțiune, ea îl păcăli pe Bomber să vadă un „specialist“ care, încurajat financiar de ea, fără îndoială, l-a declarat „incapabil de a mai lua decizii raționale“ din punct de vedere legal și a lăsat îngrijirea sa în sarcina surorii.

În următoarea săptămână, Bomber a fost instalat la Happy Haven.

Eunice a luptat cât de mult a putut, susținând cu tărie să fie dus la Folly's End, dar Portia a fost de neclintit. Folly's End era „prea departe“, iar ei nu-i era la îndemână, ca să vină în vizită și, oricum, susținu aceasta cu o duritate uimitoare, era doar o chestiune de timp până când Bomber nu va mai ști unde se află. Dar, momentan, știa. Și asta îl ucidea.

În mod surprinzător, Portia îl vizita. Dar erau vizite stinghere, forțate. Trecea rapid de la o atitudine superioară la una temătoare și umilă, bătând în retragere. Reacția lui la ambele abordări era aceeași: afișa o uimire dureroasă. Pentru că îl lipsise de singurul lucru pe care și-l dorise, îl copleșea cu daruri scumpe, adesea inutile. El nu știa ce este un aparat de espresso, nicidecum cum să umble cu el. Turna loțiunea scumpă de bărbierit în toaletă și folosea aparatul foto performant drept reazem pentru ușă. În cele din urmă, Portia ajunse să-și petreacă mare parte din timpul vizitelor sale bând ceai cu Sylvia, îngrijitoarea de serviciu, o tipă lingușitoare și totodată o fană devotată a lui Harriet Hotter, devenită, în mod regretabil, o trilogie.

Eunice se străduia cât putea de tare să transforme camera lui Bomber într-un cămin. Îi adusese obiecte din apartamentul său și pusese fotografii cu Douglas și Baby Jane pe fiecare raft și pe fiecare masă din încăpere. Dar nu era destul. El se îndepărta din ce în ce mai tare. Renunța.

Eunice și Bomber nu erau singuri în grădină. Eulalia hrănea o coțofană cu bucățele de pâine prăjită, pe care le păstrase de la micul dejun. Era foarte bătrână, sfrijită, cu pielea de culoarea prunelor călite, ochi sălbatici și un croncănit alarmant. Mâinile ei răsucite

țineau cârjele de care se folosea pentru a se sprijini și a se propulsa într-un mers smucit și tremurat. Mare parte din rezidenți o evitau, dar Bomber o întâmpina mereu prietenos. Mergeau în cerc, fără să se gândească, asemenea unor prizonieri în curtea închisorii. Eunice pentru că nu voia să se gândeacă la nimic și Bomber pentru că, de regulă, nu era capabil s-o facă. Eunice aruncă ultima bucată de pâine prăjită spre pasărea cu pene albe și negre, care o luă de pe jos și o înghiți, fără a-și lua ochii strălucitori, ca boabele de soc, de pe Eulalia. Aceasta flutură cârja spre pasăre și croncăni:

– Hai, pleacă acum! Pleacă, înainte să te bage în oală pentru cină! Ar fi în stare, să știi, spuse ea, întorcându-se spre Eunice și făcând un semn grotesc cu ochiul. Aici ne hrănesc cu tot felul de rahaturi.

Judecând după mirosul din bucătărie, ce pătrunsese în grădină printr-o fereastră deschisă, Eunice se gândi c-ar putea avea dreptate.

– Ăla-i nebun, tipul ăla, spuse Eulalia, fluturând o mână strâmbă spre Bomber și descurcându-se în același timp să țină cârja. E nebun ca o furnică cu fundul aprins. Fixă cârjele pe beton și își începu mersul dureros și strâmb înapoi spre casă. Dar înăuntru e un om foarte bun, îi spuse lui Eunice, în trecere. Foarte bun, dar pe moarte.

Ajunși din nou în camera lui Bomber, Eunice trase draperiile ca să lase să intre lumina palidă pe care o răspândea soarele de iarnă. Era o cameră drăguță, la etajul al doilea, curată și spațioasă cu ferestre franțuzești destul de mari și un balcon drăguț. Pe care Bomber nu avea voie să-l folosească.

Prima oară când îl vizitase pe Bomber, Eunice deschisese ferestrele. Era o zi sufocantă de vară și aerul din cameră era încins și stătut. Cheia fusese lăsată în încuietoare, dar o asistentă excesiv de prevăzătoare, care venise să îl vadă pe Bomber, închisese ferestrele și încuiase cheia într-un dulăpior de medicamente ce se afla pe unul din pereții camerei lui Bomber.

„Sănătoși și în siguranță", se răstise ea la Eunice. După acea zi, Eunice nu mai văzu vreodată cheia.

– Să ne uităm la un film, da?

Bomber zâmbi. Pentru el, povestea propriei vieți era acum ca un manuscris nelegat, prost editat. Unele pagini erau în ordinea greșită, altele smulse, altele rescrise sau lipseau cu totul. Pierduse versiunea originală, pentru totdeauna. Dar încă îi făceau plăcere poveștile familiare, din filmele vechi, la care se uitaseră de atâtea ori împreună. Zilele când nu știa cum îl cheamă sau ce mâncase la micul dejun, cu puțin timp în urmă, erau tot mai multe. Dar încă putea să citeze, cuvânt cu cuvânt, din *Marea evadare, Scurta întâlnire, Top Gun* și multe alte filme.

– Ce zici de ăsta? spuse Eunice, care ținea în mână *Cabaret în familie*.

El ridică privirea, zâmbi și, pentru un moment prețios, trecător, cețurile se limpeziră.

– Cadoul de ziua mea, spuse el, iar Eunice știu că Bomber al ei era încă acolo, înăuntru.

43

– E încă acolo, spuse Sunshine pe un ton îngrijorat.

Carrot luase poziția de santinelă în magazie, încercând să dea de urma unui rozător, iar Sunshine era tot mai îngrijorată că prânzul acestuia urma să includă în meniu un șoarece. Laura era în birou, căutând un obiect despre care îi scrisese cineva prin intermediul website-ului și pe care venea să îl recupereze în acea după-amiază.

– Nu-ți face griji, Sunshine. Sunt sigură că șoarecele va avea bunul-simț să nu-și arate nici măcar o mustață, cât timp Carrot e acolo.

Sunshine nu fu convinsă.

– Dar ar putea. Și atunci Carrot l-ar omorî și ar fi un ucigător.

Laura zâmbi. O cunoștea deja pe Sunshine suficient de bine, încât să știe că nu se lasă până nu rezolvă ceva. Două minute mai târziu, Laura se întoarse, trăgând de lesă un Carrot recalcitrant. În bucătărie, îi dădu un cârnat din frigider și îi scoase lesa. Înainte ca Sunshine să obiecteze, Laura o liniști.

– Mickey sau Minnie e în siguranță. Am închis ușa magaziei și acum, că a mâncat un cârnat, oricum nu îi va mai fi foame.

– Mereu îi e foame, mormăi Sunshine, în timp ce îl văzu pe Carrot cum iese din cameră, mânat de planuri viclene.

– Când vine doamna? întrebă ea.

Laura se uită la ceas.

– Dintr-o clipă în alta. O cheamă Alice și m-am gândit că ai vrea să faci ceașca bună de ceai, când sosește.

Ca un făcut, sună soneria și Sunshine fu la ușa de la intrare înainte ca Laura să plece într-acolo.

– Bună ziua, doamnă Alice, o întâmpină Sunshine pe adolescenta de la ușă, ce păru surprinsă. Eu sunt Sunshine. Vă rog, intrați.

– Ce nume grozav!

Fata care o urmă pe Sunshine în hol era înaltă și suplă, cu un păr lung și blond și cu pistrui pe nas. Laura îi întinse mâna.

– Bună, sunt Laura. Încântată să te cunosc.

Sunshine o conduse cu precizie pe Alice în grădină, în timp ce Laura rămase în urmă să facă ceaiul. Când ieși afară cu tava de ceai, le găsi pe Alice și pe Sunshine schimbând impresii despre starurile preferate, în domeniul muzical.

– La amândouă ne place David Bowie, o anunță Sunshine cu mândrie pe Laura, care începu să toarne ceaiul.

– Sunt sigură că ar fi încântat, spuse Laura, zâmbind. Cum îl bei? o întrebă pe Alice.

– Builder's pentru mine, vă rog.

Sunshine păru îngrijorată.

– Nu știu dacă avem din acesta, nu? o întrebă pe Laura.

– Nu-ți face griji, Sunshine, spuse Alice, observându-i repede neliniștea. Mă prostesc doar. Am vrut să spun bun și tare, cu lapte și două linguriță de zahăr.

Alice venise să ia o umbrelă, o umbrelă de copii, albă cu inimioare roșii.

– Nu am pierdut-o, la modul propriu-zis, explică ea, și nu pot fi complet sigură că a fost lăsată pentru mine...

Sunshine luă umbrela care era deja pe masă și i-o dădu.

– Ba da, spuse ea, simplu.

Judecând după privirea de adorație sinceră de pe fața lui Sunshine, Laura se gândi că acesta i-ar fi dat lui Alice pe mână argintăria familiei fără să zăbovească, și chiar și cheia de la Padua.

Alice luă de la ea umbrela și îi mângâie faldurile pliate.

– A fost prima mea vizită în America, le spuse ea. Mama m-a dus la New York. Era mai mult o deplasare de serviciu pentru ea. Era editor la o revistă de fashion, și reușise să aranjeze un interviu cu un designer nou și la modă, despre care se spunea că va deveni marea revelație în lumea modei din York. S-a dovedit că așa era. Dar tot ce îmi aduc aminte despre el este că s-a uitat la mine de parcă aș fi evadat dintr-o colonie de leproși sau așa ceva. Părea că nu îi place să aibă de-a face cu copiii.

– Ce e o colonie de leoparzi? întrebă Sunshine.

Alice se uită spre Laura, dar apoi se decise să continue oricum:

– Este un loc unde, în vremuri străvechi, erau duși oamenii care sufereau de o boală teribilă care le făcea degetele de la mâini și picioare să cadă.

Laura putea să parieze că Sunshine avea să-și petreacă următoarele cinci minute numărând atent degetele lui Alice. Slavă Cerului că purta sandale!

– Nu am avut prea mult timp la dispoziție ca să vizităm, dar mi-a promis că mă duce să văd sculptura lui Alice în Țara Minunilor din Central Park. Îmi aduc aminte că eram extrem de încântată. Credeam că statuia fusese numită după mine.

Își dădu jos sandalele și își furișă degetele de la picioare în iarba răcoroasă. Sunshine îi urmă studioasă exemplul.

– În după-amiaza aceea ploua și mama deja întârziase la următoarea întâlnire, așa că nu era în cea mai bună dispoziție, dar eu eram mai mult decât încântată. Am fugit înainte și, când am ajuns la sculptură, am dat peste un bărbat uriaș, negru și ciudat, cu codițe împletite și niște cizme mari, care oferea umbrele. S-a aplecat, a dat mâna cu mine și încă îmi mai amintesc chipul său. Era un amestec de bunătate și tristețe, și se numea Marvin.

Alice își goli ceașca și își mai turnă una din ibric, cu un aer firesc, de adolescentă.

– Pe atunci, povestea mea preferată era *Uriașul egoist* de Oscar Wilde, așa că pentru mine Marvin arăta ca un uriaș. Dar nu era egoist. Dădea lucruri gratis. Umbrele gratuite. Oricum, când mama m-a prins din urmă, m-a târât după ea. Dar nu a fost numai asta. A fost nepoliticoasă cu el. S-a purtat de-a dreptul oribil. El a încercat să îi dea o umbrelă, iar ea a fost o nesimțită.

Sunshine ridică din sprâncene a uimire, auzind injuriile rostite cu atâta ușurință, dar expresia ei fu una de admirație.

– L-am întâlnit doar pentru un moment, dar nu am putut niciodată să uit privirea de pe chipul lui în timp ce mama mă trăgea după ea. Oftă adânc, dar apoi zâmbi, când altă amintire o eclipsă pe ultima. I-am trimis un sărut, spuse ea, iar el l-a prins.

Data de pe eticheta umbrelei se potrivea exact cu ziua în care Alice vizitase Central Park, iar umbrela fusese găsită pe sculptură.

Laura fu încântată.

– Cred că îți era destinată ție.

– Chiar sper asta, spuse Alice.

Restul zilei, Carrot stătu de pază la ușa magaziei, iar Sunshine vorbi despre noua ei prietenă, Alice. Alice era la universitate, studiind litera și tură engleză și teatru. Lui Alice îi plăceau David Bowie, Marc Bolan și Jon Bon Hovis. Și aflase despre o nouă vesiune a „cești bune de ceai" *builder's.*

În seara aceea, în timpul cinei târzii la care serviră spaghete bolognеze, Laura îi povesti lui Freddy despre musafira lor.

– Deci, funcționează, spuse Freddy. Website-ul. Face exact ce a vrut Anthony să faci.

Laura clătină din cap.

– Nu. Nu chiar. Oricum, nu încă. Mai ții minte ce scria în scrisoare? „Dacă poți să faci fericită chiar și o singură persoană, să repari o inimă frântă redându-i ce a pierdut..." Și asta încă nu am făcut. Desigur că Alice a fost încântată că a găsit umbrela, dar nu putem fi absolut siguri că ei îi era destinată. Și fata cu elasticul de păr; n-a fost chiar cu inima frântă, când l-a pierdut.

– Ei bine, cel puțin e un început, spuse Freddy, împingându-și scaunul și ridicându-se ca să îl scoată pe Carrot la o ultimă plimbare prin grădină, înainte de culcare. O să ajungem și acolo, într-un final.

Dar nu era vorba doar despre obiectele pierdute. Mai era indiciul; cel care devenise atât de clar, odată ce Sunshine îl evidențiase. Elementul ce pusese totul în mișcare. Anthony îl numise „ultimul fir" care îl lega de Therese, iar când l-a pierdut, în ziua în care ea a murit, acel fir s-a rupt. Dacă medalia ei de comuniune era într-adevăr cheia reunirii lui Therese și Anthony, cum Dumnezeule ar fi putut să o găsească? Freddy venise cu ideea să pună pe website o postare despre un obiect pierdut ce trebuie găsit, dar întrucât nu știau cum arată sau unde îl pierduse Anthony, nu puteau da prea multe detalii.

Laura strânse farfuriile de pe masă. Fusese o zi lungă și era obosită. Mulțumirea pe care o simțise după vizita lui Alice dispăru treptat, luându-i locul un sentiment familiar de neliniște.

Iar în camera de la grădină începu din nou să cânte muzica.

44

Eunice
2013

În camera de zi a rezidenților de la Happy Haven muzica se auzi din nou. *Charmaine*, de Mantovani. La început mai încet și apoi din ce în ce mai tare. Prea tare. Edie dădu volumul la maximum. În curând, avea să plutească prin sală pe *glissando*-urile coardelor, ca un nor de plase și paiete. Picioarele i se învârteau și unduiau în sandalele bune de dans, aurii, iar luminile strălucitoare se învârteau în jurul ei ca o furtună de curcubeie.

În timp ce Eunice și Bomber trecură prin sală, în drum spre camera lui Bomber, zăriră o grămadă zdrențăroasă de cămăși de noapte, din care abia se întrezărea o femeie slabă, bătrână, cu mustăți, o claie unsuroasă de păr alb și papuci în carouri. Se bâțâia prin cameră cu ochii închiși și brațele trecute afectuos în jurul unui partener invizibil. Brusc, o explozie de bastoane și înjurături izbucni într-unul dintre fotolii.

– Nu iar! La dracu' Iisuse Christoase și Iehova! Nu iar ! Nu iar! Nu iar!

Eulalia se scula brusc din fotoliul ei, înjurând și lovind.

– Nu iar, lua-te-ar dracu' de idioată proastă, nebună și împuțită! Vreau doar puțină liniște! urlă ea, aruncând cu o cârjă înspre dansatoare, care se opri locului.

Cârja o rată cu mult pe Edie, dar aceasta scoase un țipăt agonizant, în timp ce lacrimile începură să-i curgă pe obraji, iar urina se scurse pe picioare și în papuci. Eulalia se străduise să se ridice în picioare și arăta spre ea cu una din mâini.

– Acum s-a pișat pe ea! S-a pișat în pantaloni. Pe podea, șuieră ea furioasă, printre buzele pătate de salivă.

Eunice încercă să îl pună pe Bomber în mișcare, dar era țintuit locului. Câțiva rezidenți începură să strige sau să plângă, iar alții priveau în depărtare, nepăsători. Sau prefăcându-se nepăsători. Fu nevoie de doi îngrijitori ca să o stăpânească pe Eulalia, iar Sylvia o luă de acolo pe biata Edie. Tremura și plângea, iar urina curgea de pe tivul cămășii de noapte în timp ce mergea tristă, agățându-se de brațul Sylviei și întrebându-se unde dispăruse sala de bal.

Înapoindu-se în camera lui Bomber, unde erau în siguranță, Eunice pregăti o ceașcă de ceai. Cât timp o bău pe a ei, privi noile achiziții ale colecției din ce în ce mai mari a lui Bomber. Începuse să fure lucruri, obiecte luate la întâmplare, de care nu avea nevoie. O vază, o învelitoare de ceainic, veselă, role de saci de gunoi, umbrele. Nu fura niciodată din camerele celorlalți rezidenți, numai din zonele comune. Se pare că era un simptom al bolii sale. Furturi mărunte. Dar și pierdea lucruri. Cu mare ușurință, pierdea cuvinte așa cum un arbore își pierde frunzele toamna. Un pat putea fi „un pătrat moale de dormit" și un creion, „un băț cu miez gri din care iese scrisul". În loc de cuvinte, vorbea în indicii sau, cel mai adesea, nu vorbea deloc. Eunice îi sugeră să se uite la un film împreună. Acum, asta mai rămăsese din ei. Eunice și Bomber, foști colegi și cei mai buni prieteni atâta vreme. Iubiții ocazionali ai lui Bomber veniseră și plecaseră, dar Eunice era constanta lui. Erau soț și soție fără să facă sex sau să aibă vreo patalama la mână, și acestea erau ultimele resturi meschine ale relației lor atât de bogate, pe vremuri: mersul și urmăritul filmelor.

Bomber alese filmul. *Zbor deasupra unui cuib de cuci.*

– Ești sigur? întrebă Eunice.

Se așteptase la ceva mai vesel, de dragul ei și al lui, după tot ceea ce văzuseră. Bomber insistă. În timp ce priveau la pacienții de la spitalul de nebuni, care mergeau prin curtea de recreere, împrejmuită de gard, Bomber arătă spre ecran și îi făcu cu ochiul.

– Ăia suntem noi, spuse el.

Eunice îl privi în ochi și fu șocată cu câtă claritate o privea. Îi vorbea vechiul Bomber, iute, amuzant, isteț, ce revenise în una din puținele vizite. Dar pentru cât timp? Chiar și cele mai scurte vizite erau prețioase, dar sfâșietoare. Sfâșietoare pentru că el trebuie să fi știut că va trebui să se întoarcă. Încotro?

Era un film pe care îl mai văzuseră de multe ori înainte, dar de data asta era foarte diferit.

Când Chief puse perna pe chipul jalnic și absent al lui Mac și îl sufocă cu blândețe, Bomber strânse mâna lui Eunice și își rosti ultimele cuvinte:

– Scoate-mă. De aici.

El îi amintea promisiunea făcută. Eunice privea fix ecranul și strânse cu putere mâna lui Bomber, în timp ce uriașul Chief smulse dozatorul de apă de la etajul camerelor cu căzi, îl aruncă spre ferestrele masive și apoi făcu saltul spre libertate. Când se derulă distribuția pe ecran, Eunice nu putu să se miște. Bomber îi luă și cealaltă mână într-a lui. Ochii lui erau plini de lacrimi, dar zâmbea în timp ce aproba din cap și își mișca buzele în tăcere:

– Te rog.

Înainte ca Eunice să poată spună ceva, una dintre asistente dădu buzna în cameră fără să bată la ușă.

– E timpul pentru tratament, spuse ea, zdrăngănind cheile de la dulapul cu medicamente, ce se afla pe perete. Îl descuie și, chiar când lua pastilele, se auzi un strigăt înspăimântat de pe coridorul de afară, urmat de cotcodăcitul de neconfundat al Eulaliei.

– Femeia aia nenorocită! înjură asistenta, ieșind afară pe ușă să vadă despre ce-i vorba și lăsând ușa de la dulap descuiată.

Era timpul ca Eunice să plece. Trebuia să plece, dar înainte să facă asta, încă îl avea pe Bomber, așa că nu se îndură să iasă. Fiecare minut era un pas în plus spre ce avea să se întâmple. Pentru că decizia fusese luată. Eunice știa că avea să existe o singură ocazie, un singur moment când toată iubirea pe care o simțise vreodată pentru acest om se va cristaliza în forța de neconceput de care avea nevoie. Era timpul. Strânse cheia atât de puternic în mână, încât modelul acesteia i se imprimă în palmă. Descuie ferestrele și le deschise, lăsându-le doar puțin întredeschise. Voia cu atâta disperare să îl îmbrățișeze încă o dată, să îi simtă căldura și să îl simtă respirând lângă ea. Dar știa că, dacă va face asta, forța o va părăsi, așa că puse cheia în mâna lui și îl sărută pe obraz.

– Nu plec fără tine, Bomber, șopti ea. Nu te-aș lăsa așa. Vii cu minte. Hai să mergem.

Și apoi a plecat.

45

UN BĂTRÂN AFLAT ÎNTR-UN AZIL A CĂZUT MORTAL

Poliția cercetează moartea unui bărbat în vârstă, rezident la căminul de îngrijire Happy Haven, din Blackheath, care a căzut de la un balcon de la etajul al doilea, sâmbătă dimineața. Bărbatul, al cărui nume nu a fost încă dezvăluit, suferea de Alzheimer și se pare că este vorba despre un publicist ce ieșise la pensie. În această săptămână va fi efectuată o autopsie, iar poliția va cerceta ceea ce a denumit „o moarte inexplicabilă".

London Evening Standard

46

– E o persoană moartă în birou, anunță Sunshine, pe un ton cât se poate de normal.

Venise să o caute pe Laura, care era în grădină, tăind trandafiri pentru casă, ca să îi dea vestea și să îi spună să prepare prânzul. Carrot se întinsese leneș pe spate, la soare, cu picioarele în aer, dar, când se apropie Sunshine, sări să o întâmpine.

Trecuse deja un an de când fusese lansat website-ul și le ținea ocupate atât pe Laura, cât și pe Sunshine. Sunshine învățase cum să facă fotografii, pe care să le posteze pe website împreună cu detaliile despre obiecte, iar Freddy o învățase chiar să gestioneze un cont de Instagram pentru Colecționarul de Obiecte Pierdute. Laura se ocupa de e-mailuri. Încă treceau în revistă colecția lui Anthony, dar adăugau și lucruri noi, pe care Sunshine le aduna în timpul plimbărilor ei cu Carrot. Laura și Freddy căpătaseră și ei obiceiul de a aduna obiecte găsite oriunde mergeau, iar acum și oamenii începuseră să le trimită obiecte pierdute. În ritmul ăsta, rafturile din birou aveau să fie mereu pline.

– O persoană moartă? Ești sigură?

Sunshine îi aruncă una din privirile sale. Laura intră în casă ca să cerceteze. În birou, Sunshine îi arătă o cutie de biscuiți Huntley & Palmers, albastră precum cerul, de metal. Pe eticheta ei scria:

Cutie metalică de biscuiți Huntley & Palmers conținând rămășițe umane?
Găsită în al șaselea vagon din față, trenul 14.42 de la London Bridge la Brighton.
Decedat necunoscut. Dumnezeu să-l ierte și să-l odihnească în pace.

Casa funerară Lupin and Bootle (Est. 1927) se afla la colțul unei străzi aglomerate, peste drum de o brutărie simandicoasă. În timp ce stătea afară, Eunice zâmbi în sinea ei, amintindu-și de doamna Doyle și gândindu-se că Bomber ajunsese în locul potrivit. Murise deja de șase săptămâni, iar Eunice încă nu avea nicio informație despre înmormântare. Legistul declarase în cele din urmă că era vorba de moarte accidentală, dar cei de la Happy Haven fuseseră aspru criticați pentru modul neglijent în care abordau chestiunile ce țin de sănătate și de proceduri de siguranță, și abia scăpaseră de acuzații. Portia și-ar fi dorit să vadă capul Sylviei pe o ploscă. Jelania ei luase forme extravagante în toate ziarele și prin presă, dar Eunice nu se putu abține să se întrebe dacă era mânată de o durere autentică sau de publicitatea pe care o putea genera acest eveniment pentru următorul turneu de carte. Portia era prea celebră ca să mai vorbească direct cu Eunice. Angajase asistenți pentru o sarcină atât de banală. Așa că Eunice venise aici, unde privea printr-un geam imaculat modelul unei scărițe de dric tras de cai și un aranjament floral de bun-gust, din cale. Singura informație pe care putuse să o extragă de la cel mai neînsemnat asistent era numele casei funerare care se ocupa de toate pregătirile. Ar fi putut să telefoneze, dar tentația de a se afla în aceeași clădire cu Bomber era prea mare.

Femeia de la biroul din recepție ridică privirea la auzul soneriei și îi zâmbi lui Eunice a bun venit. Pauline era o doamnă masivă, îmbrăcată în haine Marks & Spencer de cea mai bună

calitate, cu un aer de profesionalism și bunătate. Îi aminti lui Eunice de o bufniță brună.

Din păcate, vestea pe care trebuia să i-o dea era cel mai crud și șocant lucru pe care Eunice putea să-l audă.

– A fost ceva foarte restrâns. La crematoriu, doar cu familia. Sora a fost cea care a organizat; cea care scrie cărțile acelea murdare.

După repulsia cu care Pauline pronunțase cuvântul „sora", era limpede că ea și Portia nu se împrieteniseră.

Eunice simți cum o ia amețeala și alunecă la podea. Nu la mult timp după aceea, stătea pe o canapea confortabilă bând un ceai dulce, fierbinte, cu un strop de coniac, iar Pauline îi mângâia mâna.

– De la șoc, dragă, spuse ea. Te-ai albit la față ca o fantomă.

Întărită de ceai, coniac și biscuiți, Eunice află toată povestea de la o Pauline foarte directă. Portia voise ca totul să decurgă cât mai repede și discret posibil.

– Vezi tu, trebuia să plece în turneul de promovare și nu voia să îi fie dat peste cap programul. Pauline sorbi din propriul ceai și clătină dezaprobator capul viguros. Dar când se întoarce, o să organizeze un eveniment somptuos, așa cum se cuvine, o slujbă memorială și apoi va îngropa cenușa. Va invita „toate personalitățile", dragă, și spunea că muzica va fi interpretată de coruri de îngeri cu Sfinția Sa Papa la prezidiu. Se pare că, pe lângă asta, înmormântarea prințesei Diana va fi un fleac.

Eunice asculta îngrozită.

– Dar el nu și-a dorit deloc asta, șopti ea în lacrimi. Mi-a spus ce-și dorea. A fost iubirea vieții mele.

Și acum, chiar la final, ea urma să-l dezamăgească.

Pauline se pricepea să asculte și să consoleze. Era meseria ei. Dar adânc înăuntrul costumului ei elegant și al bluzei ușor de călcat bătea inima unei nonconformiste. Pe vremuri, tunsoarea ei bob blondă fusese o creastă mohicană, iar pe nas încă

se vedea mica cicatrice a unui piercing. Îi întinse lui Eunice încă o batistă.

– Toți băieții sunt plecați în după-amiaza asta la o înmormântare mare. N-aș face asta de obicei, dar... Vino după mine!

Ea o conduse pe Eunice din zona de recepție, printr-un coridor, pe lângă bucătăria personalului, capelă și diferite alte camere până în locul unde erau depozitate toate rămășițele de după incinerare, așteptând să fie preluate. Luă de pe unul dintre rafturi o urnă impresionantă de lemn și verifică eticheta.

– Iată-l, spuse ea cu blândețe. Se uită la ceas. O să te las aici singură cu el câteva minute, să îți iei rămas-bun. Băieții se vor întoarce peste o oră, deci nu vei fi deranjată.

La mai puțin de o oră după aceea, Eunice se afla într-un tren, cu cenușa lui Bomber într-o cutie de metal de biscuiți Huntley & Palmers, pe scaunul de lângă ea. Trebuise să gândească și să acționeze repede după ce plecase Pauline. Găsise o pungă de plastic și o cutie de biscuiți în mica bucătărie unde Pauline pregătise ceaiul. Golise biscuiții în pungă și apoi îl pusese pe Bomber în cutia de biscuiți. Reumpluse urna cu biscuiți, dar era prea ușoară. Căutând cu frenezie alt balast, găsise o cutie cu mostre de pietriș decorativ, într-una din celelalte camere. Umpluse urna cu câteva mâini mari de pietriș, apoi înșurubase capacul la loc cât de strâns putuse și o pusese la loc pe raft.

Când ieșise prin zona de recepție, ținând strâns cutia de biscuiți, Pauline nu ridicase privirea de la biroul ei, dar ridicase degetele mari spre Eunice, în semn de noroc.

Nu văzuse nimic.

Când paznicul suflă din fluier, Eunice mângâie cutia de metal cu afecțiune și zâmbi.

– Brighton să fie.

Laura era uimită. Luă cutia de biscuiți și o scutură puțin. Era destul de grea.

– N-o scutura! spuse Sunshine. O să-l trezești.

Iar apoi chicoti la propria glumă.

Laura se întrebă ce altceva ar mai putea să se ascundă prin colțurile întunecate ale biroului.

– Nu-i de mirare că locul acesta e bântuit, îi spuse ea lui Sunshine.

După prânz, Laura o ajută să posteze detaliile pe website, dar acesta era un obiect pe care era destul de sigură că nu-l va revendica nimeni.

În seara aceea, Freddy, Laura, Sunshine, Carrot, Stella și Stan serviră o cină de sărbătoare în grădina de la The Moon is Missing, pentru a marca ziua de naștere a website-ului. Sunshine deborda de povești despre toate obiectele care erau postate în prezent, dar mai ales despre cutia de biscuiți.

– E, în mod sigur, ciudat să pierzi așa ceva, spuse Stella, savurând cozile de langustă presărate cu pesmet și cartofi prăjiți. Și de ce ai pune persoana iubită într-o cutie de biscuiți?

– Poate că tocmai asta e, iubire, spuse Stan. Poate că tipul din cutie nu a fost chiar iubit și cineva a încercat să scape de el.

– Poate că nu sunt deloc rămășițe umane. Poate că e doar cenușa din șemineul cuiva. Exact așa arată, spuse Freddy, luând o dușcă bună de bere rece.

Sunshine tocmai voia să-i spună că nu are dreptate, când el îi făcu semn cu ochiul, iar ea își dădu seama că glumea.

– E o persoană decedată și el a fost iubirea vieții ei și ea *va veni* după el, răspunse ea, sfidător.

– Bine, răspunse el. Hai să punem un pariu. Pe ce pariezi că cineva o să vină să revendice cutia de biscuiți?

Sunshine se strâmbă, concentrându-se, și îi dădu lui Carrot doi cartofi în timp ce se gândea la asta. Brusc, un zâmbet uriaș îi luminează fața și se lăsă pe spătarul scaunului, încrucișându-și brațele pe piept cu un oftat de satisfacție victorioasă.

– Trebuie să te însori cu Laura.

Laura își vărsă vinul, șocată.

– Ușurel, fetițo, spuse Stan. Drace, Sunshine, chiar că știi cum să sperii lumea.

Laura simțea cum îi ard obrajii. Stella și Stan chicoteau veseli, iar Sunshine râdea cu gura până la urechi. Laura și-ar fi dorit ca pământul să se deschidă și să o înghită cu totul, așa că își bău vinul repede și mai comandă un pahar mare.

Freddy nu spuse nimic. Părea pe jumătate enervat, pe jumătate dezamăgit, dar apoi când văzu chipul Laurei, sări în picioare și îi întinse mâna lui Sunshine.

– Facem pariu!

Era o noapte fierbinte, aerul era îngreunat de mirosul cald și catifelat al trandafirilor, Freddy și Laura se plimbau prin grădină, în timp ce Carrot căuta intruși prin tufișuri. Laura se frământa încă din cauza pariului pe care îl făcuse Freddy. Acesta fusese foarte tăcut pe drumul de la pub spre casă. Deși fuseseră împreună doar puțin peste un an, iar Freddy trăia practic la Padua acum, nu își făcuseră cu adevărat planuri de viitor. Ea se considera foarte norocoasă că avea parte de o a doua șansă să trăiască cu adevărat și să iubească, dar încă se temea că orice încercare, oricât de ușoară, de a consolida relația lor, ar putea pune iubirea pe fugă. Îl iubea. Nu în felul prostesc, copilăresc, în care fusese îndrăgostită de Vince. În cazul ei, această nouă iubire se transformase încet în una statornică, fiind stârnită la început de pasiune și apoi susținută de prietenie și încredere. Dar alături de iubirea ei pentru Freddy, se dezvoltase și teama de a-l pierde. Cele două sentimente erau în mod crud legate unul de altul, fiecare hrănindu-l pe celălalt. Laura trebuia să spună ceva.

– Acel pariu cu Sunshine e doar o glumă. Nu mă aștept să...

Era atât de stânjenită, încât nu știa cum să continue. Brusc realiză că o căsătorie cu Freddy s-ar putea să fie exact ceea ce își dorise și de aceea era atât de supărată. Speranțele ei prosteşti pentru un Final Fericit se transformaseră într-o glumă și se simțea subiectul unei bătăi de joc.

Freddy o luă de mână și o întoarse cu fața spre el.

– Un pariu e un pariu, iar eu sunt un om de cuvânt!

Laura își retrase mâna. În acel moment, toate îndoielile legate de relația lor, toate temerile de eșec și toate frustrările legate de propriile-i imperfecțiuni se uniră, dând naștere la furtuna perfectă.

– Nu-ți face griji, se răsti ea, nu trebuie să aștepți până când îți pregătești o cale onorabilă de scăpare! Sunt conștientă că eu sunt cea care a ochit prea sus în relația asta!

– A țintit, răspunse Freddy încet. Se spune „a ținti prea sus".

El încerca să găsească o breșă în vortexul emoțional al Laurei, dar ea nu asculta.

– Nu sunt un act de caritate! Biata, bătrâna Laura! Nu și-a putut ține soțul departe de chiloții alteia, iar singura întâlnire pe care a avut-o în ani de zile a fost un dezastru complet, așa că ce te-ai gândit, Freddy? Scoate-o în oraș și fă-o să se simtă de parcă are vreo valoare și apoi scapă ușor de ea, când apare cineva mai bun?

Ca o pasăre cântătoare ce căzuse în plasa unei capcane, cu cât se lupta mai tare, cu atât se prindea mai strâns, dar nu se putea abține. Știa cât era de nedreaptă, de crudă, dar nu se putea opri. Insultele și acuzațiile zburau în timp ce Freddy stătea tăcut, așteptând ca ea să se oprească și, când se întoarse să intre în casă, strigă după ea:

– Laura! Pentru Dumnezeu, femeie! Știi cât de mult te iubesc. Urma să te cer oricum. În căsătorie. El clătină trist din cap. Plănuisem totul. Dar apoi Sunshine mi-a furat momentul.

Laura se opri, dar nu putea să îl înfrunte – nici nu putea să înăbușe lovitura de grație disperată și complet necinstită cu care în sfârșit își frânse singură inima.

– Aș fi spus „nu".

Când intră în casă, lacrimi tăcute i se prelingeau pe față, dar undeva în întunericul grădinii de trandafiri, se auzea cum altcineva plânge.

47

Eunice
2013

Portia oferi biscuiților o ceremonie magnifică de rămas-bun. Și-ar fi dorit catedrala Sf. Paul sau Westminster Abbey, dar, descoperind că nici măcar bogăția ei obscenă nu le putea cumpăra, se mulțumise cu sala de bal elegantă a unui hotel Mayfair. Eunice se așeză în spate, pe locul ce-i fusese desemnat, care era acoperit, asemenea celorlalte, cu o fundă extravagantă de șifon negru de mătase, și observă împrejurimile splendide. Camera era într-adevăr uimitoare, cu o podea de lemn lustruit, oglinzi vechi de la podea până în tavan și, judecând după acustica *Lacrimosei* lui Mozart ce răsuna în aerul rarefiat, avea un sistem de sonorizare de ultimă generație. Fie sistemul, fie Portia făcuseră ca din spatele unui ecran să se audă întreaga orchestră a Filarmonicii londoneze și Corul Simfonic al Londrei. Oglinzile reflectau aranjamentele monstruoase de crini și orhidee exotice, care vegheau de pe rafturi și piedestaluri ca niște tufe albinoase.

Eunice venise însoțită de Gavin, un prieten de-o viață de-al lui Bomber, de pe vremea când erau la școală, ce-și câștiga existența tunzând, vopsind și aranjând părul celebrităților, fie acestea autentice sau fabricate.

Lista lui de clienți era unul dintre motivele pentru care Portia îl invitase.

– La dracu'! hâșâi Gavin, aproape insesizabil. Asta da adunătură de mântuială. Majoritatea oamenilor ăstora nu l-ar deosebi pe Bomber de Bardot.

Zâmbi disprețuitor la fotograful care se plimba dintr-o parte în alta pe culoarul dintre rândurile de scaune, pozând orice „participant" pe care l-ar putea recunoaște publicul. Portia vânduse drepturile de imagine ale evenimentului unei reviste glossy pe care orice femeie inteligentă ar recunoaşte că o citeşte la coafor. Locurile erau ocupate în mare parte de prietenii Portiei, asociați și acoliți, ce se bucurau de o celebritate ocazională, și care în cadrul grupului păreau o paietă rară pe o rochie altfel ternă.

Prietenii lui Bomber erau adunați în spate, în jurul lui Eunice și Gavin, ca spectatorii de teatru așezați pe locurile ieftine.

În fața tuturor, pe o masă îmbrăcată în și mai multe flori, se afla urna. Era flancată într-o parte de o fotografie enormă a lui Bomber („El nu ar fi ales niciodată poza aceea", șopti Gavin. „Părul e un adevărat dezastru.") și în cealaltă de o fotografie cu Bomber și Portia de când erau copii, cu Portia pe bara bicicletei lui Bomber.

– A trebuit să-și bage fața în cadru, nu-i așa? pufni Gavin. Nu-l poate lăsa să fie vedetă nici măcar la nenorocita lui de înmormântare! Dar cel puțin am reușit să o conving să îi invite pe unii dintre adevărații prieteni ai lui Bomber și să includ în acest fiasco total ceva ce lui Bomber chiar i-ar fi plăcut.

Eunice era impresionată.

– Cum ai reușit asta?

Gavin zâmbi.

– Șantaj. Am amenințat că mă duc la presă dacă nu acceptă. „Soră egoistă ignoră ultima dorință a fratelui" nu era tocmai un titlu pe care publicistul ei și-ar dori să-l vadă, iar ea știe asta. Că veni vorba, unde este Bruce Bufonul? Scană rândurile de capete din fața lui, căutând claia de păr ofensatoare.

– A, mă aștept să vină cu Portia, răspunse Eunice. Ce vrei să faci, de fapt? Gavin părea extrem de încântat de sine însuși.

– E o surpriză, dar îți dau un indiciu. Mai ții minte nunta de la începutul filmului *Pur și simplu dragoste*, unde membrii formației sunt ascunși în congregație?

Înainte să continue, muzica se schimbă și Portia, împreună cu anturajul său, înaintară pe culoar pe *O Fortuna* din *Carmina Burana*. Ea purta un costum Armani, alb, cu pantaloni și o pălărie cu un bor de mărimea unei roți de tractor, acoperită cu o plasă neagră, cu buline.

– Iisuse! exclamă Gavin. Zici că se mărită cu Mick Jagger!

O strânse de braț pe Eunice, abținându-se să nu izbucnească. Ochii lui Eunice se umplură de lacrimi. Dar erau lacrimi de râs. Își dorea ca Bomber să fie acolo, să ia parte la distracție. De fapt, și-ar fi dorit să afle unde anume era Bomber. Încă nu-i spusese lui Gavin. Aștepta momentul potrivit. Ceremonia în sine era în mod bizar distractivă. Un cor de copii de la o școală locală – privată și foarte exclusivistă – cânta *Over the Rainbow*, Bruce citi un elogiu funerar în numele Portiei, de parcă susținea un monolog din *Hamlet,* iar o actriță dintr-o telenovelă minoră citi un poem de W.H. Auden. Rugăciunile fură rostite de un episcop pensionat a cărui fiică era, se pare, o veche prietenă de-a Portiei. Fură scurte și destul de greu de descifrat din cauza whisky-ului pe care acesta îl băuse la micul dejun. Sau poate în loc de mic dejun.

Și apoi veni rândul lui Gavin.

El se ridică de pe scaun și stătu pe culoar. Folosind microfonul pe care îl ascunsese sub scaun, se adresă adunării pe un ton teatral:

– Doamnelor și domnilor, asta e pentru Bomber!

Se așeză la loc și un fior străbătu adunarea. Gavin privi spre Eunice și îi făcu cu ochiul.

– E timpul pentru spectacol, șopti el.

Urmă o singură notă, care dădea fiori, iar apoi de undeva din spatele camerei, se auzi o voce de bărbat care cânta încet, acompaniat doar de un pian. Vocea era a unui bărbat uimitor de chipeș, care purta un costum de seară imaculat și o urmă subtilă de creion de ochi, contribuție proprie. Versurile de început ale melodiei *I Am*

What I Am din *La Cage aux Folles*[1] plutiră prin aerul tăcut și Gavin își frecă palmele, încântat.

În timp ce cântărețul înaintă spre centrul camerei și tempoul cântecului acceleră, șase dansatoare, așezate strategic la capătul șirului de scaune, îl urmară. Fiecare se ridică pe rând și își dădu jos paltonul respectabil, dând la iveală un costum ușor indecent, bijuterii bogate și cozi de pene uimitoare. Eunice se întrebă cum putuseră oare să stea pe ele. Până când superba creatură și anturajul său extraordinar ajunseră în capătul salonului, cântecul era la apogeu. El se întoarse în fața urnei, cu fața la audiență și cântă ultimele versuri, în timp ce corul dansa cabaret în spatele lui. La ultima notă, toate persoanele din încăpere, cu excepția uneia, izbucniră în aplauze, ridicându-se în picioare. Portia leșină pur și simplu.

Gavin se înfrupta cu nerușinare din triumful său, în timp ce parcurgeau drumul până în curtea bisericii din Kent, unde urmau să fie îngropați biscuiții, alături de Grace și Godfrey. Portia pusese la dispoziție o armată de limuzine negre, ca să transporte pe toată lumea, dar Eunice și Gavin aleseră să vină pe cont propriu, ascultând melodii de varieteu și mâncând chipsuri cu sare și oțet în Audi-ul decapotabil al lui Gavin. Eunice se simți puțin vinovată că Godfrey și Grace erau forțați să își împartă mormântul cu o urnă de biscuiți asortați, prezentată drept altceva, dar spera că, date fiind împrejurările, ar înțelege că fusese inevitabil. Când intrară în curtea bisericii unde Eunice îi promisese lui Bomber să îi îndeplinească ultimele dorințe, aceasta îi mărturisi totul lui Gavin.

– Sfântă Marie Precistă și Danny La Rue, într-o cutie de biscuiți! exclamă el. Biată fată dragă, ce-o să faci acum?

Eunice își verifică pălăria în oglinda retrovizoare și dădu să deschidă portiera.

– Nu am absolut nici cea mai vagă idee.

---

[1] Film celebru, coproducție franco-italiană, ce are ca personaje principale un cuplu de gay. (n.red.)

48

Shirley porni computerul și verifică mesageria vocală. Era luni dimineața, iar zilele de luni erau mereu aglomerate din cauza tuturor maidanezilor aduși peste weekend. Lucra la Battersea Dogs & Cats Home de cincisprezece ani deja și văzuse multe schimbări. Dar un lucru nu se schimba niciodată, maidanezii continuau să vină. Venise deja poșta și Shirley începu să sorteze teancul de plicuri. Un plic era scris cu stiloul. Scrisul era mare și extravagant și Shirley deveni curioasă. Înăuntru era o scrisoare scrisă de mână.

Pentru cei interesați,

Vă rog să regăsiți atașat acestui mesaj o donație în memoria iubitului meu frate, care a decedat de curând. Iubea foarte mult câinii și a adoptat doi de la instituția dumneavoastră. Singura condiție asociată acestei donații este să montați o placă în amintirea lui, într-un loc accesibil publicului, de pe proprietatea dumneavoastră.

Pe aceasta să scrie:

„În memoria lui Bomber, fiu prețios, frate adorat, prieten loial și vajnic iubitor al câinilor.

Odihnește-te în pace cu Douglas și Baby Jane!"

În scurt timp îmi voi trimite reprezentantul, pentru a mă asigura că aceste instrucțiuni au fost îndeplinite într-o manieră satisfăcătoare.

Cu respect,

Portia Brockley

Shirley clătină din cap, nevenindu-i să creadă. Cât tupeu! E adevărat că toate donațiile erau primite cu recunoștință, dar o astfel de placă era scumpă. Își îndreptă atenția spre cecul ce fusese prins, într-o manieră destul de demodată, cu o agrafă de hârtie și aproape că leșină. Erau atâtea zerouri, încât părea că „2"-ul de la începutul sumei suflase baloane.

49

Laura se simțea de parcă era la marginea unei prăpăstii și nu știa dacă urma să cadă sau să zboare. Se asigurase că avea să fie singură azi. Sunshine își petrecea ziua cu mama ei și pe Freddy nu îl mai văzuse de când avusese izbucnirea aceea rușinoasă, în grădina de trandafiri. Încercase să îl sune, dar îi răspundea căsuța vocală, unde îi lăsase o scuză umilitoare și pornită din inimă, dar se părea că era prea târziu. Nu primise niciun răspuns și Freddy nu se mai întorsese la Padua din noaptea aceea. Nu știa ce altceva să facă. Sunshine îi tot spunea că Freddy se va întoarce, dar Laura știa acum că nu va fi așa. Dormise în reprize și se trezise captivă într-o zonă gri, oscilând între entuziasm și presimțiri rele. În casă, atmosfera era apăsătoare. Până și Carrot era neliniștit, tropăind de zor, sunetul ghearelor lui auzindu-se pe gresie. În timp ce Laura se pregătea pentru musafiră, avea sentimentul că furtuna urma să se declanșeze. Padua fusese foarte tăcută în ultimele câteva zile. Ușa de la camera lui Therese rămăsese încuiată pe dinăuntru, iar muzica nu se mai auzise. Dar nu era genul de liniște care aducea pace și mulțumire. Era o liniște amară, adusă de dezolare și înfrângere. Laura o dezamăgise pe Therese și astfel îl dezamăgise pe Anthony. Ultimele lui dorințe rămăseseră neîndeplinite.

Cineva venea să ia cenușa din cutia de biscuiți. Fusese revendicată. Laura nu îi spusese lui Sunshine și nu era doar din cauza pariului. Voia să facă asta singură. Nu putea să-și explice nici sieși de ce, dar era important. Soneria se auzi la două fix, ora agreată pentru întâlnirea lor, iar Laura deschise ușa unei femei mărunte, suple, pe la

șaizeci de ani, îmbrăcată stilat și care purta o pălărie albastru cobalt, cu bor îngust.

– Eu sunt Eunice, spuse ea.

Când Laura strânse mâna femeii, simți cum tensiunea care pusese stăpânire pe ea dispare.

– Doriți niște ceai sau poate ceva mai puternic? întrebă Laura.

Dintr-un motiv inexplicabil, avea senzația că aveau ceva de sărbătorit.

– Știți, chiar aș vrea o băutură tare. Nu am îndrăznit vreodată să sper că îl voi recupera, iar acum că se întâmplă, mă simt puțin amețită.

Se deciseră să bea gin cu lămâie, în onoarea lui Anthony, și în drum spre grădină luară cutia de biscuiți din birou. În timp ce Eunice stătea și sorbea încet din băutură, cu paharul într-o mână și cutia de biscuiți în cealaltă, ochii i se umplură de lacrimi.

– O, draga mea, îmi pare atât de rău! Sunt doar o măgăriță proastă. Dar nu ai idee cât de mult înseamnă asta pentru mine. Tocmai ai reparat inima frântă a unei femei nesăbuite.

Sorbi din pahar și apoi respiră adânc.

– Acum, cred că te aștepți să afli despre ce e vorba?

Eunice și Laura schimbaseră câteva e-mailuri prin intermediul website-ului, furnizându-și doar detaliile necesare pentru a stabili că într-adevăr Eunice fusese cea care pierduse cenușa.

– Stai comod? o întrebă ea pe Laura. Mă tem că este o poveste destul de lungă.

Eunice începu cu începutul și îi spuse Laurei totul. Era o povestitoare înnăscută și Laura era surprinsă că niciodată nu scrisese nimic. Răpirea cenușii lui Bomber de la casa funerară o făcu pe Laura să râdă cu lacrimi, iar Eunice putu în sfârșit să-i țină isonul, acum că îl recuperase pe Bomber.

– Totul a mers splendid până când m-am suit în tren, explică ea. După ce m-am urcat, la următoarea stație a intrat în compartiment o femeie cu doi copii mici, ce era evident că primiseră o supradoză de dulciuri și sucuri acidulate, dacă te luai după urmele din jurul gurii și comportamentul lor incontrolabil. Biata lor mamă abia putea să îi țină

pe scaune, iar când fetița a anunțat că „trebuie să facă pișu chiar acum!" mama lor m-a rugat, dacă pot, să-l supraveghez pe fratele ei, cât o ducea ea pe fetiță la toaletă. Nu am putut s-o refuz.

Eunice sorbi din pahar și strânse lângă ea cutia de biscuiți cu putere, de parcă ar fi putut să o piardă din nou.

– Băiețelul s-a așezat pe scaunul lui, scoțând limba la mine imediat ce mama lui a dispărut din vedere, iar apoi a sărit în picioare și a luat-o la goană. Ca-n legile lui Murphy, asta s-a întâmplat chiar când trenul trăgea într-o stație, iar când ușile s-au deschis n-am fost suficient de rapidă să-l opresc să sară din tren, așa că am fost forțată să îl urmăresc. Aveam geanta pe braț, dar până când mi-am dat seama că-l lăsasem pe Bomber pe scaun, era deja prea târziu. Eunice se cutremură amintindu-și. Îți poți închipui iadul care a urmat. Mama copilului era ca scoasă din minți, m-a acuzat furioasă că i-am răpit fiul. Sincer, am fost extrem de fericită că i-am înapoiat plodul. Am intrat în panică după ce am observat că îl lăsasem pe Bomber în tren și am anunțat imediat, dar până când trenul a ajuns în Brighton, dispăruse.

Laura le umplu paharele.

– E un nume neobișnuit, Bomber.

– A, nu era numele lui adevărat. Adevăratul lui nume era Charles Bramwell Brockley. Dar nu am cunoscut pe nimeni care să îi spună așa. Mereu i s-a spus Bomber. Și te-ar fi adorat, i se adresă ea lui Carrot, mângâindu-i cu blândețe capul, ce acum i se odihnea în poală. Adora toți câinii.

– Și spuneți că a fost publicist? Mă întreb dacă s-a intersectat vreodată cu Anthony. A fost scriitor, scria în special povestiri scurte. Anthony Peardew.

– A, da, răspunse Eunice. Este un nume pe care mi-l amintesc bine. Are o poveste grozavă, știi: Anthony și Therese, biroul plin cu lucrurile din colecție, website-ul. S-ar putea scrie o carte.

Laura se gândi la visele ei de școlăriță, când își dorea să devină scriitoare și zâmbi gânditoare. Era prea târziu pentru toate astea acum.

Eunice încă ținea strâns cutia de biscuiți în brațe.

– Încă lucrați în lumea editorială? o întrebă Laura.

Eunice clătină din cap.

– Nu, nu. Nu a mai fost la fel după Bomber... Vocea i se stinse. Dar dacă vei fi interesată vreodată să încerci să scrii cartea, te voi ajuta cu plăcere. Încă am contacte și te pot recomanda unor agenți.

Cele două femei tăcură o vreme, savurând băuturile, mirosul trandafirilor, pacea și liniștea unei după-amiezi însorite.

– Și tu, Laura? vorbi Eunice în cele din urmă. Ai pe cineva în viața ta – cineva pe care îl iubești cum l-am iubit eu pe Bomber?

Laura clătină din cap.

– Am avut, până acum câteva zile. Dar ne-am certat. Ea se opri, gândindu-se la ce se întâmplase *de fapt*. Bine, *eu* am declanșat o ceartă, una jalnică, ridicolă, puerilă. De fapt, nici măcar nu a fost o ceartă, pentru că el nu a reacționat. A stat acolo și m-a ascultat cum pălăvrăgesc ca o cretină isterică și apoi a plecat. Nu l-am mai văzut de atunci. Laura fu puțin surprinsă de ușurarea pe care o simți când spuse cu voce tare: Numele meu este Laura și am fost absolut o cretină.

– Ești foarte dură cu tine însăți, draga mea. Eunice o strânse de mână și zâmbi. Dar îl iubești? Laura încuviință tristă. Atunci vorbește cu el.

– Am încercat. Dar nu răspunde la telefon și nu pot să spun că îl condamn. Am făcut un show oribil. I-am lăsat mesaje prin care mi-am cerut scuze, dar evident că nu mai e interesat.

Eunice scutură din cap.

– Nu, nu la asta m-am referit. Vorbește cu *el*, nu cu telefonul lui. Găsește-l și spune-i în față.

Brusc, Eunice căută în geantă și scoase o cutie mică.

– Aproape că am uitat, spuse ea. Ți-am adus ceva pentru website. Am găsit-o cu ani în urmă, când mă îndreptam spre interviul meu cu Bomber. Mereu l-am păstrat, ca un fel de talisman norocos. Nu m-am gândit niciodată la persoana care trebuie să îl fi pierdut. Dar acum mi se pare corect ca tu să îl ai. Ar putea dura ceva, dar poate că vei găsi persoana căreia îi aparține de fapt.

Laura zâmbi.

– Desigur, voi încerca. Trebuie doar să notez orice detaliu vă amintiți.

Eunice nu trebui să se gândească prea mult. Spuse imediat ziua, data, ora și locația, fără ezitare.

– Vezi tu, spuse ea, a fost una dintre cele mai bune zile din viața mea.

Laura luă cutia de la Eunice.

– Pot să mă uit? întrebă ea.

– Desigur.

Când Laura scoase medalionul din cutie, știu pentru o clipă cum era să fii Sunshine. Obiectul pe care îl ținea în mână îi vorbi clar, de parcă ar fi avut o voce proprie.

– Ți-e bine?

Eunice se auzi de parcă era foarte departe, ca-ntr-o convorbire cu conexiune proastă.

Laura se ridică în picioare, nesigură.

– Veniți cu mine, îi spuse ea lui Eunice.

Ușa de la dormitorul lui Therese se deschise cu ușurință, iar Laura așeză medalionul de comuniune, pe care se afla mica poză cu Sfânta Therese a Rozelor, înrămată în aur, pe masa de toaletă, lângă fotografia lui Anthony și Therese. Micul ceas albastru, ce stătuse, ca de obicei, își reluă singur ticăitul. Laura își ținu respirația, iar pentru o clipă, cele două femei tăcură. Iar apoi, la parter, în camera de la grădină, muzica se auzi din nou, încet la început și apoi din ce în ce mai tare.

The very thought of you.

Eunice privi uimită în timp ce Laura începu să se învârtă, cu bucurie, iar prin fereastra deschisă pătrunse o ploaie amețitoare de petale de trandafir.

Când Laura o conduse pe Eunice la poarta grădinii, Freddy tocmai parca afară, lângă casă, Land Roverul lui uzat, din care se dădu jos. O salută politicos pe Eunice și apoi o privi pe Laura.

– Trebuie să vorbim.

Eunice o sărută pe Laura pe obraz și îi făcu un semn cu ochiul lui Freddy.

– Exact asta am spus și eu.

Închise poarta în urma ei și plecă, zâmbind.

50

Cei cinci se plimbau împreună pe promenadă, Eunice și Gavin braț la braț, ducându-i pe Bomber, Douglas și Baby Jane într-o sacoșă de cumpărături, de pânză, cu dungi. Eunice voise să meargă singură, dar Gavin nici nu voise să audă. Când Bomber fusese forțat să se interneze la Happy Haven, îl rugase pe Gavin să aibă grijă de Eunice, însă Gavin nu se pricepea să facă asta fără să jignească spiritul independent al lui Eunice. Cu toate astea, de la slujba funerară, când Eunice i se confesase sincer și pe de-a-ntregul, Gavin găsise un punct slab în armura ei și se folosea de asta ca să își respecte promisiunea față de Bomber. Era o zi perfectă la malul mării: luminoasă, vântul adia, cerul avea o culoare albastră ca de Curaçao. Gavin lăsase Audi-ul acasă și veniseră cu trenul, ca să poată închina amândoi un pahar în cinstea prietenilor de care aveau să se lipsească cu totul și pentru totdeauna.

Eunice voia ca întreaga zi să fie una în care să îl comemoreze pe Bomber, așa că urmau traseul tradițional. În timp ce se plimbau spre dig, întâlniră un cuplu tânăr care ieșise la plimbare cu o pereche de mopși miniaturiali, ce purtau zgărzi pereche, cu strasuri. Eunice nu se putu abține să nu se oprească, pentru a îi admira. Cei doi căței fură răsfățați și complimentați cum se cuvine, și apoi plecară fericiți pe drumul lor. Gavin privi chipul trist al lui Eunice și o strânse de braț.

– Fruntea sus, fată dragă! Nu mai e mult până când Bill Bailey vine acasă.

Eunice își permisese în sfârșit să adopte un câine. Mereu își dorise asta, după ce murise Bomber, dar apoi, când îi pierduse cenușa, simțea cumva că nu merită un câine. Trebuia să își onoreze obligațiile față de vechii prieteni, înainte de a-și permite unul nou. Collie-ul negru cu alb, cu pieptul alb și pete negre, își petrecuse o mare parte din viața tristă ținut în lanț, lângă o magazie, iar cei de la Battersea se îndoiau că avea să-și revină prea curând. Dar cățelul avea o inimă mare, curajoasă și era dispus să acorde lumii o a doua șansă. Personalul îi pusese numele Bill Bailey după cântec, pentru noroc, în speranța că se va găsi persoana potrivită care să-l ia acasă. Și se găsise. Eunice. Imediat ce îl văzu, se îndrăgosti de urechile lui ascuțite și de ochii lui mari, negri. Era temător la început, dar, după vreo două vizite, hotărî că Eunice era persoana de care avea nevoie și binevoi să îi lingă mâna. Săptămâna următoare, avea să fie numai al ei.

Eunice și Gavin cărară cu rândul plasa de cumpărături. Inițial, Eunice ezită să se despartă de ea, dar cenușa celor trei prieteni ai ei era surprinzător de grea și fu bucuroasă că-i venise rândul lui Gavin.

– Drace! exclamă el. Trebuia să îi punem într-un cărucior din acela pe care-l trag bătrânele după ele, nu să-i cărăm cu sacoșa.

Eunice clătină puternic din cap.

– Cred că glumești! Și să arăt ca o babă? ripostă ea.

Gavin îi făcu semn cu ochiul.

– Nu-ți face griji. Nu ți-ar da nimeni nici o zi mai mult de patruzeci, fată bătrână!

În sala de jocuri electronice era cald și gălăgie, iar aerul era greu din cauza mirosului de hot-dogi, gogoși și floricele de porumb. După expresia pe care o avea, Gavin părea să creadă că Eunice îl ademenise în Babilon. Luminile colorate se învârteau și străluceau, sincronizându-se cu soneriile și clopoțeii, într-un spectacol frenetic. Banii zdrăngăneau în aparate și ieșeau afară, deși mai mult intrau decât ieșeau. Când unul dintre bocancii cei buni ai lui Gavin alunecă pe un cartof strivit, fu gata să plece, dar Eunice îi umplu

mâna cu monede și îi făcu semn către aparatul preferat al lui Bomber.

– Haide, joacă!

Bomber îl adora pe acesta.

Punând o monedă în slot, Eunice își aminti confuzia ce-o zărise pe chipul lui Bomber, ultima oară când fuseseră acolo, dar și cât de repede fusese înlocuită de un zâmbet, când ea venise să îl salveze. Azi era o zi a amintirilor fericite, nu triste. Eunice îl făcu pe Gavin să joace aproape jumătate de oră, iar la final mai că începuse să-i placă. În ciuda șanselor mici (și cel mai probabil aranjate), câștigă la mașina cu gheară un ursuleț de pluș mic și foarte urât, pe care i-l oferi lui Eunice, mândru. Când ea inspectă chipul strâmb și comic al ursului, avu o idee.

– Ar trebui să cumpărăm fiecăruia câte un suvenir, spuse ea, ridicând sacoșa dungată.

La unul dintre chioșcurile de pe dig găsiră un breloc în formă de gogoașă pentru Douglas. Într-un magazin din zona The Lanes, Gavin găsi un mops Staffordshire vechi, de porțelan.

– Mie mi se pare că arată ca un câine mascul, spuse Gavin, dar poate că Baby Jane ar fi de acord cu asta.

La prânz mâncară pește și cartofi prăjiți și Gavin comandă o sticlă de șampanie, ca să toasteze în cinstea conținutului plasei dungate, ce avea propriul scaun. Eunice nu voia s-o scape din ochi nici măcar o clipă. Șampania îi dădu lui Eunice curajul de a înfrunta ce avea de făcut în continuare. Trebuia să-i lase să plece. Pavilionul strălucea alb în lumina soarelui, iar acoperișul și turnurile sale păreau să se umfle și să împungă cerul.

La Xanadu vru Kubla Han / Un dom-al-poftelor, pe unde...

Mereu îi amintea lui Eunice de poezia lui Coleridge inspirată de opiu. Mai întâi, intrară. Avea să fie ultimul tur al lui Bomber și primul pentru Douglas și Baby Jane. Eunice trecu cu grijă pe lângă bucătărie, unde era expus rotisorul împins de câini. Din magazinul cu cadouri cumpără un glob de zăpadă cu un model al pavilionului,

drept suvenir pentru Bomber. Chiar când Eunice urma să plătească, îi atrase atenția altceva.

– Vreau și o cutie din biscuiții aceia, vă rog, îi spuse femeii din spatele tejghelei.

– Deja ți-e foame? întrebă Gavin, care se oferi să i le care.

Eunice zâmbi.

– Sunt datoare unei doamne pe nume Pauline cu o cutie de biscuiți.

Afară, în grădină, lângă iaz, găsiră o bancă și se așezară. Pavilionul se vedea răsturnat în reflexia apei, ca o colecție de globuri de Crăciun. Eunice scoase o foarfecă din buzunar și găuri un colț al pungii dungate. Se gândise mult la cum avea să îndeplinească ultima dorință a lui Bomber. Odată ce se hotărâse asupra locului, trebuia să găsească o soluție pentru „cum". Nici nu știa dacă era voie, dar nu întrebase, de teama unui răspuns negativ, așa că discreția era esențială. În cele din urmă inspirația veni, ca întotdeauna, dintr-unul din filmele lor preferate: *Marea evadare*. Dacă doisprezece bărbați puteau să împrăștie pământul extras din trei tuneluri prin cracii pantalonilor, în fața gardienilor înarmați, cu siguranță că și Eunice putea să împrăștie cenușa celor trei prieteni dragi, prin gaura de pe fundul unei sacoșe de cumpărături, fără să atragă priviri nedorite. Urma să afle.

– Vrei să vin cu tine, ca să țin de șase? Pot să fluier melodia din film dacă te ajută.

Eunice zâmbi. Asta era ceva ce trebuia să facă singură. Gavin privi mica siluetă ce păși hotărâtă pe iarbă, cu spatele și capul drept. La început, crezu că urma un traseu la întâmplare, dar în curând deveni limpede că nu era deloc așa. Când reveni pe bancă, punga dungată era goală.

– Bomber avea dreptate în legătură cu locul acesta, spuse el, privind reflexia din iaz. Este complet fabulos. Chiar așa, adăugă el, ce ai scris?

– Să-i dăm bice! răspunse ea.

51

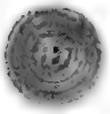

Cursorul de pe ecranul din fața ei clipi încurajator. Inelul cu stea de safir de pe degetul mijlociu al Laurei atârna încă nefamiliar, atunci când ridică mâinile pentru a începe să scrie. Freddy, ce-i devenise logodnic cu doar trei zile în urmă, era în bucătărie și pregătea ceașca bună de ceai cu Sunshine, iar Carrot dormea întins la picioarele ei. Laura era, în sfârșit, gata să își urmărească visul. Găsise povestea perfectă și nimeni nu putea spune că e una prea „potolită". Era o poveste cuceritoare despre dragoste și despărțiri, viață și moarte și, mai presus de toate, despre eliberare. Era povestea unei pasiuni puternice care rezistase timp de peste patruzeci de ani și își găsise în sfârșit finalul fericit. Zâmbind, începu să scrie. Avea fraza perfectă de început...

Colecționarul de obiecte pierdute
Capitolul 1
Charles Bramwell Brockley călătorea singur și fără bilet în trenul de 14.42 de la London Bridge spre Brighton.

Mulțumiri

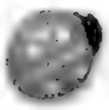

Faptul că scriu asta înseamnă că visul meu s-a îndeplinit, în sfârșit, și de acum sunt cu adevărat scriitoare. A fost o călătorie lungă, cu devieri ciudate, blocaje frustrante și multe obstacole în drum. Dar iată-mă aici. Sunt atâția oameni care m-au ajutat să ajung aici și, dacă v-aș menționa pe toți, ar fi un roman în sine, dar voi vă știți și vă mulțumesc tuturor.

Părinții mei sunt, desigur, de vină. M-au învățat să citesc înainte să încep școala, m-au înscris la biblioteca pentru copii și mi-au umplut copilăria de cărți, lucru pentru care le sunt etern recunoscătoare.

Laura Macdougall, agenta mea incredibilă de la Tibor Jones, îți mulțumesc pentru că ai crezut în mine și în *Colecționar,* de la bun început. Ne-am întâlnit pentru prima oară sub statuia lui John Betjeman de la Sf. Pancras (a fost în mod limpede un semn) și după câteva minute am știut că vreau să lucrez cu tine. Îți mulțumesc pentru sprijinul și entuziasmul neîntrerupt, profesionalismul și hotărârea constante, ghidarea ta expertă în primele mele tentative pe Twitter și Instagram și pentru crema ta de lămâie.

Îți mulțumesc, Charlotte Maddox de la Tibor Jones, pentru tot efortul depus ca să mă poți publica în afară și pentru că ai fost un suporter fervent al *Colecționarului,* și mulțumesc întregii echipe de la Tibor Jones – fără îndoială cea mai tare agenție de pe planetă –

pentru că m-ați făcut să mă simt cu voi ca acasă. Sunteți cei mai tari!

Îi mulțumesc lui Fede Andornino, editorul meu de la Two Roads și fondatorul lui Team Sunshine, pentru că a riscat cu *Colecționarul*. Umorul, răbdarea și entuziasmul tău nestăvilit au transformat colaborarea noastră într-o bucurie absolută. Iupii! Mulțumesc și întregii echipe de la Two Roads, mai ales Lisei Highton, lui Rosie Gailer și Ross Fraser pentru că m-au primit cu atâta căldură și pentru toată munca voastră în transformarea *Colecționarului* într-o carte adevărată. Îi mulțumesc și lui Amber Burlinson pentru abilitățile sale geniale de editare, lui Miren Lopategui pentru corectura atentă și Laurei Oliver pentru *realizarea* propriu-zisă a cărții.

Vă mulțumesc, Sarah Christie și Diana Beltran Herrera, pentru că ați adus grădina de trandafiri de la Padua la viață și ați creat o copertă frumoasă.

Îi mulțumesc lui Rachel Kahan de la William Morrow, alt membru al Team Sunshine, pentru sfaturile editoriale prețioase și pentru umorul cu care au fost împărtășite. Mulțumesc și publiciștilor mei străini pentru că au purtat *Colecționarul* în toată lumea!

Mulțumiri imense lui Ajda Vucicevic. Ai fost acolo de la început și încrederea pe care ai avut-o în mine nu a cedat niciodată.

Peter Budek de la The Eagle Bookshop din Bedford a fost prietenul, mentorul meu și un umăr pe care să plâng la bine și la greu. El mi-a dăruit și un număr infinit de cești de ceai, sfaturi prețioase și munți de materiale minunate de cercetare. Pete, ești o legendă! Acum, ai putea și tu să termini cel puțin una din cărțile tale!

Tracey, prietena mea nebună, ai murit în timp ce eu scriam *Colecționarul* și sunt atât de tristă că nu ești aici să împărtășesc asta cu tine, dar m-ai făcut să continui să încerc atunci când eram atât de tentată să renunț.

Mulțumesc personalului de la spitalele Bedford și Addenbrookes pentru toată grija și bunătatea voastră și pentru că v-ați asigurat că

încă am rămas aici ca să termin această carte. Mulțumiri speciale pentru personalul de la The Primrose Unit pentru sprijinul și interesul vostru continuu în ceea ce privește scrisul meu.

Ar trebui să îi mulțumesc lui Paul pentru că m-a suportat. Cât timp am scris *Colecționarul*, am umplut casa cu toate obiectele pierdute pe care le-am găsit, bucățelele de hârtie acoperite de notițe erau peste tot, iar el a permis „chestiilor" mele să pătrundă în fiecare cameră. Am stat încuiată ore întregi, ca să ies apoi morocănoasă, cerând cina. Și cu toate astea, ești încă aici!

În final, ar trebui să le mulțumesc câinilor mei minunați. Au trebuit să audă „Ieșim la plimbare imediat ce termin acest capitol" de mult prea multe ori. Billy și Tilly au murit în timp ce lucram la *Colecționar* și îmi este dor de ei în fiecare zi, dar Timothy Bear și Duke dorm pe canapea în timp ce scriu asta. Sforăind.

Despre Ruth Hogan

M-am născut în casa în care părinţii mei locuiesc încă, în Bedford. Sora mea a fost atât de încântată să aibă o soră, încât a aruncat în mine cu o monedă de argint.

Copil fiind, iubeam *Brownies,* dar destestam *Guides*[1], eram obsedată de ponei şi citeam orice îmi cădea în mână. Din fericire, mama mea lucra într-o librărie. Lecturile mele preferate erau *The Moomintrolls, A Hundred Million Francs, The Lion, The Witch and The Wardrobe,* indicaţiile trecute pe spatele cutiilor de cereale şi pietrele funerare.

Am avut note suficient de bune ca să prind un loc la Goldsmiths College, Universitatea din Londra, pentru a studia engleză şi teatru. A fost superb şi mi-a plăcut la nebunie.

Iar apoi mi-am luat o slujbă adevărată.

Am lucrat zece ani într-o poziţie de senior a administraţiei guvernamentale locale (Resurse umane – recrutare, diversitate şi instruire), ce mi se potrivea ca nuca-n perete, dar care mi-a permis să-mi plătesc facturile şi ipoteca.

Pe la treizeci de ani am avut un accident de maşină în urma căruia nu am mai putut să lucrez cu normă întreagă şi care m-a convins să încep să scriu serios. Am obţinut un loc de muncă cu

---

[1] Brownies şi Guides sunt două echipe de cercetaşi fete din Marea Briatnie.(n.red.)

jumătate de normă ca recepționeră la un cabinet de osteopatie și îmi petreceam tot timpul liber scriind.

Totul mergea bine, dar în 2012 am făcut cancer, o chestie al naibii de neplăcută, ce a făcut ca podoaba mea capilară să treacă printr-o transformare radicală, de la chelie la o tunsoare blondă ca a lui Annie Lennox. Când chimioterapia mă ținea trează toată noaptea, îmi omoram timpul scriind și, în cele din urmă, rezultatul a fost *Colecționarul de obiecte pierdute.*

Locuiesc într-o casă victoriană haotică, secondată de câțiva câini adoptați și de tovarășul meu de suferință. Îmi petrec tot timpul liber scriind sau gândindu-mă la asta și am caiete în fiecare cameră ca să pot așterne orice idee, înainte să o uit. Sunt o coțofană, mereu adun comori (sau „gunoaie", depinde din ce unghi privești) și sunt o fană înrăită a lui John Betjeman.

Cuvântul meu preferat este „antimacassar" și încă îmi place să citesc pietre funerare.

twitter.com/ruthmariehogan
instagram.com/ruthmariehogan